

Ái Dục Phục Tùng

Contents

Ái Dục Phục Tùng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	47
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57
14. Chương 14	60
15. Chương 15	63
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	79
20. Chương 20	88
21. Chương 21	90
22. Chương 22	94
23. Chương 23	98
24. Chương 24	101
25. Chương 25	104
26. Chương 26	106
27. Chương 27	110
28. Chương 28	112
29. Chương 29	119
30. Chương 30	123
31. Chương 31	128
32. Chương 32	131
33. Chương 33	140
34. Chương 34	145
35. Chương 35	150
36. Chương 36	152

Ái Dục Phục Tùng

Giới thiệu

Editor: SagunThể loại: hiện đại, hắc bang, tình anh S công x lão đại M thụ, sủng vật, SM, điều giáo, H văn, HE. Tình tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-phuc-tung>

1. Chương 1

“... Chủ nhân... xin anh...”

Rèm cửa sổ xa hoa khép hờ mơ hồ lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, bên trong gian phòng tối mờ, thanh âm thân thể giao hợp vang lên bành bạch, mùi vị đậm mỹ cuồng loạn bao trùm.

Trên chiếc giường rộng lớn, nam nhân da thịt trắng nõn đang quỳ gối nằm úp sấp, hai tay bị dây thừng đỏ trời buộc sau lưng, tuy rằng đôi mắt bị mảnh vải đen bịt chặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra bên dưới của cậu đang bị kẻ khác mãnh liệt khống chế; ngọc hành xinh đẹp lại bị dây vải quấn chặt nhiều vòng, khổ sở đến tím trắng.

Dây xích nối với chiếc vòng da trên cổ bị giật mạnh khiến cậu không khỏi phải ngẩng đầu lên, những sợi tóc dài đen nhánh tán loạn phía sau gáy, lớp mô hôi mỏng phủ trên da thịt, cùng sự va chạm từ phía sau khiến không khí càng trở nên đậm mỹ hơn.

Ba! Một tiếng giòn tan vang lên, trên cặp mông trắng nõn liền nổi lên dấu tay hồng nhạt.”Giang Lăng... dùng sức. ” nam nhân phía sau trầm giọng ra lệnh, giọng nói dù ôn nhu nhưng lại chứa đầy sự tức giận khiến kẻ khác không thể nào phản kháng lại được.

Giang Lăng thở hổn hển, cố sức co rút thân thể, dùng tràng bích non mềm bao lấy cự bồng cứng rắn nóng bỏng như bàn ủi kia. Lời cầu xin trước đó vẫn chưa hề được đáp lại —— cậu liền biết, phải rất lâu nữa cự hình này mới có thể kết thúc, chỉ là dục vọng giữa hai chân đã sớm bị kích thích đến giới hạn, cảm giác thống khổ vì không được giải phóng giống như một con rắn độc đang gặm nhấm trái tim cậu.

Nam nhân mạnh mẽ dùng sức, đem phân thân vừa dài vừa to đâm thẳng vào thân thể Giang Lăng, cúi người vuốt ve đầu nhũ của cậu, nhìn khoeo môi cậu dẫn kia đang cắn răng chịu đựng từng sự đụng chạm từ ngón tay, hân mỉm cười, lộ ra một tia hứng thú: “Muốn bắn sao?”

Hai tay Giang Lăng bị buộc chặt ra sau lưng, khớp xương vì nắm chặt đã trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh theo tóc mai chảy xuống hai gò má, bên dưới mảnh vải đen bịt mắt lộ ra hai gò má ửng hồng biểu hiện cho cậu trả lời.

“Trả lời tôi.” nam nhân không vui siết mạnh đầu ngón tay của hắn.

Cơn đau nhức từ ngực truyền đến, Giang Lăng co rúm lại một chút, dùng nói đến hậu huyệt của cậu đang phải nuốt cái thứ to lớn kia của hắn, hiện tại cậu không có nổi một chút sức mạnh để chống lại người nam

nhân này.

“... Muốn bắn... Chủ nhân... Cầu xin anh cho em bắn...” Giang Lăng cầu xin, tiếng nói xen lẫn sự run rẩy khiến nam nhân kia rất vui vẻ.

Nam nhân hài lòng buông đầu nhũ của cậu ra, nắm lấy hai cổ tay đang bị ràng buộc của cậu, mạnh mẽ nâng cậu ngồi dậy!

Trước mắt là một mảnh đen kịt, xúc cảm rõ ràng hơn truyền đến, kèm theo âm thanh từ xiềng xích trên cổ, Giang Lăng vô lực rên rỉ, nơi mẫn cảm sâu trong cơ thể đột ngột bị cự bồng chà xát, khoái cảm giống như một luồng điện thẳng tới bụng dưới, nhưng cậu không cách nào có thể giải phóng ra, từng phút từng giây giống như cậu đang bị tra tấn trong địa ngục!

Sau khi liên tục đâm thủng mạnh mẽ, nam nhân điên cuồng phóng thích vào sâu trong thân thể Giang Lăng, ràng buộc trên phân thân của cậu cũng được tháo gỡ — Giang Lăng cắn đem chặn, rốt cục cũng có thể giải thoát khỏi một đêm dài dằng dặc...

Gông cùm xiềng xích ở hậu huyết được rút ra, Giang Lăng vô lực nằm trên giường thở dốc, bạch trọc theo khe hông chảy xuống trên ga giường.

Nam nhân thoải mái mà thở ra một tiếng, nằm nghiêng trên giường, cơ thể cường tráng với tỉ lệ hoàn hảo, khuôn mặt anh tuấn bất phàm, đôi con ngươi đen nhánh như nước hồ sâu thăm thẳm khiến cho hắc cả người toả ra một loại khí chất vương giả nhưng cũng nguy hiểm như mãnh thú. Hắc tự tay tháo bịt mắt cho Giang Lăng — nhất thời, dung mạo tuyệt mỹ hiện ra! Khuôn mặt trầm tĩnh lãnh đạm còn lộ ra ham muốn chưa được thỏa mãn, mê hoặc tới cực điểm. Đôi mắt sắc sảo xinh đẹp phủ lên một màn sương, lông mi dài mảnh còn đọng lại giọt nước mắt, cánh môi trơn bóng khiến kẻ khác phải hồi tưởng lại cậu đã bật ra những tiếng rên rỉ dâm mỹ như thế nào...

Nam nhân mỉm cười, nâng cằm Giang Lăng, hôn lên cánh môi xinh đẹp đó.

Lông mi rung động, Giang Lăng rũ mắt xuống, chịu đựng nụ hôn bá đạo của hắc... Trong nháy mắt, cậu như người bị lạc đường, tâm hồn chìm đắm trong thứ tình cảm ấm áp đó.

Hôn xong nam nhân buông Giang Lăng ra, cởi trói hai tay cho cậu, vợ bật lửa trên tủ đầu giường châm thuốc, lười biếng hút một hơi.

Cánh tay đau đến căng cứng, toàn thân đau nhức vô cùng, Giang Lăng gắng gượng nâng thân thể ngồi dậy, cố sức đi xuống giường, cảm giác vô lực như đi trên mây.

Giường của chủ nhân không được ở lâu, làm xong liền phải rời đi, đây là quy tắc. Giang Lăng gần như đã đem mỗi một mệnh lệnh của người nam nhân này khắc sâu vào trong xương tủy, cố ép bản thân phải biến những quy tắc đó thành thói quen.

Giang Lăng cắn răng chịu đựng sự đau nhức nơi thắt lưng, xoay người xuống bên cạnh giường quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống: “Chủ nhân, em ra ngoài đây.”

Nam nhân liếc mắt nhìn cái đầu đang cúi xuống kia, phun ra một làn khói: “Đi đi.”

Giang Lăng lúc này mới đứng lên, thân hình có chút lảo đảo ra khỏi phòng.

Tắm rửa thân thể sạch sẽ, Giang Lăng tháo chiếc vòng da từ trên cổ xuống đặt vào trong tủ. Tiếp đó thay quần áo, chiếc áo T shirt đen ôm lấy thân thể không chút tì vết, quần jean kèm thắt lưng thấp, ống quần nhét vào trong đôi giày đen sáng bóng không một hạt bụi. Khoác lên người chiếc áo gió sẫm màu, Giang Lăng cúi thấp đầu đi tới trước cửa phòng ngủ mới vừa mưa xong, cung kính gọi chủ nhân.

“Ừm? ” điều thuốc trên tay nam nhân vừa tàn hết.

Giang Lăng nhẹ nhàng đẩy cửa, vẻ mặt ngoan ngoãn nói: “Em đi đây.”

Nam nhân liếc nhìn Giang Lăng quần áo chỉnh tề trước mắt, trầm mặc phất tay một cái.

Giang Lăng đóng cửa lại.

Vừa ra khỏi cổng biệt thự, Giang Lăng đã bị ánh dương làm cho chói mắt.

Tiếng động cơ mạnh mẽ nổ vang, ánh đèn trên chiếc xe sang trọng liền bật sáng, chiếc xe từ gar a phóng nhanh như tên bắn, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối đường.

Nghे tiếng xe đã đi xa, nam nhân hút hơi thuốc cuối cùng, bóp tắt đầu thuốc lá, vén chăn ra bắt đầu xuống giường, đi vào phòng tắm.

Một tiếng thắng gấp vang lên! Chiếc xe màu đen sang trọng đã dừng trước cửa một quán rượu rất lớn “Tụ phúc lâu”, nguy nga lộng lẫy, xa hoa ngất trời.

Giang Lăng rút chìa khóa xe bước xuống.

Những mỹ nữ đón khách ở cửa vừa nhìn thấy Giang Lăng từ trong xe đi ra đều khấn trương cúi đầu.

Giang Lăng chỉnh lại cổ áo, hai tay đút vào trong túi quần, sải bước đi tới. Cậu đi qua cửa chính, đại sảnh... Dọc đường đi dường như nói là ngăn cản, không một ai dám liếc nhìn cậu một cái.

Ding, cánh cửa thang máy chuyên dụng mở ra, Giang Lăng đi vào ấn nút lên tầng tám.

Thang máy chậm rãi tăng tốc, Giang Lăng nhẹ nhàng thở phào một cái, đưa tay vuốt mớ tóc rối bù trước trán ra sau đầu — không còn vẻ phong tình như lúc ở trên giường, đôi con ngươi màu sáng lúc này như tỏa ra tia sáng chói mắt, lạnh lùng tàn nhẫn, giống như đôi mắt của rắn độc khiến người khác phải khiếp sợ. Chiếc gương được gắn trong thang máy lúc này phản xạ khuôn mặt của cậu, xinh đẹp nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Ding, cửa thang máy lần thứ hai tách ra hai bên — “Đại ca!! ” những tên đàn em liền vây quanh cậu!

Giang Lăng gật đầu, bước đi trên tấm thảm mềm mại, lướt qua bọn họ trực tiếp đi tới phòng 802, những tên đàn em cũng lập tức cung kính theo sát.

Cậu một cước đá văng cửa phòng khép hờ.”Đại ca! ” những đàn em trong phòng cũng đứng lên khom người nói. Giang Lăng cởi áo gió thuận tay ném ra sau, một tên đàn em nhanh chóng bắt được. Cậu đi tới chiếc ghế sa lon bằng da thuận tiện ngồi xuống, một chân đặt lên bàn trà, lộ ra đôi giày đen sáng loáng.

Giang Lăng ngồi, tất cả mọi người chỉ dám đứng. Chỉ có một người không phản ứng, vẫn đứng yên dựa bệ cửa sổ hút thuốc, khói thuốc tỏa ra mờ mờ bên khuôn mặt không còn trẻ, nhưng vẫn anh tuấn như trước, gã mặc áo da, ôm lấy cơ thể cường tráng, mái tóc ngắn đen được vuốt lên, là một người đàn ông rất nam tính.

Giang Lăng vui người trong sơ pha, lười biếng phun ra một chữ: “Thuốc.”

Cố Trung rời bệ cửa sổ đi tới, từ trong túi quần lấy ra bao thuốc lá, cẩn thận rút ra một điếu đưa cho Giang Lăng. Giang Lăng lấy điếu thuốc bỏ vào miệng, trở tay kéo lấy vạt áo Cố Trung, vừa nghiêng đầu để đầu thuốc của mình chạm đầu thuốc của gã... đầu thuốc hai người chạm nhau, châm lửa cho cậu.

Giang Lăng buông Cố Trung ra, hút một hơi thật sâu rồi thở ra, bình thản hỏi: “Người đâu?”

Chưa tới mười giây, một người đàn ông béo ục ịch bị trói hai tay sau lưng bị ném ngã trên mặt đất!

Giang Lăng kiêu ngạo liếc lão, chậm rãi hút một hơi, khước miệng cong lên một nụ cười nhạt: “Vẫn khỏe chứ hả, ông chủ Đinh.”

Đinh Chung Toàn sợ đến từng cơ thịt đều không thể khống chế, đầu lưỡi như thắt lại: “Tôi, tôi tôi tôi sai rồi!... Đại ca! Đại ca tha mạng a!... “tiếp đó khóc lóc rất thảm thiết, vô cùng phiền phức.

Giang Lăng nhấc chân nghiền mạnh đầu của Đinh Chung Toàn trên mặt đất, chiếc giày của cậu đập lên trên gương mặt béo ú của lão!

“Câm miệng.” Giang Lăng vẽ mặt vô cùng chán ghét.

Đinh Chung Toàn dán mặt trên mặt đất, không dám thở mạnh, sợ đến mức toàn thân run lấy bầy.

Giang Lăng hút một hơi thuốc, lạnh lùng nói: “Tôi nhượng bộ ông đã đủ rồi, ông chủ Đình, ông ở địa bàn của tôi kiếm tiền cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai đâu.”

Đinh Chung Toàn mồ hôi lạnh túa ra: “Dạ dạ dạ... xin ngài giờ cao đánh khẽ...”

Giang Lăng nhướn mày, từ bên hông rút ra một con dao găm, mọi người còn chưa kịp thấy rõ động tác, một lỗ tai của ông chủ Đình đã không thấy tăm hơi, nhất thời máu tươi đầm đìa!”A ——!!!! ” Đinh Chung Toàn kêu lên thảm thiết!

“Tôi nói ông câm miệng, không nghe thấy sao? ” Giang Lăng mặc kệ dao găm dính đầy máu, mũi dao kề sát gương mặt Đinh Chung Toàn, khí thế khủng bố giống như Tu La nơi địa ngục, đôi con ngươi màu sáng khiến kẻ khác run cầm cập, “Có phải ông muốn tôi lấy xuống con mắt của ông không, nghe rõ rồi chứ?”

Đinh Chung Toàn đau đến nước mắt giàn giụa, không còn dám hé ra nửa chữ.

Cố Trung bóp tắt tàn thuốc, điều thuốc vẫn còn lại một chút.

Giang Lăng nhân thần băng lãnh trừng mắt nhìn Đinh Chung Toàn, miễn cưỡng vươn ba ngón tay: “Tôi cho ông ba tháng... thật uổng phí cho ông ba tháng kiếm lời!!! ” Giang Lăng nổi giận, hung hăng đập mạnh vào cái đầu đầy máu của Đinh Chung Toàn! Đinh Chung Toàn đau đến cuộn tròn trên mặt đất rên khe khẽ.

Tâm tình dịu đi một chút, Giang Lăng thở ra một cái, hút một hơi thuốc: “Tôi giúp ông tính, ba tháng tới ông ít nhất phải kiếm lời đến con số này.”

“Thế nào, suy nghĩ đi. ” Giang Lăng thương lượng, “Lấy bảy phần ra mang đến cho tôi, tôi liền cho ông tiếp tục làm ăn, sau này tôi chỉ muốn ba phần, còn lại đều là của ông, tôi sẽ không đòi nhiều hơn.”

“Nếu như ông không chịu hợp tác, tôi sẽ chăm sóc ông, khiến cho ông không còn mặt mũi nào mà ở lại nơi này nữa, hiểu chưa? ” Giang Lăng vẻ mặt hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Đinh Chung Toàn không dám lên tiếng.

Giang Lăng cười: “Ông có thể nói chuyện.”

“Dạ dạ dạ!! Ngài nói cái gì tôi cũng đều nghe theo!! Cầu xin ngài hãy tha cho tôi...” Đinh Chung Toàn sợ đến tè ra quần.

“Tốt. ” Giang Lăng ý bảo đàn em đem lão mang ra ngoài, “Tụi bây đưa lão đi bệnh viện, tiền thuốc men tao bao hết.”

Nhìn đàn em đem Đinh Chung Toàn ra ngoài, Giang Lăng bóp tắt đầu thuốc.

Giang Lăng rời khỏi phòng 802, lên lầu trở lại gian phòng của mình 908, Cố Trung liền đi theo cậu.

Vừa bước vào phòng, Cố Trung giơ chân đóng sập cửa, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay Giang Lăng: “Một lỗi tai? Có cần phải như vậy không?”

Bước chân Giang Lăng dừng lại, quay đầu trừng mắt liếc Cố Trung: “Không cần thiết? Anh đang nói đùa hả?”

Cố Trung nghẹn lời.

Giang Lăng bực mình phớt lờ Cố Trung, thân hình có chút bất ổn nằm vật xuống sofa. Cậu cảm giác mệt chết đi được, cứ tưởng sẽ được nghỉ ngơi một chút.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tóc tai rối bời cùng sự tàn bạo mang theo một chút mệt mỏi đã rồi không hợp với lứa tuổi của cậu. Trong lòng Cố Trung bỗng cảm thấy bị thương, gã đi tới cúi người xuống, xoa xoa nơi thái dương Giang Lăng đầy yêu thương: “Tiểu Lăng...”

Giang Lăng mở mắt ra, nhìn Cố Trung.

Cố Trung trong mắt tràn ngập yêu thương: “Sau này, loại chuyện nhỏ nhặt này không nên động thủ... không bao nhiêu tiền...”

Giang Lăng chớp mắt mấy cái: “Không động thủ không đủ để tạo uy tín, đây là anh đã dạy cho em.”

Cố Trung trầm mặc hai giây, nói tiếp: “Thì là động thủ, nhưng cứ để anh làm.”

Giang Lăng mỉm cười, nụ cười không lạnh lùng như trước, cũng không quá vui mừng, chỉ có một chút bị thương nhàn nhạt.

“Tiểu Lăng...” Cố Trung trong lòng đau xót, “Xin em đừng ở chỗ của hắn nữa... ở bên cạnh anh, anh có thể bảo vệ em thật tốt.”

Giang Lăng bỗng giật mình hai giây, đột nhiên chậm rãi cởi chiếc áo T shirt đen ra, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, mỉm cười khiêu khích nhìn Cố Trung: “Muốn làm sao?”

Nhìn Giang Lăng xinh đẹp và đầy quyến rũ, Cố Trung đẩy mắt cuộn cuộn nổi lên dục hỏa, cơ thể giống như phản ứng với chất độc... gã cúi người vùi mặt vào cổ Giang Lăng...

Bất cứ ai cũng đều không thể chống cự được sự mê hoặc của Giang Lăng, hướng hồ là Cố Trung.

Giang Lăng nhắm mắt lại, hoàn toàn hưởng thụ ái lạc cùng với nam nhân kia —— được che chở, được thương yêu, được nâng niu trong lòng bàn tay mà ôn nhu chiều chuộng.

Cậu kỳ thực đã mệt chết đi được, nhưng đối mặt với Cố Trung, lời nói cự tuyệt thế nào cũng nói không nên lời.

2. Chương 2

Ba năm trước.

Con trai của chủ tịch "Tập đoàn Ngụy thị " Ngụy Diễm —— Ngụy Tần, trong giới kinh doanh được người người ca ngợi là một người thừa kế gần như hoàn mỹ, không chỉ có dung mạo anh tuấn lịch lãm, năm ấy hai mươi hai tuổi mới vừa du học về nước, liền vào công ty của cha làm việc.

Mặc dù có tài năng rất sắc sảo, nhưng danh tiếng của hắn lại chưa bao giờ lấn át cha của mình, chỉ hoàn thành tốt phần việc được giao; thường ngày đối xử với mọi người khiêm tốn nhã nhặn, không chỉ những mỹ nữ trong toàn công ty, mà ngay cả các đại tiểu thư trong giới thượng lưu đều đối với hắn nảy sinh tình ý.

Ngày đó, mưa rơi lác đác.

Ngụy Diễm tròn một ngày đêm không đến công ty.

Ngụy Tần ký xong hợp đồng từ Singapore bay trở về, chu toàn tất cả những công việc có liên quan xong, đột nhiên nhận được điện thoại của cha hắn.

Xe lái vào ga ra, giọt nước mưa ngưng kết trên kính chắn gió hiện ra những hình ảnh quỷ dị, Ngụy Tần nghe mưa tiếng rơi xuống khóm trúc trong đình viện rộng rãi, mơ hồ có một cảm giác chẳng lành.

Lau đi những giọt nước mưa rơi trên tóc, hắn đẩy cánh cửa biệt thự. Cô hầu gái lập tức chạy ra nghênh đón, nắm hai tay khê khom người: "Thiếu gia, lão gia bảo cậu xuống tầng hầm."

Kéo cánh cửa sắt nặng nề của tầng hầm ra, một cỗ hàn khí phả vào mặt, xen lẫn một mùi vị ươn át lạ thường.

Ngụy Tần bước vào, liền nhìn thấy trên nền xi măng lạnh lẽo có một thiếu niên đang vô cùng khốn khổ —— cả người xich lòa, trên da thịt trắng nõn rải rác những vết xanh tím, hai cổ tay bị buộc chặt đến sưng đỏ, sợi dây trói đi qua một vòng sắt ở trên, hai chân vô lực quỳ trên mặt đất.

Ngụy Diễm tuy rằng dung mạo đã có tuổi, nhưng phong thái vẫn như cũ không hề giảm. Ông ta ngồi bên cạnh ánh đèn mờ nhạt, tay cầm chiếc chén trà thời Cảnh Thái trị giá hàng vạn tiền nhấp một ngụm nhỏ, bộ dáng tươi cười khiến kẻ khác run rẩy: “Con trai, tới đây.”

Ngụy Tần vâng lời đi tới.

Ngụy Diễm buông chén nước đứng lên, vô cùng thân thiết sửa lại áo Ngụy Tần, cười nói: “Hợp đồng ký được rồi?”

Ngụy Tần đưa mắt nhìn xuống, cung kính nói: “Dạ.”

“Rất tốt. ” Ngụy Diễm vỗ vai hắn, trong mắt toát lên sự khen ngợi, “Hôm nay cha có thứ đồ tốt này tặng con.”

Hai người đi tới trước mặt thiếu niên, Ngụy Diễm nắm lấy cảm thiếu niên bức cậu ngẩng mặt lên, Ngụy Tần nhất thời ngơ ngẩn — khuôn mặt thiếu niên xinh đẹp mà yếu ớt trong ánh sáng mờ mờ hiện ra, khiến cho căn phòng hầm tối tăm dơ bẩn này trong nháy mắt như biến thành vườn địa đàng hoa lệ.

Nhìn thấy phản ứng của con trai, Ngụy Diễm tràn ngập ý cười nói: “Nó là con trai kẻ thù của chúng ta, cha vốn định giết nó, nhưng lại thấy nó lớn lên cũng có vài phần tư sắc, liền đem tặng cho con chơi đùa.”

Ngụy Tần mỉm cười: “Cảm ơn cha.”

“Cha đã tốn không ít thời gian mới khống chế được con sói con này. ” Ngụy Diễm nói, tay kéo Ngụy Tần đi tới phía sau thiếu niên, đem đầu bôi trơn nhét vào huyết động của cậu, ra lệnh: “Tới đây, thao nó ~ “

Trầm mặc hai giây, Ngụy Tần mặt không thay đổi cúi thắt lưng ra.

Nhìn thấy Ngụy Tần quần đã cởi ra một nửa đang ở phía sau thiếu niên đang quỳ gối kia, Ngụy Diễm sắc mặt tốt hơn nhiều, sự vâng lời của con trai luôn khiến ông ta rất hài lòng.

Ngụy Tần đem tinh khí đã bùng bùng chọc vào khe móng trắng nõn và trơn bóng, cùng dầu bôi trơn chậm rãi đẩy vào. Phân thân ngay ngấn vùi sâu vào thân thể thiếu niên, tuy rằng huyết đạo rất chặt nhưng quá trình khá thuận lợi, chỉ là thiếu niên run đến mức giống như chiếc lá yếu ớt trong cơn gió, khiến người ta có cảm giác không nổi.

Ngụy Tần đỡ lấy thắt lưng mảnh khảnh không một tí vết của thiếu niên, phân thân như một bàn ủi nóng rực lạnh lùng ở bên trong thân thể cậu không ngừng luật động, hắn rõ ràng có thể cảm giác được khối thân thể cứng nhắc gây yếu này đang run lên, nhưng lại mạnh mẽ tiến công không một chút do dự.

Tiếp tục như vậy một hồi, Ngụy Tần phóng ra.

Cực bỗng vừa rút ra, trong nháy mắt, tinh dịch hòa với dầu bôi trơn chảy ra, khe móng dâm mỹ tới cực điểm. Trong suốt toàn bộ quá trình thiếu niên không hề phát ra âm thanh nào, cả người mồ hôi lạnh nhễ nhại, tuy nói có dầu bôi trơn, nhưng sự cọ xát đó thực sự là một cực hình vô cùng thống khổ.

Ngụy Tần mặc quần đứng lên, Ngụy Diễm cười nói: “Trước mắt cứ nhốt nó ở đây, chừng nào con chơi chán cha sẽ trở lại xử lý nó.”

“Dạ. ” Ngụy Tần cúi thấp đầu đáp.

“Được rồi đi thôi, chúng ta về công ty. ” Ngụy Diễm vỗ vỗ lưng Ngụy Tần.

Ngụy Tần theo cha ra khỏi tầng hầm, cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, hần liếc mắt nhìn thiếu niên vẫn bị trói ở chỗ đó, trong mắt hiện lên một tia thích thú.

Tối hôm đó, Ngụy Diễm uống quá chén. Đường đường là chủ tịch của đại tập đoàn, khi về đến nhà lại bước chân xiêu vẹo đi đứng không vững. Ngụy Tần đỡ cha lên giường, phân phó cho hầu gái chăm nom, còn mình thì trực tiếp trở về phòng.

Đêm khuya.

Ngụy Tần liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường —— kim giờ chỉ đúng hai giờ sáng.

Hần tháo kính xuống khép sách lại, rời khỏi căn phòng ấm áp của mình.

Ngôi biệt thự to lớn vô cùng tối tăm và vắng vẻ, tất cả mọi người đều đã ngủ say, hần còn có thể nghe thấy tiếng ngáy to như sấm của cha, khoe miệng không khỏi giương lên một tia cười nhạt.

Thiếu niên đang ôm chân co rúc ở góc tường, chiếc áo đơn bạc rộng thùng thình phủ lên trên thân thể, sự lạnh lẽo nơi tầng hầm cùng đau đớn hành hạ khiến cậu không thể yên giấc, ý thức mơ hồ hỗn loạn, nửa tỉnh nửa mê.

Trong thoáng chốc bên tai truyền đến cửa sắt mở ra, thiếu niên bị kích động, cảnh giác tròn tròn hai mắt.

A, chiếc đèn chân không bỗng dưng bật sáng khiến thiếu niên bị chói phải nheo mắt lại.

Ngụy Tần đứng ngược sáng, thân ảnh mơ hồ bao phủ lên trên người thiếu niên.

Nhìn thấy người tới là ai, thiếu niên khẽ cúi đầu xuống, nhìn động tác giống như đang ngoan ngoãn vâng lời, nhưng ngược lại chính là một sự căm thù oán hận tột độ, vẻ mặt cậu giận dữ như muốn đem người nam nhân đã xâm hại mình ra mà ăn tươi nuốt sống.

Nhưng mà Ngụy Tần lại không biết con sói con này đang âm thầm chuẩn bị cắn xé hắn, hắn ngồi xổm người xuống, vươn tay đến thiếu niên, vừa định mở miệng nói chuyện —— đột nhiên, thiếu niên mạnh mẽ nhào đầu về phía trước cắn vào lòng bàn tay hắn! Máu tươi nhất thời tuôn ra, hàm răng và bàn tay đều dính đầy máu... Một giây, hai giây, thời gian dường như đọng lại, giống như chưa hề xảy ra việc gì... Thiếu niên có chút kinh ngạc giương mắt, trong lòng đột nhiên trầm xuống, vừa định trốn liền bị Ngụy Tần thuận thế bóp lấy khuôn mặt, mạnh mẽ ném cậu lên vách tường!

“Ư... ” thiếu niên rên lên, sau gáy đau đến run rẩy.

Nhưng cậu còn chưa kịp thở dốc, cần cổ liền bị bóp chặt! Thiếu niên bị ép mở miệng, trong cơn choáng váng cậu lần thứ hai nhìn thấy rõ khuôn mặt người nam nhân trước mặt —— âm trầm, vẻ mặt hắn giống như dã thú khát máu tàn bạo.

—— người này là thế nào? Tại sao mới hồi chiều hắn còn là “Đại hiếu tử” với cha hắn, bây giờ dường như đã biến thành một người khác?!

Thiếu niên vẫn còn choáng váng do thiếu dưỡng khí, cố gắng nghe Ngụy Tần nói: “Cậu muốn chết sao?”

Thiếu niên gỡ không ra bàn tay như gọng sắt của hắn, chỉ có thể dùng khẩu hình miệng hồi đáp: “Không... muốn...”

“Tốt, vậy cậu nghe cho rõ tôi hỏi đây. ” Ngụy Tần hơi buông tay ra.

Thiếu niên hít lấy từng ngụm lớn không khí, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngụy Tần cho cậu thở một lát, lạnh lùng hỏi: “Tên?”

Thiếu niên nuốt một ngụm nước bọt: “... Giang Lăng.”

“Giang Lăng, cậu nghe đây, ” Ngụy Tần ngữ điệu nhẹ nhàng, “Chuyện xâm phạm cậu, tôi thật có lỗi.”

Giang Lăng ngơ ngẩn.

“Thế nhưng tôi phải nói cho cậu biết, ” Ngụy Tần vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Ngụy Diễm trong bảy ngày tới nhất định sẽ giết cậu.”

Giang Lăng khẽ run lên, cậu nhìn ánh mắt khẳng định của Ngụy Tần, không thể tìm ra một tia lừa dối, nhất thời sự tuyệt vọng dâng lên khắp tứ chi.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt ngây thơ non nớt của Giang Lăng hiện ra, mong manh yếu đuối, tuyệt

mỹ mê hoặc, giống như thiên sứ bị trói buộc ở nhân gian, làm cho người ta phải nảy sinh dục vọng thấp hèn.

Ngụy Tần mỉm cười, buông cần cổ Giang Lăng ra, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ngữ điệu mê hoặc: “Nếu như cậu nghe lời tôi, tôi có thể nghĩ cách cứu cậu.”

Giống như ánh sáng xuất hiện trong bóng tối, lời nói của Ngụy Tần trong nháy mắt ôm trọn tâm trí Giang Lăng, nhìn nụ cười hòa nhã đầy thiện ý của Ngụy Tần, cậu không khỏi rung mình một cái.

Phản ứng của Giang Lăng hoàn toàn nằm trong dự liệu, Ngụy Tần mỉm cười đầy toan tính nửa quỳ xuống đất, đầu gối tách đùi Giang Lăng ra, một tay sờ vào bên tai cậu, một tay nâng cằm cậu lên, khiến dung mạo tuyệt mỹ hiện ra.

Giang Lăng tim đập thành thịch, cậu cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, cũng vì tâm lý về thân thể.

Ngụy Tần theo dõi cậu, vẻ mặt con mồi của hắn cứ như ác ma liên tục câu dẫn, bày ra cái bẫy chết người...

“Điều kiện cứu cậu là: làm sủng vật của tôi. ” Ngụy Tần trầm giọng nói.

Giọng nói như có ma lực chui vào màng tai, giống như một dấu ấn nóng rực đã được khắc sâu vào bánh răng số mệnh của hai người!

Giang Lăng sửng sốt.

Ngụy Tần vẫn mỉm cười: “Đồng ý thành lập giao ước chứ?”

Giang Lăng chớp đôi mắt màu sáng trong veo như nước, chợt giật mình: “Không được gạt tôi.”

“Không gạt cậu. ” Ngụy Tần dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Giang Lăng, hết sức nghiêm túc, “Có biết tại sao tôi lại muốn cứu cậu không, Giang Lăng?”

Giang Lăng máy móc lắc đầu.

Ngụy Tần ôn nhu cười, trong con ngươi đen thẳm lấp lánh ánh sáng của sao Mai: “Bởi vì tôi thích em.”

Trái tim bỗng dưng đập nhanh một nhịp! Giang Lăng còn chưa kịp phản ứng, liền bị một đôi môi ấm áp bao trùm lên cánh môi lạnh lẽo của cậu, vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu chiếm cứ toàn bộ khoang miệng... trái tim trong lồng ngực càng đập kịch liệt hơn, Giang Lăng cảm giác hai má cậu đang nóng lên, một cảm giác bị đánh chiếm bao phủ toàn thân cậu...

Vẫn chưa tới một ngày, cậu đã bị người nam nhân này chiếm lấy đêm đầu đêm và nụ hôn đầu của cậu, ngay cả trái tim cũng không chịu bỏ qua, giống như hắn muốn triệt để chiếm lấy.

Nụ hôn lưu luyến lâu dài khiến thân thể từ từ ấm lên, Giang Lăng thậm chí có một ý nghĩ thoáng qua, cậu hy vọng người nam nhân này sẽ không rời xa cậu.

Nụ hôn dài kết thúc, Ngụy Tần buông cậu ra.

Trong ánh sáng u ám, Giang Lăng lồng ngực phập phồng, vẻ mặt đáng yêu giống như động vật nhỏ khi bị ức hiếp.

“Giang Lăng, từ giờ trở đi em chính là súng vật của tôi. ” Ngụy Tần mỉm cười nói, “Mỗi một câu tôi nói ra, từng chữ một, em đều phải nghe rõ, không được phép chống lại tôi, hiểu chưa?”

Trầm mặc hai giây, Giang Lăng khẽ gật đầu.

“Tốt. ” Ngụy Tần ung dung nhìn chăm chăm cậu, “Bây giờ, cởi quần áo ra.”

Giang Lăng hô hấp cứng lại, sự đau đớn từ dạ ngực lại cuộn cuộn xông tới, khiến cậu không cách nào nhịn được mà run rẩy.

“Không nghe rõ? Muốn tôi lặp lại sao? ” Ngụy Tần vẻ tươi cười vẫn như trước không thay đổi, nhưng lại mơ hồ toả ra mùi vị nguy hiểm.

Giang Lăng tự biết lúc này cậu không thể chống lại sức mạnh của người nam nhân này, vì sự sống, cho dù thống khổ thế nào cậu cũng phải chịu đựng. Cậu cắn răng, cởi bỏ chiếc áo trắng đơn bạc duy nhất, da thịt trắng nõn phủ đầy những vết xanh tím lộ ra.

Nhưng nằm ngoài suy nghĩ của Giang Lăng, Ngụy Tần nhẹ nhàng nắm cánh tay cậu, từ trong túi quần móc ra thuốc trị thương.

Giang Lăng nhìn Ngụy Tần bôi thuốc lên những chỗ sưng đỏ, ngón tay hắn vuốt nhẹ nhẹ, động tác giống như đang nâng niu bảo bối trân quý.

Sự ấm áp từ cánh tay dâng lên, thuốc nhanh chóng giảm đi đau đớn, tình cảm ấm áp dưới đáy lòng tích tụ lại, từ từ xua đi những thống khổ mà cậu phải chịu đựng trong những ngày qua... Nước mắt một giọt, hai giọt... chảy xuống gương mặt, Giang Lăng lấy tay chặn lại nhưng ngăn không được dòng nước mắt cứ liên tục trào ra.

Ngụy Tần không ngờ Giang Lăng sẽ phản ứng như vậy, hắn tiếp tục bôi thuốc, ôn nhu nói: “Chỉ cần em nghe lời, tôi sẽ đối xử với em thật tốt, hiểu chưa?”

Giang Lăng lau nước mắt, gạt đầu. Cậu hầu như đã sớm quên đi người nam nhân này buổi chiều đã làm chuyện gì quá đáng với cậu, đến tận mười mấy phút trước, trong lòng cậu còn ngập tràn oán hận phần nộ, lúc này lại hóa thành nước mắt, hoàn toàn tuôn rơi ra ngoài.

Bôi xong thuốc, Ngụy Tần giúp cậu mặc quần áo tử tế, mắt nhìn đồng hồ đeo tay, ôn hòa nói: “Hơn năm giờ chiều nay tôi sẽ cùng Ngụy Diễm tới đây, đến lúc đó, em phải ngoan ngoãn nghe mệnh lệnh của tôi.”

Giang Lăng cúi thấp đầu: “Đã hiểu.”

Lúc rời khỏi tầng hầm, Ngụy Tần đột nhiên nhớ tới cái gì, liền quay đầu lại hỏi: “Đúng rồi, Giang Vĩnh Hoàn có quan hệ gì với em?”

Giang Lăng sửng sốt: “... Ông ấy là... cha của tôi.”

Ngụy Tần ừ một tiếng, đóng cánh cửa sắt của tầng hầm lại.

Trong bóng tối, Giang Lăng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cậu chỉ có thể lặng yên chờ, chờ người nam nhân kia tới cứu cậu.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa sắt nặng nề rớt cục lần thứ hai vang lên. Giang Lăng nhìn theo ánh sáng mờ nhạt, liền thấy Ngụy Tần đang cung kính theo sau Ngụy Diễm đi tới.

“Con gọi cha tới, muốn nói cái gì? ” Ngụy Diễm nhìn sang Giang Lăng, “Chơi chán rồi?”

Ngụy Tần mỉm cười nói: “Cha, con muốn xin cha một chuyện.”

“Nói đi.”

Ngụy Tần chỉ vào Giang Lăng: “Có thể tặng nó cho con không?”

“Sao vậy?” Ngụy Diễm nở nụ cười, “Con đối với nó động tâm rồi?”

Ngụy Tần thản nhiên cười: “Dạ, con rất thích nó.”

Nhìn vẻ mặt tươi cười không lộ một chút dấu vết của người nam nhân kia, Giang Lăng khẩn trương đến mức xiết chặt nắm tay.

“Được thôi ” Ngụy Diễm giọng điệu thoải mái, “Thằng nhóc này khiến cha mất rất nhiều thời gian, tính khí nó như một con thú hoang vậy. Chỉ cần con có thể khiến nó nghe lời con, cha sẽ tặng cho con.”

“Dạ. ” Ngụy Tần gật đầu, chuyển hướng sang Giang Lăng, “Tới đây.”

Giang Lăng nghe nói, liền cất bước đi tới trước mặt Ngụy Tần. Nói thật lòng, so với tên chỉ biết dùng bạo lực Ngụy Diễm, cậu càng sợ Ngụy Tần hơn.

“Quỳ xuống. ” Ngụy Tần lạnh lùng ra lệnh.

Giang Lăng cúi đầu quỳ xuống, khí lạnh lập tức ngấm vào đầu gối.

Ngụy Tần đem đôi giày da sáng bóng không một hạt bụi giẫm lên đầu gối Giang Lăng: “Liếm.”

Do dự nửa giây, Giang Lăng ép thân thể cúi xuống, vươn đầu lưỡi mềm mại liếm lên chiếc giày, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Ngụy Diễm vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc: “Sao con có thể làm được.”

Ngụy Tần hài lòng cười: “Cha...”

“Được được, tặng cho con. ” Ngụy Diễm chịu thua phát tay một cái, “Hai người đã thông đồng với nhau như vậy rồi, cha còn có thể nói cái gì nữa.”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí bỗng trở nên lạnh băng, ngay cả Ngụy Tần cũng ngưng ngẩn cả người.

“Ha ha! ” Ngụy Diễm vỗ vỗ vai Ngụy Tần, “Đừng lo lắng, cha chỉ đùa một chút thôi.”

Ngụy Diễm đi rồi, Ngụy Tần sắc mặt không tốt lắm, hần kéo Giang Lăng lên, lạnh lùng nói một chữ: “Đi.”

Chiếc xe chậm rãi ra khỏi gara, ánh nắng chiều phủ lên thân xe một màu vàng óng.

Âm thanh huyền ảo của đường phố dần vang lên, Giang Lăng say sưa nhìn dòng người ngoài cửa sổ, cảm giác như đã xa cách rất lâu, ngay cả xe đã dừng lại cũng không phát hiện.

“Giang Lăng.”

Giang Lăng nhất thời hoảng sợ, nghiêng đầu lại, vừa vặn đối diện với khuôn mặt của Ngụy Tần. — bây giờ cậu mới phát hiện khuôn mặt người nam nhân này lại anh tuấn như vậy.

Sững sốt một lúc, cánh môi đã bị bao phủ, khuôn mặt Giang Lăng đỏ ửng, cậu cảm giác như có một bàn

tay gắt gao nắm chặt lấy trái tim mình, ngay cả hô hấp cũng bị tước đoạt. Lực đạo vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ cạy mở khớp hàm, đầu lưỡi liên tấn công vào trong, mỗi một chỗ cắn đều bị trêu chọc, đầu lưỡi quần quýt giống như đang nói ra lời yêu thương, khiến cho trái tim Giang Lăng đập thành thịch.

Hôn xong, Ngụy Tần buông Giang Lăng ra, chậm thuốc hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn về phía xa xăm, trầm giọng nói một câu: “Em đi đi.”

Giang Lăng nhất thời không biết phản ứng làm sao.

“Tôi cho em ba năm hoàn toàn tự do. ” Ngụy Tần nói tiếp, “Ba năm sau, tôi sẽ tới đón em.”

Giang Lăng vẫn ngồi yên như cũ.

“Đến lúc đó... ” Ngụy Tần quay đầu nhìn chằm chằm Giang Lăng, “Xin em đừng quên giao ước của chúng ta.”

Con người đen thẫm thẫm của nam nhân giống như muốn hút đi linh hồn cậu, Giang Lăng nuốt nước bọt, trở tay mở cửa xe, chạy ra ngoài.

Nhìn thân ảnh thiếu niên biến mất trong dòng người, đôi con người của Ngụy Tần lộ ra một tia phức tạp.

Chậm rãi bóp tắt đầu thuốc, Ngụy Tần khởi động xe, chiếc xe nhanh chóng phóng đi, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

3. Chương 3

Thời gian thoát nhìn giống như một dòng nước yên bình, nhưng thật ra bên dưới vẫn tồn tại những mạch nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt.

Sau khi trở về Tụ phúc lâu, Giang Lăng chính thức tiếp nhận bang hội của cha, cậu quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn, cậu tuyệt đối sẽ không cho phép loại sự tình này xảy ra ở trên người mình một lần nữa.

Cổ Trung là tâm phúc trung thành nhất của Giang Vĩnh Hoành, gã bán mạng làm việc cho đôi phụ tử này cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Dưới sự trợ giúp của gã, chỉ trong vùn vện một năm rưỡi, Giang Lăng trở thành một nhân vật mà trong giới hắc đạo chỉ nghe tên thôi cũng khiến kẻ khác sợ vỡ mặt, mà cha của cậu Giang Vĩnh Hoành hình như đã thoái ẩn giang hồ, không ai biết ông đã đi đâu.

“Tiểu Lăng, thịt kho tàu hầm củ cải xong rồi đây.” thanh âm ôn hòa từ nhà bếp truyền đến.

Ngày xuân sau mười hai giờ trưa, căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô được bao phủ bởi ánh nắng vàng rực rỡ, trong không khí nổi lơ lửng những tia bụi nhỏ, giống như một thế ngoại đào nguyên khiến kẻ khác phải đắm chìm vào.

Giang Lăng vui mình trong sô pha, lười biếng hất mớ tóc mái trước trán lên, đột nhiên nhìn thấy một con chim sẻ đậu ở cửa sổ đang nhìn chăm chăm mình, nhần thần rét run.

Giang Vĩnh Hoàn bưng khay thức ăn đi ra, vừa thấy tư thế ngồi của Giang Lăng liền nhíu mày: “Ngồi đằng hoàng lại một chút!”

Giang Lăng không nhịn được khẽ than, buông cái chân đang đặt trên bàn xuống, cậu quay đầu liếc nhìn khay thức ăn: “Sao cha chuẩn bị nhiều vậy.”

Giang Vĩnh Hoàn ngồi ở bên cạnh bàn mỉm cười: “Không nhiều, là cha nhớ con trai ngoan của cha chứ sao.”

Giang Lăng từ trong sô pha đứng lên, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống: “Không phải hôm kia con mới tới sao?”

Giang Vĩnh Hoàn nhìn chăm chăm Giang Lăng, cười nói: “Người đã già, hai ngày không gặp liền thấy nhớ ngay.”

Nhìn nụ cười lúm đồng tiền của cha, Giang Lăng trong lòng cảm thấy ấm áp, cậu không nói gì sờ sờ chiếc đĩa.

Người ta đều nói Giang Vĩnh Hoàn tàn nhẫn vô đạo, bang phái của ông ngay cả cảnh sát cũng phải kiêng dè ba phần. Trong bóng tối của thành phố này, ông đã lập ra một đế quốc ngầm đồ sộ vững chắc, thuận theo thì sống nghịch lại thì chỉ có con đường chết.

Nhưng mà người nam nhân đã từng oai phong một thời này, lúc này lại mặc tạp dề suốt ngày bận rộn trong nhà bếp, đáng vẻ đúng là một người cha hiền từ.

Nhìn Giang Vĩnh Hoàn dù đã có một chút nếp nhăn nhỏ, nhưng điều đó cũng không làm giảm đi vẻ anh tuấn rạng rỡ như lúc còn trẻ, Giang Lăng có cảm giác mình càng ngày càng nhìn không thấu cái người nam nhân mà mình gọi là cha này.

“Đúng rồi, Tiểu Lăng, ” Giang Vĩnh Hoàn nói, “Cha đột nhiên nhớ tới, ba năm trước con không phải là bị đám tiểu tử Vinh Hoa Nhị Hán kia trả thù sao, sau đó quản đốc Dương lại tới tìm cha đây đưa, nói chúng ta đổ oan cho hắn.”

Giang Lăng đang ăn bỗng khựng lại.

“Nghe nói trước đây hần bị mời vào cục cảnh sát. ” Giang Vĩnh Hoàn cầm đũa, “Có phải con nhầm người rồi không.”

Giang Lăng trong lòng buồn bực bới cơm, giống như đang che giấu điều gì: “Con nói, cha đã rửa tay gác kiếm rồi, sao cha cứ bận tâm những chuyện đó.”

Giang Lăng đã nói dối chuyện cậu bị Ngụy Diễm bắt đi, đáng tiếc cho Vinh Hoa Nhị Hán những tên tiểu tử này tuổi còn nhỏ nhưng đã là những tên côn đồ trở thành người chịu tội thay, bị các anh em trong trong tổ chức của Giang Lăng đánh đến không còn hình dạng, bọn chúng xui xẻo nên đã trực tiếp đi chầu trời.

Cậu cứ tưởng rằng thời gian giống như những người già, sẽ đem những chuyện chất chứa từ đáy lòng xoa dịu xuống, cậu chưa từng nghĩ trong những năm tháng cậu sống trong lời nói dối đó, mạch nước ngầm của tội ác và bạo lực đã từ từ dâng lên, chớp mắt đã tròn ba năm.

Ba năm này, Ngụy Tần chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của Giang Lăng, hai người giống như đang đi ngược chiều trên một đường thẳng, sau khi gặp gỡ nhau lại tiếp tục con đường của mình, tiếp tục ngược chiều nhau.

Chỉ có những khi mất ngủ lúc nửa đêm, trong bóng tối đen kịt cậu sẽ nhớ lại bờ môi ấm áp của người nam nhân kia, nụ cười ôn nhu hiện lên trước mắt, giọng nói đầy mê hoặc phát ra từng chữ một, giống như cùng với màn đêm bao phủ lấy tâm trí...

—— ‘Bởi vì tôi thích em.’

Trong bóng tối, Giang Lăng nắm lấy dục vọng cứng rắn, trái tim cùng máu huyết trong người không ngừng thúc giục, khiến thân thể không nhận được mà run rẩy —— nóng giận, mất kiên nhẫn, giống như ngọn lửa rực cháy thiêu đốt lồng ngực!

Khoảnh khắc được phóng thích, sự mất mát và tuyệt vọng điên cuồng lan tràn, Giang Lăng cảm giác mình thật biến thái, cậu đối với chuyện bị nam nhân khác cưỡng bạo mình lại tồn tại một cảm giác không cách nào quên được...

“Tiểu Lăng?”

Giang Lăng bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh!

Giang Vĩnh Hoàn vẻ mặt lo lắng: “Con làm sao vậy? Đang nghĩ gì thế?”

“... Không có gì. ” Giang Lăng lảng tránh ánh mắt của cha, tiếp tục ăn cơm.

Trong tòa nhà cao tầng của tập đoàn Ngụy thị.

Nam nhân tây trang phẳng phiu đang đứng trước cánh cửa thủy tinh lớn ngập tràn ánh mặt trời, nghe di động.

“Cậu không cần đi, ở công ty chờ tin của tôi. ” Ngụy Tần cúp điện thoại với người tên là Tô Chiêu xong, giương mắt nhìn về những tòa nhà san sát nhau ở phía xa xăm ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rọi trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, hờ hững lộ ra một tia nham hiểm.

Tiếng gõ cửa vang lên. Ngụy Tần thu hồi điện thoại di động, sửa sang lại chiếc áo.

Lưu Vân Tinh đẩy cánh cửa khép hờ ra, cung kính hỏi một câu: “Ngụy tổng, người đã đến đông đủ, bây giờ chúng ta đi sao?”

Ngụy Tần xoay người, thân hình hắn đứng ngược sáng thoát nhìn giống như một con mãnh thú đang chờ thời điểm đi săn mồi.

“Đi. ” hắn trầm giọng nói, cùng Lưu Vân Tinh ra khỏi căn phòng.

4. Chương 4

Ánh mặt trời dịu nhẹ lúc buổi chiều bao phủ lên vùng ngoại ô vô cùng yên tĩnh, ngay cả mấy con chim sẻ riu rít đậu ở cành cây cũng không phát hiện ra có một vài chiếc xe đã tới xâm lấn vùng đất này.

Lốp xe chậm rãi nghiền qua những cục đá nhỏ và đám cỏ dại, dừng lại bên cạnh bờ sông.

Ngụy Tần đẩy cửa ra, lấy tay che đi ánh mặt trời, nhìn căn nhà nhỏ ở phía xa xa, khóe miệng nhếch cười.

Cơm nước xong, Giang Vĩnh Hoành giam mình trong nhà bếp dọn dẹp bát đĩa.

Giang Lăng tiếp tục nằm ườn trên sofa. Ngáp một cái, cậu cầm lấy bao thuốc lá, đứng dậy hướng nhà bếp nói: “Cha, con đi ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Đi đi. ” Giang Vĩnh Hoành rửa xong chén bát, lấy khăn lau sạch sẽ.

Giang Lăng mới từ sofa đứng lên, liền nghe ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa không mạnh không nhẹ.

Giang Lăng trong lòng trầm xuống, nhanh chóng móc ra khẩu súng! Giang Vĩnh Hoành cũng cảnh giác từ nhà bếp thò đầu ra.

“Cha đừng đi ra, để con đi mở cửa. ” Giang Lăng thấp giọng nói, trong mắt dần hiện lên sát khí.

Cậu cầm súng lặng yên đi tới cửa, hỏi: “Ai?!”

Phía bên kia cánh cửa không trả lời, chỉ là có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng hơn đáp lại.

Giang Lăng nắm chặt khẩu súng trong tay, nhanh chóng mở cửa, thỉnh linh chia thẳng đầu súng vào đối phương ——khuôn mặt anh tuấn của ác ma bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, Giang Lăng đối diện với đôi con ngươi như muốn hút đi linh hồn mình kia, đầu óc trống rỗng!!

Ngụy Tần ôn nhu cười, không chút do dự dùng lồng ngực áp lên nòng súng, mạnh mẽ ôm Giang Lăng vào trong lòng, cánh tay cứng như sắt của hắn siết chặt lấy cậu, giống như muốn nghiền nát cậu ra!

“Giang Lăng... ” Ngụy Tần nhắm mắt lại, ngửi mùi hương trên người Giang Lăng, hắn thì thầm vào tai cậu, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc vang lên, không hề che dấu sự mong nhớ yêu thương.

Tên ác ma trong cơn ác mộng luôn đè nặng trong lòng cậu suốt ba năm qua cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Giang Lăng ngây người, linh hồn cậu giống như đã bị hút đi, ngay cả khẩu súng trong tay bị Ngụy Tần cướp đi lúc nào cũng không hay biết.

Khoảnh khắc gặp lại giống như dài đằng đẵng, mãi đến khi cậu nhìn thấy có người lướt qua bờ vai rộng lớn của Ngụy Tần mà tiến vào nhà, Giang Lăng mới hoàn toàn bừng tỉnh!

“Buông tôi ra! ” Giang Lăng nóng nảy nói.

Ngụy Tần mạnh mẽ đẩy cậu ra, hai người phía sau mau chóng túm được Giang Lăng, giữ chặt hai tay cậu!

“Trối lại. ” Ngụy Tần lạnh lùng nói.

Giang Lăng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Ngụy Tần sai người trối chặt cha cậu trên mặt đất, nhất thời mất đi lý trí, lửa giận ngập trời: “Ngụy Tần!! Con mẹ nó anh chán sống rồi hả!!”

“Khiến cậu ta câm miệng. ” Ngụy Tần không quay đầu lại, ra lệnh.

Bị băng dán gất gao bịt miệng, Giang Lăng bị bắt quỳ gối ở góc tường, cậu đang vô cùng phẫn nộ, nhưng tình hình lúc này không thuận lợi, cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào, chỉ có thể âm thầm cắn răng.

Ngụy Tần lười biếng ngồi trên sofa, một tay cầm khẩu súng của Giang Lăng, một tay cầm điện thoại di động ung dung nói với đầu dây bên kia: “Cha, con có một lễ vật muốn tặng cha, cha trực tiếp xuống lầu, con đã phá xe... dạ, lát nữa gặp.”

A, Ngụ Tầ chầ thuốc hít sâu một hơi, làn khói tỏa ra như sương mù bao phủ lấy khuôn mặt anh tuấn. Từ lúc đem Giang Lăng giao cho thuốc hạ, hẳn không hề liếc mắt nhìn Giang Lăng một cái.

Mùi thuốc lá chui vào xoang mũi, Giang Lăng nhìn cha đang quỳ trên mặt đất, nắm tay suýt túa ra máu.

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng xe phanh lại. Nghe thấy tiếng bước chân của Ngụ Diễm, Ngụ Tầ thản nhiên nắm súng trong tay.

Ngụ Diễm vừa vào cửa liền ngẩng ngẩn cả người: “Giang Vĩnh Hoành?!”

Giang Vĩnh Hoành cả người run lên, từng sợi tóc cũng rung động.

Thấy hai người bọn họ như vậy, Ngụ Tầ híp mắt mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Cha, phần đại lễ này, có vừa ý ngài không?”

Ngụ Diễm nghiêng mắt nhìn khẩu súng trong tay Ngụ Tầ, nhất thời hiểu bảy phần: “Mày có ý gì?”

Ngụ Tầ từ sofa đứng lên, hướng Giang Vĩnh Hoành đi tới: “Ngài tìm ông ta tám năm mà vẫn không tìm được, tôi giúp ngài bắt ông ta về đây, ngài không cảm ơn tôi sao?”

Ngụ Diễm nhăn trán rùng mình: “Mày đừng có quá đáng.”

Ngụ Tầ nở nụ cười: “Đừng nói như vậy, ông mang Giang Vĩnh Hoành đi, tôi thì lấy những thứ sớm muộn gì cũng thuộc về tôi, hai bên đều được lợi. ” nói xong liền chìa họng súng vào đầu Giang Vĩnh Hoành.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Giang Lăng sắp phát điên rồi, cậu trừng mắt nhìn nhất cử nhất động của Ngụ Tầ, trong lòng căm hận đến run lên.

Ngụ Diễm nhìn Giang Vĩnh Hoành, rồi lại nhìn Ngụ Tầ —— ông ta đã sớm biết đứa con trai này đang đóng kịch, chỉ là không nghĩ tới hắn tạo phản nhanh như vậy.

Quả nhiên là... Hồ phụ vô khuyển tử sao... Ngụ Diễm than nhẹ một tiếng: “Lấy văn kiện ra, tao ký.”

Lời này vừa nói ra, Giang Lăng cảm giác khí lực toàn thân như bị rút cạn, cậu vô lực ngồi dưới đất, phần nộ và hận ý lan tràn tứ chi.

Lưu Vân Tinh đem văn kiện mở ra trên bàn, Ngụy Diễm lấy bút và con dấu ra, tuyệt bút vung lên.

Trong căn nhà nhỏ ở ngoại ô này, tập đoàn Ngụy thị khổng lồ từ nay về sau chính thức đổi chủ.

Tất cả đều nằm trong dự liệu, Ngụy Tần cũng không hề lộ ra một tia vui mừng.

“Cha, tôi đã mua cho hai người một ngôi biệt thự ở đảo Saipan bên Mỹ, ” Ngụy Tần móc ra một tấm thẻ đưa cho Ngụy Diễm, “Hai người cứ tới đó dưỡng lão đi, tiền trong thẻ cứ tùy ý sử dụng.”

Ngụy Diễm sửng sốt một chút, tức giận tiếp nhận thẻ, hung dữ trừng mắt nhìn Ngụy Tần, từ trong kẽ răng nhả ra một câu: “Ngụy Tần, công ty nếu như bại trong tay mày, tao sẽ giết mày.”

Đây là lần đầu tiên Ngụy Diễm gọi tên đầy đủ của Ngụy Tần, Ngụy Tần biết ông ta không phải đang nói đùa: “Nếu như có ngày đó, tôi nhất định sẽ tới tìm ông nhận tội.”

Ngụy Diễm hừ lạnh một tiếng, kéo Giang Vĩnh Hoành lên: “Đi!”

Ngụy Tần phân phó nói: “Các người hộ tống bọn họ ra sân bay, Vân Tinh cậu theo bọn họ đến Mỹ, sắp xếp cho bọn họ thật tốt rồi trở về.”

“Dạ, Ngụy tổng. ” Lưu Vân Tinh liếc mắt nhìn Giang Lăng, “Vậy cậu ta thì làm sao?”

“Không có việc gì, tôi sẽ xử lý.”

Tiếng xe đi xa, Ngụy Tần hút thuốc xong, ấn đầu thuốc trong gạt tàn, hướng Giang Lăng đang cúi đầu không nói gì trong góc tường đi đến.

“Chúng ta cũng đi thôi. ” Ngụy Tần ngữ khí ôn hòa, không hề có khí thế bức người như lúc này.

Hắn đỡ Giang Lăng lên, không có mở trói, chỉ bóc băng keo trên miệng cậu ra.

Giang Lăng trầm mặc, cậu rũ mi xuống không nói được một lời.

Thúc Giang Lăng ngồi vào chỗ ngồi phía sau, Ngụy Tần ngồi vào ghế lái, khởi động động cơ, chiếc xe chậm rãi rời khỏi bãi sông.

Tất cả mọi người tách nhau ra, tự mình rời khỏi căn biệt thự đó, ánh mặt trời buổi chiều lặng lẽ phủ lên ngôi nhà vắng vẻ trống không.

5. Chương 5

Dọc đường đi hai người không hề nói chuyện.

Ngụy Tần chuyên tâm lái xe, Giang Lăng thì yên tĩnh ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Về đến biệt thự, chiếc xe nhanh chóng tiến vào ga ra.

Ngụy Tần mở cửa xe cho Giang Lăng xuống, hần vòng ra phía sau, khẽ đẩy vai cậu. Giang Lăng ngoan ngoãn bước đi, hai người một trước một sau vào biệt thự.

Căn biệt thự to như vậy nhưng không có lấy một bóng người.

Ngụy Tần đóng cửa lại, mở sợi dây trói trên hai cổ tay Giang Lăng, sau đó áp Giang Lăng lên cánh cửa, nâng cằm cậu lên — khuôn mặt tuyệt mỹ không một chút cảm xúc hiện lên trước mắt.

Ngụy Tần trong mắt đầy yêu thương, không kiềm nén được đưa môi lại gần, lúc chỉ còn cách cánh môi xinh đẹp kia một chút, Ngụy Tần dừng lại — một lưỡi dao sắc nhọn đang kề sát cổ hần.

Hàn quang xẹt qua đáy mắt, Giang Lăng chẳng biết từ lúc nào đã cầm trong tay con dao găm, ánh mắt quật cường, ngữ khí rét run: “Tại sao anh lại làm như vậy?”

Ngụy Tần trầm mặc, chăm chú nhìn Giang Lăng.

Đôi mắt Giang Lăng cuộn cuộn nổi lên lửa giận: “Chúng tôi với anh có thù oán gì?!”

Ngụy Tần than nhẹ, ánh mắt hiện lên tia bi thương nhàn nhạt, nói một câu: “Giang Lăng, tôi rất thất vọng.”

Thanh âm buồn bã của hần khiến Giang Lăng trong lòng căng thẳng, đột nhiên bụng của cậu bị một vật cứng ấn vào, dao găm cũng bị Ngụy Tần nắm lấy, máu tươi từ bàn tay trào ra.

“Đừng nhúc nhích.” Ngụy Tần đè con dao xuống, tiếng chốt an toàn của khẩu súng vang lên lạch cạch, “Tôi không muốn làm em bị thương.”

Nhìn máu tươi nhuộm đầy lưỡi dao, Giang Lăng trong chớp mắt liền trở nên thất thần, cậu buông lỏng sức lực, dao găm liền bị Ngụy Tần lấy ném ra xa, tiếng leng keng vang lên.

Cánh cửa sắt của tầng hầm nặng nề khép lại, âm thanh vang dội khiến cậu bừng tỉnh. Giang Lăng vô lực ngồi dưới đất, toàn thân rét run.

Vừa rồi Ngụy Tần đem cậu tới tầng hầm liền mạnh mẽ đẩy cậu vào, sức mạnh ấy khiến cậu có thể cảm nhận được Ngụy Tần đang rất tức giận.

—— hắn có tư cách gì phẫn nộ?! Nhớ tới cha bị tên biến thái Ngụy Diễm mang đi, không biết sẽ phải chịu đựng những thống khổ gì, trong bóng tối Giang Lăng hung hăng đâm một đâm xuống mặt đất, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng mà, tên nam nhân đang vui vẻ vì mới lật đổ cha mình kia sẽ dùng hình phạt nào để trừng phạt cậu, cậu thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Trong tầng hầm thời gian trôi qua chậm chạp, trong bóng tối cậu không biết đang là ngày hay đêm, chỉ có chiếc quạt được lắp sẵn luôn vù vù chuyển động.

Giang Lăng ôm chân rút ở góc tường, bây giờ cậu giống như ba năm trước tứ cố vô thân, không thể nhìn thấy tương lai của mình.

Cậu giật tóc mình, nhưng càng giật thì trong lòng càng hỗn loạn —— tốt xấu gì thì cậu cũng đã lăn lộn trong giới hắc đạo ba năm, cũng đã ở trong gió tanh mưa máu, bản lĩnh của cậu khiến kẻ khác nghe tên đã sợ vỡ mật. Nhưng tại sao khi đụng tới người nam nhân này cậu liền trở nên vô dụng như vậy! Vô dụng đến mức hoàn toàn không có một chút sức lực để phản kháng, mặc cho Ngụy Tần dễ dàng bắt cha mình đi, để hắn hoàn toàn khống chế cuộc sống của mình.

—— ‘Giang Lăng, tôi rất thất vọng.’

Thất vọng? Tại sao?! Không lẽ là cậu đã quá đáng trước sao!

Ôm oán hận, Giang Lăng chịu đựng suốt ba ngày, đoạn thủy tuyết thực.

Cậu từ sự thống khổ trong địa ngục tỉnh lại, máu giống như nham thạch nóng chảy thiêu đốt toàn thân, sự đói khát giống như hai con rắn hung ác đang nuốt dần chút sức lực còn lại trong thân thể cậu.

Khí lạnh từ bốn phía xâm nhập vào thân thể khiến Giang Lăng lạnh đến mức run rẩy bầy, cậu dựa người mình lên vách tường cùng mặt đất lạnh cóng như băng đá, cậu cảm thấy sinh mệnh của mình đang mất đi theo từng đầu ngón tay run rẩy, giống nhau những hạt cát đang trôi xuống.

Ngủ không được, Giang Lăng khép mắt, chịu đựng từng giây từng giây trôi qua.

Mãi đến khi không còn chút khí lực nào để chống đỡ thân thể nữa, cậu suy yếu ngã trên mặt đất.

Ngày thứ tư, Giang Lăng cuối cùng cũng biết sợ. Năng lượng để duy trì sinh mệnh yếu ớt chỉ còn lại một chút, mỗi một giây đều có thể cảm nhận được điểm tử vong đang đến gần.

Cho dù là trong quân đội thì tội cũng đâu đáng chết? Hành hạ suốt năm ngày, vẫn còn chưa đủ sao.

Một cảm giác khổ sở chua xót xông lên mũi, Giang Lăng lại nghĩ tới bốn chữ kia—— ‘Tôi rất thất vọng’—— chẳng lẽ, tên ác ma kia đối với mình đã ôm lấy “hi vọng”?

Trái tim Giang Lăng bỗng đập hỗn loạn, trong đầu bện thành một mối tơ vò.

Không biết qua bao lâu, giống như một cái chớp mắt, nhưng cũng dài dằng dặc như một thế kỷ.

Giang Lăng đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê liền nghe thấy tiếng cửa sắt mở ra, âm thanh đến đỉnh tai nhức óc.

Cảm giác Ngụy Tần đang tới gần, đôi giày da sáng loáng dừng lại ở trước mặt, nhưng Giang Lăng lại không có một chút khí lực nào để phản ứng lại.

Ngụy Tần lạnh lùng liếc nhìn Giang Lăng đang nằm sấp trên mặt đất, trầm giọng hỏi: “Đã biết sai chưa?”

Giang Lăng gắng gượng nghe rõ, yếu ớt ồm một tiếng.

Ngụy Tần cúi người ngồi xổm xuống, nâng cằm Giang Lăng lên, chăm chú nhìn cậu: “Trả lời cho tốt câu hỏi của tôi.”

Giang Lăng chậm rãi khép mắt, gần như dùng hết khí lực còn lại trong thân thể từ trong kẽ răng nói ra vài chữ: “... Tôi... biết... sai rồi...”

Ngụy Tần trong mắt hiện lên một tia yêu thương, hẩn nửa quỳ xuống đất, chậm rãi ôm lấy Giang Lăng, đem đầu của cậu đặt trong khuỷu tay, sau đó mở bình nước ấm, uống một ngụm.

Dòng nước ngọt ngào theo đôi môi ấm áp chảy vào, giống như một loại tiên dược khiến sinh mệnh suy yếu của Giang Lăng mừng rỡ tiếp nhận, từng giọt máu khắp tứ chi một lần nữa được hồi sinh... Giang Lăng không biết lấy khí lực ở đâu, theo bản năng giơ cánh tay lên ôm lấy cổ Ngụy Tần, giống như cá khao khát dòng nước, điên cuồng hấp thụ vị ngọt lành trong miệng Ngụy Tần.

Hai người nhất thời hôn đến khó dứt ra. Sự nhiệt tình của Giang Lăng khiến trong lòng Ngụy Tần khê rung động, hẩn liếm láp cánh môi khô khốc của Giang Lăng, khiến chúng một lần nữa toả sáng trơn bóng, lại uống thêm một hớp nước, khê hôn lên đôi môi cậu, thỏa mãn khát vọng muốn sống của Giang Lăng.

Hai người gắt gao ôm hôn nồng nhiệt, tăng hãm bằng lãnh tràn ngập tình cảm ấm áp. Đôi môi Ngụy Tần giống như ba năm trước đây vẫn ấm áp như vậy khiến cậu cảm thấy sợ hãi, tâm tư của hắn hắc ám khó lường nhưng lại giống như trong sạch dịu dàng, cảm xúc khó nói lên lời ở trong lồng ngực đan xen, theo sự hô hấp nóng bỏng mà phập phồng.

Lúc Giang Lăng đang chìm đắm trong tâm trạng phức tạp khó dứt ra được thì Ngụy Tần đã bế cậu lên, ở bên tai cậu khẽ lẩm bẩm: “Che mắt lại.”

Khoảnh khắc bị Ngụy Tần bế ra khỏi tầng hầm, ánh sáng rực rỡ khiến mắt cậu đau xót, nước mắt không tự chủ chảy ra. Giang Lăng bịt chặt lấy đôi mắt, không muốn bị Ngụy Tần nhìn thấy nước mắt của mình.

Ngụy Tần đặt cậu xuống, động tác nhẹ nhàng giống như đang nâng niu báu vật.

Dần dần thích ứng với ánh sáng, Giang Lăng hơi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên ghế sa lon rộng lớn bằng da, Ngụy Tần ngồi bên cạnh.

Nhìn Ngụy Tần mặc áo sơ mi lộ ra cơ thể cường tráng hoàn mỹ, mái tóc đen nhánh phủ xuống trước trán trên khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn, Giang Lăng nghĩ hình phạt kế tiếp dành cho cậu không biết sẽ như thế nào.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chén cháo hoa thơm ngào ngạt.

“Ăn đi” Ngụy Tần đẩy chén cháo tới trước mặt cậu, “Tôi đã nấu riêng cho em.”

Giang Lăng sững sốt.

Ngụy Tần giọng nói ân cần: “Không còn khí lực? Muốn tôi đút cho em ăn sao?”

Giang Lăng nhất thời khần trương, chữ “không” vừa muốn bật ra, Ngụy Tần đã xúc một muỗng cháo, đưa đến bên miệng cậu.

Giang Lăng da đầu tê dại, cậu hé miệng, vị mặn nhạt của cháo hoa dần trượt vào trong miệng, trái tim không biết tại sao lại đập vô cùng hỗn loạn.

Ngụy Tần nở nụ cười: “Bộ dạng thụ sủng nhược kinh như vậy, em sợ tôi?... ” vừa nói vừa xúc một muỗng cháo đưa tới.

Giang Lăng không tự chủ nắm chặt bàn tay, trong lòng khó chịu húp một ngụm cháo.

Cứ như vậy từng thìa từng thìa một cho đến khi cho cậu ăn xong, Ngụy Tần đặt chén xuống, đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp có hơi hốc hác của Giang Lăng, hơi nhíu mày, ánh mắt thương yêu nói: “Tại sao lại muốn chọc giận tôi...”

Giang Lăng rũ mắt không đáp.

Ngụy Tần ôm lấy cổ Giang Lăng, kéo cậu vào trong lòng, ôn nhu nói: “Còn nhớ rõ giao ước của chúng ta không?”

Giang Lăng hơi mím môi. —— làm sao có thể không nhớ rõ, những gì người nam nhân này nói từng chữ một cậu đều nhớ kỹ trong lòng. Nếu như không có Ngụy Tần, ba năm trước cậu đã chết ở trong tay Ngụy Diễm. Vừa nghĩ tới cha lúc này đang ở cùng Ngụy Diễm, Giang Lăng liền trở nên hoảng hốt, mồm không ứng với tâm đáp: “Không nhớ rõ.”

Về ôn nhu trên mặt từ từ biến mất, Ngụy Tần trầm mặc nhìn chăm chăm Giang Lăng, khuôn mặt lạnh như băng, một lát sau, hắn nắm lấy cằm Giang Lăng, lạnh lùng nói: “Em muốn chống đối tôi tới khi nào.”

Giang Lăng không nhìn hắn, cũng không đáp.

Sự tức giận ở đáy mắt dâng lên, Ngụy Tần trầm giọng: “Có phải em muốn quay trở lại tầng hầm?”

Nghe hắn nói vậy, sự thống khổ lúc phải đoạn thủy tuyết thực cuộn cuộn xông tới, Giang Lăng khẽ run lên, cảm giác tử thân không kiềm lại được, cả giận nói: “Anh muốn hành hạ tôi thì cứ nhằm thẳng vào tôi đây, tại sao lại bắt cha tôi giao cho cái tên biến thái Ngụy Diễm kia?!”

Ngụy Tần ánh mắt chấn động, gương tay giáng xuống một cái tát! Thanh âm vang dội.

Giang Lăng nghiêng mặt qua, gương mặt nổi lên vết đỏ ửng.

Ngụy Tần túm áo Giang Lăng lên, hung hăng trừng mắt nhìn cậu: “Hai người bọn họ vốn là người yêu! Em rốt cuộc có hiểu hay không?!”

Giống như sét đánh giữa trời quang, Giang Lăng ngây ra như phỗng.

Ngụy Tần cười nhạt: “Thế nào, Giang Vĩnh Hoàn không nói cho em biết?”

Giang Lăng ngơ ngác nhìn Ngụy Tần, không biết phản ứng làm sao.

Ngụy Tần buông tay ra, đứng lên sửa sang lại cà- vạt, lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Giang Lăng: “Em ở trong giới hắc đạo mà như vậy sao, nhân lúc này sớm rửa tay chậu vàng đi, tiết kiệm thời gian cho tôi khỏi phải

đi cứu em vì bị người ta tính kế.”

Nói xong, hắn móc ra thứ gì đó từ trong túi quần vươn tay ném qua, một đường vòng cung màu bạc xẹt qua không trung, rơi vào lòng bàn tay Giang Lăng.

“Hai ngày tới em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi sẽ không yêu cầu em làm gì, ” Ngụy Tần mặt không thay đổi nói, “Nhớ về là được.”

Giang Lăng chỉ ngây ngốc nhìn Ngụy Tần nho nhã mặc áo vét, cánh cửa liền đóng sầm lại, tiếng bước chân đi xa.

Ngôi biệt thự to lớn vắng vẻ như vậy, chỉ còn lại một mình cậu.

Giang Lăng đầu óc hỗn loạn, cậu gắng gượng di chuyển thân thể nặng nề, đi tới cánh cửa, nhìn thấy dao và súng của mình đều được đặt gọn gàng trong tủ, không một chút sứt mẻ.

Giang Lăng trong mắt hiện lên một tia âm đạm, cầm lấy chúng cất trong người.

6. Chương 6

Cố Trung ở trước cửa quán rượu đi tới đi lui, cha con nhà họ Giang đã biến mất bốn ngày, đến nay một chút tin tức cũng không có.

Bình thường phải có đàn em tới báo cáo, Cố Trung càng nhúu chặt lông mày hơn.

Trong lòng Cố Trung trào dâng cảm giác tự trách, nếu lúc ấy gã kiên quyết đi cùng Giang Lăng, vậy những chuyện như thế này hẳn sẽ không xảy ra.

Cố Trung châm thuốc hút một hơi, gã dự định một lát nữa nếu không có tin gì thì sẽ đi tìm cậu.

Đang hết sức lo lắng, Cố Trung thoáng nhìn thấy một chiếc xe taxi đậu trước cửa tiệm rượu, khẩn trương tiến lên mở cửa xe.

Nhìn thấy Giang Lăng một sợi tóc cũng không mất xuất hiện ở trước mắt, Cố Trung không che giấu sự kích động: “Em đã đi đâu vậy?!”

Giang Lăng bị thanh âm của Cố Trung làm nhức cả tai, cậu mệt mỏi xuống xe, lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

Mọi người theo Giang Lăng tiến vào quán rượu, vào đến trước cửa thang máy cậu phát tay bảo những người khác lui ra, chỉ cho Cố Trung đi theo mình.

Thang máy lên đến tầng mười hai, Giang Lăng vào gian phòng của mình, Cố Trung theo sau đóng cửa lại.

Giang Lăng sờ hộp thuốc lá trên bàn trà, ngồi xuống sofa châm thuốc, lòng mày chau lại hít sâu một hơi.

Cố Trung vừa định hỏi, Giang Lăng đã lên tiếng trước: “Em hỏi anh, anh có biết chuyện giữa cha của em và Ngụy Diễm không?”

Cố Trung sửng sốt, hai giây sau mới phản ứng: “Tên họ Ngụy đã tìm cha con em gây phiền phức sao?”

Giang Lăng nhăn mày rít run: “Là em đang hỏi anh chứ không phải anh hỏi em!”

“...” Cố Trung nghẹn lời.

Biểu tình của Cố Trung đã nói lên tất cả, Giang Lăng cười nhạt: “Tất cả các người đều gạt tôi.”

Cố Trung gấp rút: “Tiểu Lăng em hãy nghe anh nói...”

“Tôi không muốn nghe!” Giang Lăng cắt ngang lời gã, “Đi ra ngoài. Tôi mệt rồi.”

Cố Trung trong mắt hiện lên tia yêu thương, nhìn thấy Giang Lăng bộ dạng tiêu tụy uể oải, gã không thể làm gì khác hơn là xoa người ra ngoài.

Giang Lăng lặng yên hút hết một điếu thuốc, lấy điện thoại di động ra ấn nút gọi: “... Tiểu La, đi điều tra xem trước đây tổng tài tập đoàn Ngụy thị Ngụy Diễm với cha của tôi Giang Vĩnh Hoàn đã có những chuyện gì... ừm, càng nhanh càng tốt.”

Cúp máy xong, Giang Lăng đặt di động trên bàn trà, nằm ngửa trên ghế sofa.

Không biết cậu đã ngủ bao lâu, lúc Giang Lăng tỉnh lại vì đói bụng, trời đã tối rồi.

Cậu gọi điện đặt đồ ăn, không đến mười phút sau, thức ăn thơm ngào ngạt liền được mang lên.

Giang Lăng vừa ăn vừa hồi tưởng lại vị mặn của bát cháo hoa mà Ngụy Tần nấu riêng cho cậu, đáy lòng dâng lên cảm giác lạ thường.

Ăn uống no nê liền đi tắm rửa sạch sẽ, Giang Lăng vừa lau tóc từ phòng tắm đi ra, tinh thần khôi phục rất nhiều.

Cậu mặc áo tắm ngồi trên xô pha, vừa châm thuốc hút vừa gọi điện cho mấy tên đàn em, hỏi thăm một chút tình hình của bang hội.

Chốc sau liền có người gõ cửa, cách cánh cửa nói: “Lão đại, xe của anh đã lấy về rồi.”

“Biết rồi. ” Giang Lăng trả lời.

Cậu thay đổi y phục, bảo Cố Trung dẫn theo hai người lái xe dạo một vòng qua vài địa bàn.

Lúc quay trở về Tụ phúc lâu thì đã là đêm khuya, cơn buồn ngủ liền kéo tới, Giang Lăng y phục chưa kịp cởi đã ngã xuống giường chìm vào giấc ngủ.

Giữa trưa ngày thứ hai, Giang Lăng bị chuông điện thoại di động làm thức giấc.

Đầu dây bên kia Tiểu La vui vẻ gấp gấp nói: “Lão đại, đã điều tra được rồi.”

Giang Lăng nâng thân thể tựa vào đầu giường: “Cậu nói đi.”

Sự việc vốn là, năm đó Ngụy Diễm hứa cấp cho Giang Vĩnh Hoàn nhân lực và tài lực, giúp ông thành lập bang phái giành quyền thống trị, điều kiện là Giang Vĩnh Hoàn phải là bạn giường của ông ta, kết quả là sau khi bang phái lớn mạnh, Giang Vĩnh Hoàn lại đi cưới vợ sinh con, việc này khiến cho Ngụy Diễm vô cùng tức giận, từ đó liền bắt đầu dần vặt giày vò Giang Vĩnh Hoàn.

Giang Vĩnh Hoàn chịu không nổi sự hành hạ của Ngụy Diễm, liền đem bang hội giao cho Cố Trung, còn mình thì ẩn thân suốt tám năm.

Sự tình đến đây là hết, kể tiếp xảy ra chuyện gì Giang Lăng hiểu rõ hơn ai hết.

Tiểu La vui vẻ nói, Giang Lăng cũng hút xong điếu thuốc, cậu bóp tắt đầu thuốc nói: “Vất vả cho cậu rồi. ” nói xong cúp điện thoại.

Nhìn trần nhà thờ dài một hơi, Giang Lăng nhớ tới ba năm trước đây Ngụy Diễm tìm đủ mọi cách bắt cậu giam xuống tầng hầm, những chuyện này, tất cả đều xuất phát từ sự oán hận đối với Giang Vĩnh Hoàn, mà cậu, lại trở thành đối tượng để trút oán hận.

Nhưng mà, lúc Ngụy Tần cầm súng chĩa vào Giang Vĩnh Hoàn, Ngụy Diễm lại khẩn trương như lửa cháy đến nơi, bộ dạng thà buông bỏ tài sản cũng phải đem cha cậu đi, thật buồn cười làm sao...

—— yêu, có thể khiến cho một người chỉ còn hai bàn tay trắng.

Giang Lăng nhắm mắt lại, trong ánh trăng mờ nhạt, khuôn mặt anh tuần của tên ác ma kia dường như hiện lên trước mắt.

Cậu nghiêng người cầm lấy gì đó từ trên tủ đầu giường, lòng bàn tay mở ra —— chiếc chìa khóa màu trắng bạc lấp lánh.

Giang Lăng ngây ngốc nhìn chằm chằm cái chìa khóa, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Bang bang hai tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi. ” Giang Lăng nói.

“Tiểu Lăng. ” Cố Trung đẩy cửa vào.

Giang Lăng đem chìa khóa nhét vào trong túi quần: “Anh ngồi đi.”

Cố Trung không khách khí ngồi ở bên giường, đưa tay xoa xoa gương mặt Giang Lăng, lo lắng nói: “Vẫn còn đang giận anh sao?...”

Giang Lăng mỉm cười: “Nói gì vậy, em sao có thể giận anh.”

Cố Trung than nhẹ một tiếng: “Tiểu Lăng... cha của em cũng vậy...”

“Không cần phải nói gì nữa, em đều biết hết rồi. ” Giang Lăng cười cắt lời gã, “Không trách các người, thực sự.”

“Vậy thì tốt rồi. ” Cố Trung rốt cục cũng yên lòng.

Gã cúi người hôn lên cổ Giang Lăng, ngửi mùi hương thơm ngát từ cổ cậu, mê luyến nói: “Tiểu Lăng...”

Biết Cố Trung đang muốn cái gì, Giang Lăng hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Đừng như vậy... em không còn khí lực để làm nữa...”

Cố Trung dừng lại động tác, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng: “Vậy em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ừm. ” Giang Lăng mỉm cười trả lời.

Cố Trung đi rồi, Giang Lăng móc chiếc chìa khóa ra đặt trong lòng bàn tay.

—— ‘Điều kiện cứu cậu là: làm sủng vật của tôi.’

Chẳng hiểu tại sao, trái tim lại đập vô cùng hỗn loạn.

Giang Lăng nắm chặt chìa khóa trong tay.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngụy Tần đeo kính, đang ngồi ở thư phòng nghiên cứu văn kiện.

Trong biệt thự vô cùng an tĩnh, từng khóm trúc trong đình viện bị gió thổi động, phát ra âm thanh xào xạt.

Từ khi trở thành tổng tài của tập đoàn Ngụy thị, tiếp nhận công việc của cha, hắn một khắc cũng không nhàn rỗi.

Giang Lăng không trở lại cũng không sao, Ngụy Tần nghĩ khiến cho tiểu sủng vật của hắn nghỉ ngơi hai ngày để suy nghĩ kỹ hơn cũng có thể xem là một loại tình thú.

Giải quyết xong văn kiện, Ngụy Tần khẽ xoa huyết Thái Dương, nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế tựa.

Nghỉ ngơi không được bao lâu, đột nhiên có tiếng mở cửa từ dưới lầu truyền đến.

Ngụy Tần chậm chạp mở mắt ra.

Giang Lăng đặt súng và đồ dùng tùy thân vào trong ngăn tủ ở chỗ cửa ra vào.

Bởi vì nhiệt độ được điều chỉnh, sự ẩm áp trong biệt thự khiến con người cảm thấy dễ chịu, Giang Lăng cởi giày, trực tiếp đi vào phòng khách.

Ngụy Tần bước xuống cầu thang, từ lầu hai đi xuống dưới, nhìn thấy Giang Lăng đã biến mất hai ngày đang ngồi trên sofa hút thuốc, khói thuốc lơ lửng bay trên đầu cậu, bóng lưng nhìn không ra tâm tình.

Ngụy Tần thông thả đi tới, trên chốc nói: “Tôi cứ nghĩ em đã chạy trốn rồi.”

Giang Lăng ấn mạnh đoạn tàn thuốc vào trong gạt tàn, ngữ khí bình tĩnh: “Tôi có trốn đến đâu thì anh cũng có thể bắt được, không phải sao.”

Biết Giang Lăng đang nói chuyện gì, Ngụy Tần nửa cười nửa không.

Giang Lăng đứng lên, xoay người nhìn chằm chằm Ngụy Tần, nói rõ ràng từng chữ một: “Giang Lăng tôi cũng không phải là người nói không giữ lời.”

“Ừm. ” Ngụy Tần khoanh tay, dù đang bận nhưng vẫn ung dung chờ cậu nói tiếp.

Giang Lăng ngừng hai giây, dường như đã hạ quyết tâm, trong mắt lóe lên tia kiên quyết: “Tôi sẽ thực hiện giao ước.”

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như đang đọng lại, hầu như có thể nghe thấy âm thanh thời gian từng giây từng phút trôi qua, có một thứ áp lực đè nén trong không khí, làm cho cậu không thở nổi...

Cuối cùng Ngụy Tần mỉm cười, nói ra hai chữ: “Rất tốt.”

Dòng nước từ vòi hoa sen phun xuống, hơi nước dần bốc lên.

Giang Lăng híp mắt, khuôn mặt xinh đẹp bị hơi nước mờ mờ bao phủ, giọt nước theo đường cong của chiếc cằm hoàn mỹ chảy xuống cổ.

Mới vừa rồi cậu còn cho là đại nạn đến nơi, không nghĩ tới Ngụy Tần chỉ bảo cậu đi tắm.

Tắt đi dòng nước, Giang Lăng đứng yên nhìn chằm chằm những giọt nước rơi xuống, tí tách rơi xuống nền đá cẩm thạch trắng tinh khiết, bọt nước văng lên tung tóe.

Hít sâu một hơi, cậu lau khô đầu tóc, thân thể xích lô đẩy cửa phòng tắm đi ra.

Nhiệt độ trong biệt thự đã được Ngụy Tần chỉnh cao lên, mặc dù trên da thịt còn lưu lại vết nước, Giang Lăng cũng không cảm thấy lạnh.

Ba năm trước sau khi bị Ngụy Tần cưỡng bạo, cậu đã hiểu ra rất nhiều, ngay cả sự cầu ái của Cố Trung cũng chưa từng cự tuyệt. Còn về “Sủng vật”, đơn giản chỉ là một món đồ chơi trên giường, chơi chán có thể ném.

Giang Lăng không có một chút ngượng ngùng, thoải mái đi ra khỏi phòng tắm.

Ngụy Tần ngồi trên sofa đọc sách, hắn đeo kính nhìn rất nhã nhặn. Ánh mắt thoáng nhìn thấy Giang Lăng, hắn khép sách lại.

Đối diện với đôi mắt của Ngụy Tần, Giang Lăng nhất thời nghi hoặc —— trong đôi mắt đen như mực của hắn không có lấy một tia dục hỏa, trong sáng như nước hồ.

Cậu nhất thời cảnh giác, bước chân có chút chần chừ.

Ngụy Tần tháo kính xuống kẹp ở trong sách, nói: “Lại đây.”

Giang Lăng không thể làm gì khác hơn là cứng nhắc đi tới, tắm thử mềm mại đến nỗi khiến lòng bàn chân cậu ngứa ngáy.

Chờ Giang Lăng tới đứng ở trước mặt, Ngụy Tần nhìn thẳng vào mắt cậu, ngữ khí nghiêm túc: “Từ giờ trở đi, không được phép dùng cái giọng điệu đó để nói chuyện với tôi.”

Giang Lăng khẽ gật đầu: “Hiểu rồi.”

Ngụy Tần đứng lên, đi tới bên Giang Lăng.

Cảm giác Ngụy Tần tới gần, cảm giác bất an không biết có phải là do cậu đang xích lô hay là vì điều gì khác, trái tim Giang Lăng có chút hỗn loạn.

Ngụy Tần cầm lấy chiếc vòng cổ bằng da trên bàn trà, đeo vào cần cổ trắng nõn của Giang Lăng.

Giang Lăng cảm thấy cũng được, không lỏng không chặt, chỉ có lúc nuốt xuống thì có chút ràng buộc.

Ngụy Tần giơ tay lên, xoa xoa đầu Giang Lăng, nét mặt ôn nhu nhưng lại khiến Giang Lăng có chút sợ hãi: “Em nghe đây, ra khỏi nhà, em thậm chí có thể gọi thẳng tên của tôi; nhưng ở chỗ này, em phải nhớ kỹ thân phận sủng vật của mình.”

Lời nói của Ngụy Tần lộ ra vài phần nghiêm túc, Giang Lăng nhìn chằm chằm chiếc cúc thứ hai trên áo sơ mi của Ngụy Tần, ừm một tiếng.

Ngụy Tần nét mặt thoáng hài lòng, hắn nắm lấy sợi dây xích màu bạc nối với vòng cổ, thanh âm vang lên sần sật. Hắn uy nghiêm ra lệnh: “Quỳ xuống.”

Giang Lăng cúi người xuống quỳ trên thảm trải sàn.

Ngụy Tần đưa mắt nhìn xuống Giang Lăng: “Chỉ cần dây xích ở trong tay tôi, em phải quỳ, hiểu chưa.”

Thanh âm trầm thấp ôn hòa luôn khiến cho người ta sinh ra cảm giác an tâm, nhưng kỳ thực đằng sau sự ôn nhu ấy là những mũi dao sắc bén luôn chờ sẵn, Giang Lăng nhìn chằm chằm đôi giày của Ngụy Tần, đáp: “Hiểu rồi.”

Ngụy Tần nhẹ nhàng nắm lấy cằm Giang Lăng, ý bảo cậu ngẩng đầu, Giang Lăng thuận theo nâng khuôn mặt lên.

Ngụy Tần mỉm cười: “Nào, kêu một tiếng tôi nghe xem.”

Giang Lăng gương mặt đỏ ửng, do dự nửa ngày mới nhe răng ra một chữ: “... gâu.”

Ngụy Tần cười khúc khích: “Ai bảo em học theo chó mà sửa vậy! Tôi là muốn em gọi ‘Chủ nhân!’”

Khuôn mặt Giang Lăng càng đỏ bừng! Cậu không tự chủ xiết chặt nắm tay, đỏ mặt nhìn về phía nơi khác: “... Chủ nhân...”

Bộ dạng ủy khuất ngượng ngùng của Giang Lăng khiến tâm tình Ngụy Tần rất tốt, hần nắm lấy dây xích xoay người bước đi.

Theo bước chân của Ngụy Tần, Giang Lăng bò đến bên giường.

“Lên giường. ” Ngụy Tần ở phía sau cậu giục.

Giang Lăng lên giường, nghĩ thầm chuyện gì cần tới cũng phải tới, đơn giản chỉ là một người phát tiết dục vọng, còn người kia phải nhận lấy.

Ngụy Tần đặt Giang Lăng áp dưới thân, chăm chú ngắm nhìn lông mi cậu rung động, bàn tay to lớn khẽ vuốt ve, khối thân thể mà hần ngày nhớ đêm mong này đã không còn gầy yếu giống như ba năm trước, lúc này tản ra mùi thơm mê người, ngọt ngào như vậy...

Giang Lăng cảm nhận được dục vọng của Ngụy Tần, vật thể cứng rắn đang chặn bên trong bắp đùi của cậu, nóng rực bành trướng. Giang Lăng khuôn mặt nóng lên, chờ đợi cuồng phong bão táp sắp kéo đến.

Nhưng Ngụy Tần không có động tác nào, hần vuốt ve gương mặt Giang Lăng, trong mắt tràn ngập thương yêu: “Xin lỗi... đã để em đợi ba năm...”

Giang Lăng sững sờ.

Ngụy Tần vuốt ve đôi môi mềm mại của Giang Lăng, ôn nhu nói: “Từ nay trở đi, tôi sẽ bảo vệ em.”

Tôi không cần anh bảo vệ. Phản ứng đầu tiên nảy ra trong đầu Giang Lăng chính là những lời này, nhưng sự kiên cường của cậu lại bị những cảm xúc không biết từ đâu xông đến làm tiêu tan.

“Em yên tâm, ” Ngụy Tần mỉm cười ấm áp, “Trước khi em đồng ý, tôi sẽ không xâm phạm em.”

Giang Lăng cứng đờ, đại não một mảnh hỗn loạn, từng câu từng chữ người nam nhân này nói ra giống như búa tạ nện vào trái tim cậu, đánh vào bức tường thành bảo vệ trong lòng cậu, khiến chúng vỡ tan thành từng mảnh!

“Anh... đang nói cái gì... ” Giang Lăng kinh ngạc nói, vẻ mặt không thể tin được, “Anh muốn tôi làm sủng vật của anh, không phải là vì...”

Ngụy Tần dùng ngón tay chặn môi Giang Lăng, ý bảo cậu đừng lên tiếng: “Tôi vừa mới nói, em đã nhanh quên như vậy rồi?”

Giang Lăng nhìn đôi con ngươi đang cười đầy toan tính của Ngụy Tần, cậu cảm giác có một tia nguy hiểm.

“Không được dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi. ” Ngụy Tần kiên nhẫn nói, “Niệm tình em vi phạm lần đầu, sẽ không trừng phạt, không được có lần sau.”

Giang Lăng lặng lẽ gật đầu.

“Được rồi, em ngồi dậy đi. ” Ngụy Tần xoay người nằm sang một bên, để Giang Lăng quỳ gối trên giường, khiến cho phong cảnh kiều diễm giữa hai chân vừa vắn bày ra trước mắt Ngụy Tần.

Giang Lăng tim đập thình thịch, dự cảm không lành kéo đến.

Ngụy Tần cầm hộp thuốc lá, vừa châm thuốc vừa bình thản nói: “Thủ dâm, bắt đầu đi.”

Giang Lăng ngẩn ra, nhìn gương mặt nghiêng anh tuần đang phun ra khói thuốc lơ mờ, lúc khuôn mặt ấy quay qua, Giang Lăng lập tức cúi đầu xuống, né tránh đi ánh mắt khiến cậu cảm thấy lúng túng xấu hổ.

Ngụy Tần hít một hơi thuốc, miễn cưỡng nói: “Muốn tôi dạy cho em sao.”

Nhận thấy được Ngụy Tần đang không vui, Giang Lăng gương mặt nóng lên, hai tay giống như đeo chì. Dù cậu và Cố Trung đã hoan ái, cậu cũng chẳng bao giờ bị buộc phải làm loại chuyện này, lòng tự tôn mạnh mẽ dường như trở thành một chướng ngại vô hình trỗi dậy Giang Lăng.

Ngụy Tần nhú mày, không chút do dự giáng cho Giang Lăng một cái tát, không mạnh không nhẹ.

“Mới vừa rồi là ai nói mình không phải là người nói không giữ lời? ” Ngụy Tần ngữ khí âm trầm, “Giang Lăng, đừng làm cho tôi hoài nghi thành ý của em.”

Cái tát đó không đau, nhưng biểu lộ rõ ràng ý muốn trừng phạt; cảm giác uất ức giống như sóng biển dâng lên, khiến Giang Lăng khẽ run rẩy. Ánh mắt của Ngụy Tần giống như ngọn lửa từ địa ngục thiêu đốt chút phản kháng còn sót lại của cậu... Cuối cùng, cậu cắn răng quyết định, chậm rãi cảm phân thân đang ngủ yên của mình lên.

Phân thân bị bàn tay bao bọc lấy, Giang Lăng nhớ tới những đêm tối trong ba năm qua, nhớ đến độ ẩm đôi môi của Ngụy Tần mới có thể giải phóng dục vọng, cảm xúc cô đơn bứt rứt giống như đem thân thể cậu xé thành hai nửa, mà bây giờ người nam nhân này lại đang ở trước mắt... Nếu như nói trong ba năm qua cậu không thể nhìn thẳng vào sự ti tiện hèn hạ của mình thì bây giờ, cậu không cần phải do dự nữa!

Giang Lăng nhắm mắt lại, bắt đầu trên dưới khuấy động phân thân, ngọc hành rất nhanh liền đứng thẳng bành trướng, đỉnh cũng trở nên hồng nhuận, lộ ra vẻ dâm mỹ trơn bóng.

Ngụy Tần nhìn chằm chằm cảnh xuân trước mắt, ánh mắt vẫn trong veo như trước, hần hít một hơi thuốc, xầu xa ra lệnh: “Chân mở rộng ra một chút.”

Nghe hần nói, cảm giác nhục nhã mà Giang Lăng đang cố đè nén lại cuộn cuộn dâng lên, cậu đem hai chân đang quỳ tách ra, hầu như đã tới cực hạn.

Ngụy Tần híp mắt nhìn gương mặt đang cố gắng chịu đựng sự chuyển động bên dưới mà không ngừng run lên, quả thực đẹp không sao tả xiết, khoe miệng không khỏi cong lên mỉm cười.

Trên đỉnh dục vọng dịch thể rỉ ra, thuận theo ngón tay trượt xuống, vô cùng dâm mỹ. Giang Lăng cảm giác hơi thở của mình đang theo tần suất khuấy động bên dưới mà ngày càng trở nên hỗn loạn, tất cả đều thu hết vào mắt của nam nhân kia, một loại tình sắc khác thường liên tục tấn công chỗ bụng dưới, bàn tay gấp rút, dục vọng dĩ nhiên nhô cao, phóng lên trên mặt giường.

Giang Lăng liên tục thở dốc, ngực phập phồng, thân thể toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Tốt. ” Ngụy Tần nhàn nhạt nói, phun khói thuốc, “Lại một lần nữa.”

Giang Lăng bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn qua, Ngụy Tần uy nghiêm nhìn lại, trong mắt hần vẫn như trước không hề có một chút vấn đục của dục niệm.

Tứ chi chợt trở nên lạnh lẽo, một cảm giác tuyệt vọng giống như thủy triều len lỏi trong thân thể, Giang Lăng hơi mím môi, cậu không nói gì, cậu hiểu được lúc này phản kháng sẽ chỉ biến mình trở thành kẻ trốn tránh ước định, là kẻ tiểu nhân nói không giữ lời, không chừng còn phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc của Ngụy Tần.

Cậu lần thứ hai cắn răng cảm lấy phân thân, ngọc hành bởi vì sung huyết mà trở nên phần hồng, vô cùng mê người.

“Lần này, tôi muốn em ngẩng mặt lên. ” Ngụy Tần mỉm cười nói, “Nhìn tôi.”

Giang Lăng thân thể run lên, mạnh mẽ phản kháng lại hần, những gì Ngụy Tần nói từng chữ một đánh thẳng vào giới hạn chịu đựng của cậu.

Thấy Giang Lăng nửa ngày không có động tĩnh, Ngụy Tần ôn nhu cười: “Giang Lăng, nghe lời. Tôi là đang dạy em, không hề muốn làm em cảm thấy nhục nhã.”

Nghe những lời Ngụy Tần nói, Giang Lăng trong ngực được xoa dịu, chẳng hiểu tại sao, cậu hình như luôn dễ dàng tin tưởng người nam nhân đã từng cường bạo mình này.

Giang Lăng hơi ngẩng đầu, chậm rãi mở mắt nhìn Ngụy Tần, trong chớp mắt, trái tim bỗng nhiên đập nhanh một nhịp —— lần đầu tiên cậu nhìn thấy, trong con người chưa bao giờ lộ ra cảm xúc của hắn bấy giờ lại có một tia dục hỏa!

Về mặt ủy khuất buồn bã đầy mê hoặc của Giang Lăng giống như một liều thuốc kích dục khiến Ngụy Tần bụng dưới nóng như lửa đốt, hắn kiềm chế dục vọng đang bành trướng, mỉm cười nói: “Làm súc vật, em phải học cách buông bỏ tôn nghiêm của mình, phải biết cách khiêu khích dục vọng của chủ nhân.”

Nghe hắn nói, Giang Lăng nhìn chằm chằm Ngụy Tần, nghĩ như thế nào bật ra hai chữ: “Thụ giáo. ” không kiêu ngạo không siểm nịnh, không một chút trêu chọc.

Ngụy Tần nở nụ cười, tiểu súc vật của hắn vẫn còn đang chống cự, chỉ có thể từ giáo huấn cậu: “Không nói nhiều nữa, em bắt đầu đi.”

Tuy có thể chặn Ngụy Tần một chút, nhưng tình thế vẫn không thay đổi, Giang Lăng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang phun ra khói thuốc, đôi con người sâu thẳm như nước hồ không che giấu được tâm tư đen tối của hắn, so với việc thân thể xích lõa càng khiến cậu lúng túng không thể chịu đựng được.

Ngón tay ôm chặt phân thân, chậm rãi khuấy động, cảm giác bài xích không nên có lại mãnh liệt dâng trào, Giang Lăng cắn chặt răng, gương mặt trở nên đỏ ửng, trong mắt tràn đầy hơi nước ủy khuất, khuôn mặt xinh đẹp buồn bã tuyệt vọng, nhưng lại lóe lên một tia kiên cường phản kháng.

Ngụy Tần hí mắt chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, hít một hơi thuốc sâu. Hắn dù đang bận vẫn ung dung nhìn con mồi của hắn ở ngay trước mặt mình thủ dâm, thưởng thức quá trình hưởng thụ dục vọng của cậu.

Giang Lăng không thể không làm, cậu có cảm giác mình giống như cá nằm trên thớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ăn tươi. Cảm giác mềm nhũn theo sự khuấy động dần biến mất, phân thân lần thứ hai ngẩng đầu, bồng bồng phản chấn.

Ngụy Tần bóp tắt đầu thuốc, tiểu súc vật đang thủ dâm đưa mắt nhìn hắn, đôi con người ngập tràn nước mắt kia đang nhìn hắn, trong đôi mắt đó quán bện đủ loại tâm tình phức tạp, trong suốt lớp lánh.

Khuấy động một thời gian ngắn, Giang Lăng liền phun trào, mồ hôi chảy xuống hai bên tóc mai đầy mệt mỏi.

Không để cho Giang Lăng thời gian thở dốc, Ngụy Tần trêu chọc ra lệnh: “Lại một lần nữa.”

Giống như sét đánh ngang tai, Giang Lăng sống mũi cay cay, nước mắt ủy khuất thoáng chốc tràn đầy viền mắt! Giang Lăng kịch liệt run rẩy, lời cầu xin tha thứ dâng tới bên miệng... Nhưng không đợi cậu mở miệng, Ngụy Tần đã lên tiếng: “Tới đây.”

Giang Lăng dùng hai chân đã quỳ đến tê dại gắng sức chống đỡ thân thể nặng nề, cứng nhắc bò đến bên người Ngụy Tần. Ngụy Tần ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng ôm lấy đầu Giang Lăng, kéo cậu vào trong bờ ngực ấm áp rộng lớn.

Sự rung động không nói nên lời cùng cảm giác an toàn bao phủ lấy cậu, nước mắt không kìm được trào ra, Giang Lăng gất gao cắn răng, không hé ra một tia nức nở.

Ngụy Tần ôn nhu ghé vào tai cậu nỉ non: “Bởi vì hai lần trước em đều làm không đủ tốt, cho nên phải có chút trừng phạt nho nhỏ.”

Ngụy Tần nâng cằm Giang Lăng lên, ánh mắt ôn nhu nhưng lại có sự uy lực khiến người khác không thể phản kháng: “Hiểu chưa?”

Giang Lăng nước mắt lưng tròng, nhìn Ngụy Tần cầu xin, nhưng một câu xin tha thứ cũng không dám nói.

Nhìn bộ dạng Giang Lăng đáng yêu như vậy, Ngụy Tần nhịn không được phả lên đôi môi khê hé mở kia, tận hưởng vị ngọt ngào trong đó. Giang Lăng khép mắt lại, nước mắt trượt xuống, miễn cưỡng đáp lại sự tấn công của Ngụy Tần, để mặc cho hắn toàn quyền lấn áp.

Ngụy Tần mãnh liệt hôn cậu, tay hắn lần theo bụng cậu trượt xuống nơi nằm giữa hai chân, cầm lấy ngọc hành đã mềm nhũn của Giang Lăng.

“Đừng...” Giang Lăng lần đầu tiên phát ra tiếng rên, sự thống khổ không muốn đó lại xông tới, toàn bộ tế bào trong người cậu đều quyết liệt chống cự!

“Thả lỏng.” Ngụy Tần ôm chặt lấy cậu, “Lần này giao cho tôi.”

Nép trong lồng ngực rắn chắc ấm áp của Ngụy Tần, Giang Lăng cảm thấy một cảm giác an tâm mà trước nay chưa từng có, cậu nhắm mắt lại, không dựng lên hàng rào đối kháng Ngụy Tần nữa, chỉ là nhỏ giọng ừm một tiếng.

Bàn tay to lớn ấm áp cầm lấy phân thân yếu đuối vừa mới giải phóng hai lần, phân thân đáng thương mềm nhũn ở trong tay Ngụy Tần. Ngụy Tần không nóng vội, thông thả khuấy động.

Khó chịu... chống cự... Giang Lăng run rẩy, cắn chặt khớp hàm, nước mắt thống khổ lần thứ hai trào ra.

Ngụy Tần vỗ nhẹ bờ vai Giang Lăng, ôn nhu liếm láp đôi môi của cậu, an ủi cậu.

Giang Lăng cực lực nhấn nài, cậu nghĩ thầm, nếu như lần đầu tiên cậu làm đủ tốt, liệu cậu có thoát khỏi sự trừng phạt thống khổ này không... cậu đột nhiên bị ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, không khỏi xiết chặt nắm tay.

Sự ấn nhả của Giang Lăng đều thu hết vào mắt Ngụy Tần, hắn ở bên tai Giang Lăng khẽ lẩm bẩm: “Kiên nhẫn một chút, xong tôi sẽ bỏ qua cho em.”

Giang Lăng gương mặt ửng đỏ chôn sâu vào trong ngực Ngụy Tần, thanh âm nhỏ như muỗi kêu ừm một tiếng.

Ngụy Tần không mạnh không nhẹ vuốt ve ngọc hành mềm nhũn, lúc này nhìn Giang Lăng thủ dâm, hắn đã hoàn toàn nắm bắt được tiết tấu của Giang Lăng.

Vài phút sau, tiểu sủng vật trong lồng ngực của hắn hơi thở đã trở nên hỗn loạn, ngọc hành nhiệt độ nóng rực, hình dáng xinh đẹp nhô lên.

Một cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có nảy lên, Ngụy Tần hí mắt ôn nhu ra lệnh: “Không được trốn, nhìn tôi.”

Giang Lăng khẽ run ngửa mặt lên, nước mắt tuôn rơi, chảy xuống theo dục vọng và sự cầu xin trong im lặng.

Khuôn mặt xinh đẹp bị ai khiến Ngụy Tần tim đập rộn lên, hắn mỉm cười: “Vậy là được rồi...” nói xong bất ngờ phủ lên đôi môi Giang Lăng, điên cuồng mà hôn sâu vào...

“Ừm...” Giang Lăng không biết Ngụy Tần có ý gì.

Ngụy Tần vừa gia tăng lực đạo ở bàn tay tăng tốc ma sát, vừa cướp đoạt hô hấp của Giang Lăng. Tiểu sủng vật đáng thương của hắn phải chịu đựng sự tấn công mãnh liệt như vậy, sức mạnh tinh thần gần như đã vỡ tan... Mặc dù trước đó đã phóng thích ra hai lần, nhưng những ngón tay của Ngụy Tần giống như có ma lực, phân thân lại không tự chủ được phấn khích dâng cao.

Thân thể chưa bị xâm phạm, Giang Lăng nghĩ bây giờ cậu đã thân bất do kỷ, cậu không tưởng tượng được sau đó sẽ còn những phong ba bão táp nào đang chờ cậu... Một tia sợ hãi xông thẳng lên não, vừa vụt lúc này trong tay Ngụy Tần căng thẳng, Giang Lăng nhịn không được, bạch trọc phun ra ở bụng dưới.

Ngụy Tần không có hảo ý dùng ngón tay quét một chút tinh dịch, đưa vào trong miệng Giang Lăng... “Ừm...” Giang Lăng nhú mày.

Ngón tay quấy đầu lưỡi, hỗn hợp bạch trọc và nước bọt nhẹ nhàng xuống, dị thường dâm mỹ. Ngụy Tần hí mắt thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp đang khổ sở của Giang Lăng, khóe miệng cong lên ý cười.

Ngụy Tần buông người trong lòng ra, nắm lấy cầm Giang Lăng, chăm chú nhìn vào đôi mắt phủ đầy hơi nước mịt mờ của cậu nói: “Nghe đây, giường của chủ nhân không được ở lâu, làm xong liền phải rời đi.”

Giang Lăng ngỡ ngàng lúng túng.

“Đi xuống đi, đến bên giường mà quỳ. ” Ngự Tần không hề để ý tới Giang Lăng, cầm lấy bao thuốc lá, châm một điếu thuốc.

Giang Lăng trầm mặc hai giây, cánh tay chậm rãi gắng sức nâng thân thể nặng nề lên, thân thể yếu ớt lão đảo đi xuống.

Sau khi cậu quỳ bên cạnh giường, Ngự Tần cũng không hề liếc mắt nhìn cậu, mới vừa rồi còn ầm áp ôm nhau, bây giờ đã biến thành băng tuyết lạnh giá, khoảng cách chỉ là một chiếc giường, nhưng giống như cách nhau một vực thẳm... Giang Lăng đột nhiên mũi có chút cay cay... Ngự Tần lúc lạnh lúc nóng, một giây trước khiến cậu bay thẳng lên thiên đường, một giây sau cậu đã giống như rơi xuống địa ngục, hoàn toàn đoán không ra Ngự Tần đang muốn cậu làm cái gì.

Ngự Tần không nhanh không chậm hút xong điếu thuốc, xuống giường nắm lấy dây xích nơi vòng cổ của cậu, Giang Lăng chậm rãi bò theo Ngự Tần, cả thân thể bị tác động, đau nhức không ngớt.

Ngự Tần dắt cậu đi tới căn phòng ngăn bằng thủy tinh ở bên cạnh, kéo cửa ra để Giang Lăng đi vào.

Trong phòng nhỏ không hề có giường, trên mặt đất được trải thảm lông cừu có giá trị đến hàng vạn tiền, bên cạnh còn có một chiếc gối được làm bằng những sợi lông ngỗng trắng muốt được khéo léo xếp chồng lên nhau, bên trong còn có một gian phòng tắm.

“Nơi này là đặc biệt làm ra dành cho em. ” Ngự Tần buông dây xích xuống, “Nghỉ ngơi đi, tôi biết em mệt rồi. ” nói xong đóng cửa lại.

Thoát khỏi tầm nhìn của Ngự Tần, Giang Lăng đột nhiên cảm thấy áp lực giảm đi hẳn. Cậu nhìn khắp bốn phía, căn phòng làm bằng thủy tinh không nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, có lẽ đây là loại thủy tinh một chiều, Ngự Tần ở bên ngoài có thể nhìn thấy bất kỳ hành động nào của cậu một cách rõ ràng, nhưng cậu lại không thể nhìn thấy bên ngoài.

Giang Lăng tháo vòng cổ xuống, lão đảo đứng lên, vui mình trong phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Ngự Tần dựa lưng vào cửa thủy tinh hút thuốc, khói thuốc mờ lung bay quanh khuôn mặt của hắn.

Giang Lăng tắm rửa xong, vừa lau tóc đi ra, đột nhiên phát hiện ở cửa có để một khay thức ăn, trong khay có bánh mì nướng được phết một lớp bơ, được phết rất kỹ càng; bên cạnh còn có ly sữa bò vẫn còn đang bốc hơi nóng, hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Giang Lăng vội vàng đem khăn mặt ném ra, ngồi xếp bằng, bắt đầu ăn ngấu nghiến, cắn xuống hai cái đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cậu xê dịch thân thể đưa lưng dựa vào tấm kính thủy tinh.Chú thích:

Phòng ngăn (): đây là cái hình định nghĩa trên baidu:v

8. Chương 8

Ngày thứ hai, Giang Lăng ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh.

Nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, cậu liền chậm rì rì đi rửa mặt.

Giang Lăng rửa mặt xong đi ra, bỗng nhiên phát hiện Ngự Tần đang đứng ngay trước cửa, nhất thời sửng sốt, không biết phản ứng thế nào.

Ngụy Tần cầm điện thoại di động lắc lắc hai cái: “Cố Trung gọi tới mười mấy cuộc điện thoại, gây náo loạn cho tới trưa, tôi đã để chế độ im lặng rồi. ” nói xong ném điện thoại cho cậu.

Giang Lăng chụp lấy điện thoại nhìn vào, cái tên Cố Trung cứ nhấp nháy không ngừng, liền khẩn trương ấn nút nghe.

“Em lại chạy đi đâu?!!! ” Giọng của Cố Trung phát ra từ loa điện thoại có thể làm nổ tung cả nóc nhà.

“... Em... ừm... ” Giang Lăng bị gã rống đến đại não bị chập mạch, “Em đi tới Kim Nguyên tám xông hơi, đến giờ, mới tỉnh.”

Ngụy Tần liếc nhìn cậu một cái, đi ra.

“Chu Toàn rất chiều cố em, tìm cho em vài cô, thiếu chút nữa là khiến em mệt chết rồi. ” Giang Lăng mặt không đỏ tim không đập nói liều, “... nào là Tiểu Mỹ Tiểu Ái Tiểu Lâm Tiểu Hoa Tiểu... Không thích nghe thì đừng hỏi a! Em không dự định nói cho anh biết!”

Ngụy Tần nghe xong không nhin được mà phì cười.

“... Cái gì? Người ở đâu? ” Giang Lăng thần tình nghiêm túc, “Anh chuẩn bị xe, em sẽ lập tức đến.”

Chỉ chốc lát sau, Giang Lăng từ trong phòng chạy ra, Ngụy Tần thoáng cái đã tóm cậu lại!

“Buông!! ” Giang Lăng nóng vội giấy dựa, nhưng cậu không thể thoát khỏi bàn tay cứng như gọng sắt của Ngụy Tần.

Ngụy Tần mắt nhìn đồng hồ đeo tay, ánh mắt lóe lên tia sáng nhìn chằm chằm Giang Lăng: “Trước chín giờ tối phải quay trở về.”

Không nghĩ tới hần chỉ nói như vậy, Giang Lăng nói: “Em biết rồi.”

Ngụy Tần buông tay ra, Giang Lăng dùng tốc độ nhanh nhất quần áo nón mũ hoàn tất, cậu như bay rời khỏi biệt thự.

Bệnh viện, phòng bệnh đơn.

Nhìn tiểu đệ Trương Hằng tay chân đã được bó bột thạch cao, trên cổ còn phải nẹp cố định, Giang Lăng trong mắt hiện đầy lo lắng.

“Là do đám tôn tử Vinh Hoa Nhị Hán kia làm. ” một đàn em ở bên tai Giang Lăng hồi báo.

Trương Hằng cười đến cơ thể bị động: “Lão đại... em không sao... ” vừa dứt lời liền đau đến nhe răng.

“Cậu câm miệng. ” Giang Lăng trầm giọng nói.

“Vinh Hoa bắt đầu xung đột với chúng ta cũng không phải lần một lần hai. ” Cố Trung lấy thuốc lá ra, đưa cho Giang Lăng.

Lo lắng đến người bị thương, Giang Lăng đẩy hộp thuốc lá ra, trong mắt hiện lên tia băng lãnh: “Nếu không phải tên họ Dương kia vừa cầu xin em vừa đưa tiền, em đã sớm dọn dẹp đám tiểu tử gây sự kia rồi.”

“Dương Thụy Kim căn bản chống không lại bọn chúng, ” Cố Trung đốt thuốc miễn cưỡng nói, “Hắn không vùng tiền ra, ai quan tâm tới hắn.”

“Đi thôi. ” Giang Lăng dường như đã có dự định, “Đi giúp tên họ Dương.”

Vinh Hoa Nhị Hán đang ở trong kho hàng tối mờ.

Năm ba người tụ tập uống bia, thanh âm âm ỹ treu đùa vang lên vô cùng náo nhiệt. Hai cô gái trang phục đẹp dễ chán chương ngồi bên cạnh xem bọn hắn đánh bài.

Lại có người nhắc tới chuyện ngày hôm qua đánh Trương Hằng đến đau nhức nằm bẹp dí như thế nào, dẫn tới một trận ồn ào, trào phúng Giang thị uy phong hóa ra cũng như vậy mà thôi.

Mọi người đùa giỡn vô cùng sáng khoái, đột nhiên cánh cửa nổ ầm một tiếng!

Mọi người kinh ngạc nhìn phía cánh cửa, chỉ thấy Giang Lăng khí thế bức người, uy nghiêm rảo bước tiến vào, không nói hai lời từ trong người móc ra khẩu súng hướng trần nhà bắn một phát đạn! Đỉnh tai nhức óc.

“A ——!!! ” các cô gái sợ đến thét chói tai!

Giang Lăng nhíu mày, quay quay khẩu súng: “Đàn bà đi ra ngoài. ” các cô gái nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề khẩn trương mở cửa chạy thoát ra ngoài!

Những tên tiểu côn đồ trong phòng đều là mới gia nhập giới hắc đạo, chúng không biết Giang Lăng, cũng chưa từng ở trong tình hình này, cả đám đều kinh ngạc sững sờ.

Giang Lăng đi tới, một cước dẫm lên bàn trà, cười nhạt nói: “Trương Hằng là do bọn mày đánh phải không?” không cho bọn chúng thời gian trả lời, Giang Lăng nói tiếp: “Nếu không phải Dương lão đại của bọn mày quỳ trên mặt đất cầu xin tao, tao có thể để cho bọn mày ngang ngược đến hôm nay sao?”

“Mày!... Mày là ai a?!! ” một tên lưu manh hình dáng tương đối to lớn không nhìn được, vẻ mặt mập mạp trợn mắt muốn hù dọa Giang Lăng.

Giang Lăng khẽ cau mày, thân thể chợt vọt lên cầm súng dí vào ngực hắn!”A a a a a!! ” tên đó sợ hãi kêu lên thất thanh.

Đám anh em ở phía sau Giang Lăng cũng xông vào, khí thế áp đảo liền không chế được cục diện.

Giang Lăng trong mắt lóe lên tia tàn ác: “Hôm nay tao sẽ thay họ Dương dạy dỗ bọn mày, cho bọn mày biết người nào có thể trêu chọc, người nào bọn mày cả đời đều không thể dây vào.”

Mười lăm phút sau.

Bọn tiểu côn đồ trước đó còn ngang ngược ngông cuồng giờ đều nằm trên mặt đất rên rỉ, trên mặt đủ mọi màu sắc.

Giang Lăng ở bên ngoài kho hàng hút thuốc, ánh nắng mặt trời bao phủ lên mặt cậu, hiện ra đường nét vô cùng xinh đẹp. Cách một cánh cửa, giống như cách nhau hai thế giới, một bên máu tanh bạo lực, một bên tĩnh lặng yên bình... Giang Lăng nhắm mắt lại.

Cậu đột nhiên nghĩ, nếu như lúc này cậu ở cùng với Ngụy Tần, có lẽ sẽ không có chung tâm tình.

“Được rồi. ” Cố Trung ngâm lấy điều thuốc đi ra.

Giang Lăng giẫm nát tàn thuốc: “Còn ảnh chụp?”

“Chụp xong rồi. ” Cố Trung lấy camera ra, bật lên vài tấm hình.

Bệnh viện.

“Ha ha ha... ” Trương Hằng cười đến ho không ngừng. Cậu ta dùng cánh tay trái còn lạnh lặn duy nhất cầm camera, thưởng thức hình dáng bi thảm của những tên Vương bát đản đã đánh mình.

Trương Hằng lên mặt: “Hừ! Bọn mày đánh tao, tao thế nhưng có Giang lão đại bảo hộ!...”

“Được rồi, ” Giang Lăng liếc mắt nhìn cậu ta, “Cậu so với bọn chúng cũng không đẹp hơn đâu.”

9. Chương 9

Giải quyết xong mọi việc, buổi tối Giang Lăng kéo tất cả mọi người đi uống rượu, đương nhiên, ngoại trừ Trương Hằng.

Giang Lăng uống rượu giống như uống nước, một ly rồi lại tiếp một ly, đến khi toàn bộ mọi người đều đã gục xuống, cậu chỉ là hơi say.

Cố Trung đi toilet trở về, thấy trên mặt đất la liệt “thi thể”, giống y hệt như hiện trường án mạng, không khỏi cười vang: “Em như vậy mới xứng làm đại ca chứ.”

Ngồi rót tiếp một ly rượu, Giang Lăng hướng Cố Trung mê hoặc cười: “Nếu không phải là anh dạy em, phải làm sao mới trở thành đại ca... ” nói xong liền túm lấy áo Cố Trung, phủ lên môi gã.

Cố Trung bị Giang Lăng kích thích đến nhiệt huyết dâng lên, điên cuồng đáp lại sự khiêu khích của Giang Lăng, ôm eo cậu hôn đến trời đất đảo lộn.

“Ừm... ” Giang Lăng miễn cưỡng nghiêng mặt qua, hai gò má nổi lên đỏ ửng, “Anh muốn ở chỗ này sao...”

Bàn tay Cố Trung lần vào trong áo Giang Lăng, tìm kiếm điểm non mềm nổi lên, gã khẽ cắn vành tai Giang Lăng: “... Tiểu Lăng... anh không nhận được... cho anh...”

Xem chừng đám người đang la liệt kia một chốc nữa cũng vẫn chưa tỉnh lại, Giang Lăng không cự tuyệt.

Nghe thấy mùi vị trên người Cố Trung áp đến, Giang Lăng nhắm mắt lại, mặc cho gã ở trên thân thể mình khám phá.

Kim đồng hồ đi qua mười một giờ, thẳng đến nửa đêm.

Giang Lăng quần áo xộc xệch nằm trên ghế sa lon hút thuốc, nhìn làn khói tràn ngập trong không khí, cậu nhớ lại Ngụy Tần nói muốn cậu quay về trước chín giờ, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Liên tiếp ba ngày, Giang Lăng không hề trở về.

Giang Lăng nhìn kim đồng hồ lướt qua chín giờ, trong lòng luôn mang tâm trạng rối bời phức tạp.

Đối với người nam nhân kia, cậu không thể nói rõ cảm giác của cậu là gì, chỉ là mỗi lần ở bên hắn, cậu liền có cảm giác muốn chạy trốn, rồi lại thỉnh thoảng nổi lên vọng tưởng chờ mong.

Giang Lăng nghĩ đây chỉ là cảm giác thân bất do kỷ mà thôi.

Lại qua hai ngày, quản đốc Dương mời băng nhóm của Giang Lăng ăn cơm, để tạ lỗi.

Nơi ăn chơi xa hoa nhất trong trung tâm thành phố có tổ chức vũ hội ca múa. Âm thanh trong sàn nhảy vang dội nên đến rung động sàn nhà. Bên trong phòng hát karaoke ánh sáng nhấp nháy đủ loại màu sắc, Giang Lăng vô cùng buồn chán ngồi uống rượu, nghe mấy anh em gào thét.

“Giang lão đại, hút thuốc hút thuốc. ” Dương Thụy Kim giống như một tôn tử đưa thuốc cho Giang Lăng.

Giang Lăng cầm điếu thuốc, ghé bên tai Dương Thụy Kim ung dung nói: “Quản đốc Dương, việc này thật sự là đừng có oán giận tôi.”

“Ngài đừng nói như vậy. ” quản đốc Dương sau gáy thắm mồ hôi, “Bọn họ hiện tại từng người một đã biết nghe lời, cũng nhờ có ngài giáo huấn tốt!”

Giang Lăng không thêm cười, châm thuốc.

Hút xong, dập tắt đầu thuốc, Giang Lăng muốn đi ra ngoài hít thở không khí, liền nói với Cố Trung: “Em đi toilet.”

Trong hành lang ngoại trừ phục vụ ra thì không có người nào khác, tất cả mọi người đều đang ở trong sàn nhảy điên cuồng chơi bời.

Giang Lăng hướng toilet đi đến, ngang qua một cánh cửa khép hờ, cậu lơ đãng liếc mắt nhìn vào trong.

Chỉ thấy một nam sùng dáng vẻ còn là thiếu niên đưa lưng về phía cửa, quỳ gối ở dưới chân một nam nhân mang đôi giày da sang trọng, hô lên chủ nhân, bàn tay nắm lấy dây xích nối với chiếc vòng trên cổ nâng cao qua đỉnh đầu, nam nhân kéo lấy dây xích, nâng cầm thiếu niên lên, hai người hôn nhau nồng nhiệt...

Giang Lăng trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc khó nói nên lời, trước mắt giống như hiện lên hình ảnh những ngón tay Ngụy Tần đang nắm lấy dây xích, hẳn khi đó có phải cũng giống như nam nhân này cưỡng chiều kẻ phục tùng hèn mọn kia, khiến kẻ đó phải sinh ra dục vọng trong thống khổ...

Giang Lăng trong đầu vô cùng hỗn loạn, cậu liền đi lướt qua cánh cửa khép hờ đó.

Đi chưa tới hai bước, phía sau đột nhiên vang lên tiếng động, Giang Lăng quay đầu nhìn lại, thiếu niên làm

súng vật ban nãy đang cầm xiềng xích đi ra khỏi phòng, giống như không có chuyện gì đi lướt qua Giang Lăng.

Không biết bị cái gì thôi thúc, Giang Lăng buột miệng: “Này.”

Thiếu niên quay đầu lại, nghi ngờ nói: “Ngài gọi tôi?”

“Ừm. ” Giang Lăng có chút do dự, “Tôi đây.”

Thiếu niên liền đi tới.

Giang Lăng ánh mắt lưỡng lự hỏi: “Vừa rồi tôi đã nhìn thấy cậu.”

Thiếu niên chớp mắt mấy cái liền hiểu được, vẻ tươi cười rất chuyên nghiệp: “Ngài cũng cần loại phục vụ này sao? Chờ tôi phục vụ vị khách này xong sẽ tới tìm ngài.”

“Không cần, ” Giang Lăng ánh mắt lóe sáng, “Tôi chính là muốn hỏi... Cậu hạ thấp mình để đi hầu hạ một người xa lạ...’Chủ nhân’, chẳng lẽ cậu không sợ sao?”

Không ngờ tới sẽ bị hỏi việc này, thiếu niên ngẩn người, nở nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ: “Không biết nữa, bởi vì tôi tin tưởng anh ấy.”

Nụ cười của thiếu niên không có một chút dơ bẩn thấp kém, khiến Giang Lăng ngỡ người.

Thiếu niên đi rồi, Giang Lăng dựa lưng vào tường, châm thuốc.

Âm thanh âm ỹ xung quanh dường như biến mất, thế giới của cậu chỉ còn lại thanh âm khói thuốc phun ra.

Hút hết nửa điếu thuốc, Giang Lăng có chút khó chịu, cậu ngậm lấy điếu thuốc, hai tay đút túi đi về.

Lúc rẽ qua góc cửa, cậu suýt chút nữa đâm sầm vào một người, ngẩng đầu lên vừa định mở miệng mắng, nhưng trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, nhất thời máu huyết như đông lại!

Ngụy Tần thần sắc hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng chỉ nửa giây sau liền khôi phục bình tĩnh, hần thấp giọng ho khan một tiếng, hướng mỹ nam tóc vàng đang đứng bên cạnh phân phó nói: “Tô Chiêu, cậu về trước đi.”

“Hừm. ” Tô Chiêu nghĩ bầu không khí có chút không đúng, ngoan ngoãn rời đi, lúc đi ra khỏi chỗ đó, y nhìn hai người đang đứng đối diện kia, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Điều thuốc trong miệng Giang Lăng rót ra rơi trên mặt đất, đầu óc cậu trống rỗng, không biết phản ứng làm sao.

Ngụy Tần nhìn xung quanh bốn bề vắng lặng, thỉnh linh ôm lấy eo Giang Lăng, phủ lên đôi môi cậu.

Nụ hôn nồng nhiệt khiến tứ chi vốn lạnh lẽo của Giang Lăng cảm nhận được tình cảm ấm áp, nhưng càng làm cậu thêm chống cự hơn.

Ngụy Tần ôm Giang Lăng vào trong lòng, gắt gao giữ lấy giống như sợ mất, ôn nhu nói: “Tôi nhớ em lắm, Giang Lăng...”

Giang Lăng tim đập thình thịch, cậu cứ tưởng rằng Ngụy Tần sẽ đối với cậu không chút lưu tình, không ngờ lại ôm nhau nồng nhiệt như vậy. Người nam nhân này lúc nào cũng nằm ngoài dự liệu của cậu.

Ngụy Tần thương yêu vuốt ve gương mặt Giang Lăng, trong mắt lấp lánh tia mê luyến nhớ mong: “Tôi vẫn luôn đợi em. Tại sao không quay về?...”

Giang Lăng thân thể run rẩy, không phản bác được.

Ánh mắt của Ngụy Tần khiến cậu không cách nào lảng tránh, cảm giác sụp đổ lại dâng lên, cậu nhớ tới cậu thiếu niên sững vật ban nãy, cậu ta có thể thần nhiên đối diện như vậy, nhưng cậu lại không thể làm được. Một cảm giác mâu thuẫn ở lồng ngực kịch liệt đối kháng, khiến cho cậu lúc đối mặt với Ngụy Tần — trốn không thoát, làm không xong.

Giang Lăng chính là đang lúc nước sôi lửa bỏng, đột nhiên nghe thấy phía sau gầm lên giận dữ: “Ngụy Tần!!”

Ngụy Tần giương mắt nhìn lên, thần sắc bỗng dưng trở nên lạnh lẽo, hất buông Giang Lăng ra, Giang Lăng thân hình có chút nghiêng ngã.

Cố Trung xông tới, một tay kéo Giang Lăng ra phía sau, chỉ thẳng vào mũi Ngụy Tần mắng: “Tin hay không lão tử làm thịt người!!”

Ngụy Tần khoanh tay, hừ lạnh một tiếng: “Tới đây.”

Cố Trung xắn tay áo lên định nhào tới, liền bị Giang Lăng cản lại!

Cố Trung ngữ khí dữ tợn: “Tiểu Lăng em đừng cản anh, để anh giết chết hắn.”

“Câm miệng, đồ phản bội. Tiểu Lăng là để mày gọi sao? ” Ngụy Tần ánh mắt băng lãnh liếc nhìn Cố

Trung, không chút lưu tình phun ra những lời tàn khốc, “Nếu không phải mày giúp đỡ Giang Vĩnh Hoàn chạy trốn Ngụy Diễm, hai người bọn họ cũng không trở thành như bây giờ. Mày chơi già rồi lại chơi trẻ, năm đó cha của tao thế nào lại không nhìn ra mày là đồ biến thái.”

Cố Trung nhất thời sắc mặt xanh đen, thở hồng hộc: “Con mẹ nó miệng chó mày đừng đi cắn bậy người khác!”

“Đừng nói nữa!!! ” Giang Lăng bịt tai hét lớn một tiếng! Hai người đều sửng sốt.

Giang Lăng run rẩy, trầm mặc hai giây, bỗng nhiên xoay người chạy ra ngoài.

“Tiểu Lăng!! ” Cố Trung vừa muốn đuổi theo, liền bị Giang Lăng trừng mắt nhìn gã khiến gã phải đứng lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn Giang Lăng biến mất ở cầu thang. Gã xoay người nhìn, Ngụy Tần cũng không thấy bóng dáng đâu nữa

Ngụy Tần trở lại ghế của mình, Tô Chiêu liền đi tới: “Vừa rồi là ai vậy?”

Ngụy Tần châm thuốc: “Giang Lăng.”

“Chính là cậu ấy sao! ” Tô Chiêu chống cằm lên, “Mắt nhìn của anh thật không tồi.”

Ngụy Tần không phủ nhận cười cười, phun ra một làn khói.

“Này ~ ” Tô Chiêu đột nhiên hăng hái, “Anh nói tôi với cậu ấy người nào đẹp hơn?”

Ngụy Tần hí mắt nhìn Tô Chiêu, ung dung cười: “Cậu và cậu ấy... không có cách nào so sánh.”

“Ha ha đáng ghét!! ” Tô Chiêu đâm một cú vào vai Ngụy Tần.

Bánh xe lăn nhanh nghiền qua đường biên, đất đá bụi bặm văng lên tung tóe.

Đêm khuya, Giang Lăng lái xe tới một trăm sáu, như một trận cuồng phong phóng đi trên con đường không người, âm thanh của động cơ giống như dã thú gào thét.

Trong mắt cậu bùng lên tia lửa, dưới chân đạp chân ga không buông, liều mạng đến cùng. Gió thổi loạn mái tóc cậu, tung bay bên hai gò má.

Vòng quanh trung tâm nội thành hai vòng, chiếc xe phanh gấp một cái, dừng lại ở con đường sát vách núi, bụi đất tung bay.

Giang Lăng xuống xe, dựa lưng vào cửa xe, lấy ra gói thuốc.

Chốc lát sau, trên mặt đất vương đầy tàn thuốc.

Những mỹ nữ đi ngang qua đều ngoái đầu nhìn nam nhân xinh đẹp đang dựa vào xe hút thuốc này.

Không khí buổi tối có chút lạnh, tâm trạng cũng hồi phục không ít, Giang Lăng giẫm nát đầu thuốc cuối cùng, ngồi vào trong xe, không nhanh không chậm lái xe về Tụ phúc lâu.

10. Chương 10

Qua mười một giờ, Tụ phúc lâu vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Giang Lăng đi vào đại sảnh, một vài ông chủ quen thuộc tới đưa thuốc chào hỏi cậu, cậu mỉm cười đón lấy, trò chuyện vài câu.

Cố Trung trở về sớm hơn Giang Lăng, vừa mới đi kính rượu một vài bàn xong, đi ra liền nhìn thấy Giang Lăng trở về bình an, nhất thời như trút được tảng đá trong lòng.

Nhìn Giang Lăng đi vào toilet, Cố Trung theo sau, có chút chột dạ hỏi: “Tiểu Lăng, em không sao chứ?”

Giang Lăng nhu hòa cười: “Không sao.”

Cố Trung nhìn cậu không giống như không có chuyện gì, hỏi tới: “Tên họ Ngụy khốn kiếp kia tới làm phiền em phải không?”

“À, em muốn nói với anh chuyện này. ” Giang Lăng nói, “Sau này anh đừng vừa nhìn thấy hắn liền cãi nhau nữa.”

Cố Trung sửng sốt: “Sao vậy?”

Giang Lăng mỉm cười hoàn mỹ nói: “Bởi vì em thích hắn.”

Giống như sét đánh ngang tai! Cố Trung không thể tin được choáng váng hai giây, nắm lấy hai vai Giang Lăng: “Tiểu Lăng em điên rồi... cha con nhà họ Ngụy bọn họ đều là lũ biến thái điên cuồng!”

Giang Lăng im lặng.

Cố Trung đôi mắt có chút đỏ lên: “Tiểu Lăng... Tiểu Lăng em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì...”

“Em nói không rõ sao? ” Giang Lăng nghiêm túc chăm chú nhìn Cố Trung, nói rõ ràng từng chữ một, “Nếu anh còn tìm Ngụy Tần gây chuyện, em sẽ không tha cho anh.”

Cố Trung ngây ngốc nhìn Giang Lăng rời khỏi tầm mắt của mình, một chữ cũng nói không nên lời.

Tiến một ông chủ lớn say bí tỉ về nhà xong, Ngụy Tần hạ cửa sổ xe xuống, phun ra một làn khói thuốc.

“Muốn tôi chở anh về nhà không? ” Tô Chiêu vững vàng lái xe.

“Không cần, về công ty tôi sẽ tự mình lái xe quay về. ” Ngụy Tần nhìn bóng đèn bao trùm khu phố bên ngoài cửa sổ, “Ngày mai sẽ sớm giao lại cho cậu.”

Xe dừng lại trước công ty, Ngụy Tần xuống xe trực tiếp hướng ga ra dưới tầng ngầm đi đến.

Tô Chiêu ngồi ở trong xe, lấy điện thoại di động ra, do dự một chút, mở danh bạ... Mũi tên dừng ở một số điện thoại tên là “Tử trung cầu”, Tô Chiêu trầm mặc, ánh sáng từ điện thoại di động chiếu vào đáy mắt y, khuôn mặt mỹ lệ nhìn không ra tâm tình.

Cuối cùng y bấm gọi vào dãy số đó, đặt điện thoại ở bên tai chờ trong chốc lát, bình thản nói: “Này, hôm nay tôi cuối cùng cũng nhìn thấy thiếu chủ của anh.”

Không biết đầu dây bên kia nói gì, Tô Chiêu cười: “Ồ thật sao, nếu không phải bị anh chặn đường, nói không chừng tôi đã có thể nói chuyện với cậu ấy rồi.”

“... Ăn dấm chua em gái anh! ” Tô Chiêu ngữ khí hoạt bát, “Nhưng cậu ấy lớn lên quả thật không tệ, thảo nào khiến anh mê mết đến chết đi sống lại.”

Trò chuyện thêm hai câu, sau đó chúc ngủ ngon, Tô Chiêu ấn nút tắt cuộc gọi, nụ cười tươi tắn giả tạo trên mặt từ từ tan biến.

Y nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vừa vận nhìn thấy Ngụy Tần lái xe từ ga ra tầng ngầm đi ra, liền mở cửa sổ hướng hân vẫy tay tạm biệt.

Lúc Ngụy Tần về đến nhà, mặt trăng đã nhô lên cao, bốn bề tĩnh lặng như tờ. Chiếc xe tiến vào ga ra, động cơ tắt hẳn, trong nháy mắt, sự vắng vẻ bao trùm xung quanh.

Ngụy Tần khóa cửa ga ra, tiến vào biệt thự. Bật đèn phòng khách lên, Ngụy Tần không chú ý tới đồ vật của Giang Lăng đang đặt trong tủ, thay dép xong trực tiếp lên phòng ngủ tầng hai.

Ngụy Tần vừa nói lỏng cà vạt, vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, trùng hợp Giang Lăng thân thể xích lôa mới tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, đang vừa ngâm điều thuốc vừa lau tóc. —— hai người nhìn nhau sửng sốt.

Ngụy Tần kịp phản ứng, chợt hỏi: “Em đã mở điều hòa chưa?”

“A... ” không nghĩ tới hắn hỏi như vậy, Giang Lăng há hốc mồm, “... Chưa.”

“Đi, vào bên trong đợi. ” Ngụy Tần đi tới trước tủ đầu giường, cầm lấy điều khiển từ xa.

Giang Lăng choàng khăn mặt lên cổ, chui vào trong phòng ngủ. Thành thật mà nói cậu không cảm thấy quá lạnh.

11. Chương 11

Ngụy Tần tắm xong choàng áo đi ra, điều hòa không khí khiến trong phòng ấm áp như mùa xuân, Ngụy Tần dựa lưng vào cửa thủy tinh, trở tay đập vào cửa phòng ngủ, ý bảo Giang Lăng có thể đi ra.

Sạt ~, Giang Lăng chậm rãi kéo cửa ra, trong tay nắm chặt vòng cổ.

“Em có gì muốn nói phải không? ” Ngụy Tần hỏi.

Giang Lăng trầm mặc.

“Nói đi. ” Ngụy Tần châm thuốc, làn khói dần tỏa ra.

Giang Lăng gắt gao nắm chặt vòng cổ, do dự vài giây, mở miệng: “Có phải...”

“Đúng vậy. ” Ngụy Tần cắt ngang lời cậu.

Giang Lăng sửng sốt, cậu không nghĩ tới nghi vấn trong lòng mình có thể bị Ngụy Tần đoán được.

Ngụy Tần quay đầu nhìn chằm chằm Giang Lăng: “Tôi ba năm trước đã nói rồi, chỉ cần em ngoan ngoãn làm sủng vật của tôi, tôi sẽ đối xử tốt với em. Có phải em không tin tưởng tôi?”

Giang Lăng kinh ngạc nhìn Ngụy Tần, vừa nhìn đã thấy trong mắt người nam nhân trước mặt này đang có chút tức giận.

—— ‘Bởi vì tôi tin tưởng anh ấy.’

Giang Lăng bỗng nhiên nhớ lại những lời cậu thiếu niên ấy nói..., cậu lảng tránh ánh mắt của Ngụy Tần, không phản bác được.

“Nếu em thực sự không làm được, không sao. ” Ngụy Tần ánh mắt băng lãnh, “Tôi sẽ dùng cách thức của tôi...”

“Đừng, từ nay em sẽ không chạy trốn nữa. ” Giang Lăng cắt ngang lời Ngụy Tần, ánh mắt sáng rực ngẩng lên, “Nhưng em làm như vậy không phải vì sợ anh.”

Ngụy Tần nhìn lại Giang Lăng, không nói chuyện.

Giang Lăng rũ mắt xuống, động tác lưu loát, không một chút do dự mang vòng cổ lên, sau đó quỳ gối xuống bên chân Ngụy Tần, hai tay cầm lấy dây xích nâng qua đỉnh đầu, giống như cậu thiếu niên mà cậu nhìn thấy ở KTV, bày ra tư thế hèn mọn nhất, cung kính hô to một tiếng: “Chủ nhân.”

Ngụy Tần nhìn chằm chằm Giang Lăng, một lúc lâu, mãi cho đến khi hai cánh tay của Giang Lăng đau nhức, hắn mới tiếp nhận dây xích, kéo một chút: “Tới đây.”

Ngụy Tần biếng nhác ngồi trên sofa, Giang Lăng bò theo hắn tới.

Ngụy Tần lấy ra một dải bịt mắt màu đen, bịt mắt Giang Lăng lại, trầm giọng hỏi: “Tôi ra lệnh cho em trước chín giờ phải quay về, giờ đã là mấy ngày rồi?”

Trước mắt một mảnh đen kịt, Giang Lăng nhạy cảm có thể cảm giác được sự tức giận của Ngụy Tần, dứt khoát nói: “Xin chủ nhân trách phạt.”

Ngụy Tần nắm lấy cằm Giang Lăng: “Trả lời cho đúng câu hỏi.”

“... ” Giang Lăng hơi mím môi, “Năm ngày.”

Ngụy Tần ngữ khí uy nghiêm: “Em có để tôi vào trong mắt hay không?”

Giang Lăng ngập ngừng một chút, nói: “Em biết sai rồi.”

Ngụy Tần than nhẹ, dịu dàng phủ lên môi cậu, khẽ liếm láp.

Nụ hôn của Ngụy Tần giống như có ma lực khiến cho lòng người an tâm, sự hắc ám lạnh lẽo bị xua tan đi,

khiến Giang Lăng cảm thấy ảm áp, rồi lại ý loạn thần mê.

Cuối cùng Ngụy Tần ghé vào tai cậu nói: “Giang Lăng, tôi phải trừng phạt em... ” ngữ khí ôn nhu không để cậu phản kháng.

Mặc dù trong lòng hiện lên một tia sợ hãi, Giang Lăng vẫn ngoan ngoãn nói: “Dạ.”

Ngụy Tần điều chỉnh một chút tư thế ngồi, vén vạt áo tẩm lên, túm lấy gáy Giang Lăng, ấn mặt của cậu vào nơi giữa hai chân hắn.

“Liếm. Không được dùng tay. ” hắn trầm giọng ra lệnh.

Mùi vị nam tính phả vào mặt, đôi gò má có thể cảm nhận được hình dạng của cự vật có chút bành trướng kia, kích thích của nó khiến Giang Lăng trong lòng đột nhiên cả kinh.

Cậu dịch người lên phía trước, quỳ gối trước háng Ngụy Tần, hai tay chống trên mặt đất, sau đó vươn đầu lưỡi bắt đầu liếm láp phân thân trắng kiện kia.

Nhìn thấy Giang Lăng ngoan ngoãn như vậy, Ngụy Tần dục hỏa đốt người, cự vật nhất thời bành trướng, không bao lâu liền bùng lên phấn chấn. Sự liếm láp bên ngoài căn bản không thể thỏa mãn dục vọng, Ngụy Tần nắm lấy gáy Giang Lăng, cầm phân thân, ra lệnh: “Há miệng.”

Giang Lăng hơi hé miệng, phân thân toàn bộ đi thẳng vào, cậu gần như có thể nuốt xuống dưới... Phân thân to khỏe trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ khoang miệng, trực tiếp đè lên yết hầu.

“A... ” Giang Lăng miệng há lớn đến cực hạn mới có thể miễn cưỡng tránh cho răng mình không cắn phải. Đỉnh phân thân chọc thẳng vào yết hầu, Giang Lăng không khỏi buồn nôn, nước mắt trong thoáng chốc chảy ra, thấm qua dải bịt mắt lặn xuống khuôn mặt.

Dường như là cho Giang Lăng thời gian để thích ứng, Ngụy Tần không cử động nữa.

Giang Lăng khó khăn ngậm lấy phân thân, đầu lưỡi không có chỗ trốn miễn cưỡng chuyển động liếm láp, nhưng cậu biết làm vậy cũng không đủ để thỏa mãn Ngụy Tần.

Nhìn bộ dạng tiểu súc vật bên dưới đang cố gắng lấy lòng mình, Ngụy Tần hưởng thụ nheo mắt lại, hắn tạm thời không muốn gây cho Giang Lăng quá nhiều áp lực, hắn chỉ là muốn khảo nghiệm một chút thành ý của cậu.

Giang Lăng nhớ tới lần trước liên tục thủ dâm, làm cậu vô cùng thống khổ, nguyên nhân là “lần đầu tiên làm không đủ tốt “.

Nếu như lần này cậu khẩu giao không tốt, có phải cũng sẽ liên tiếp... Giang Lăng không dám nghĩ đến, cậu cũng không dám nghĩ vấn khả năng của Ngụy Tần.

Giang Lăng không quan tâm hàm dưới đang tê nhức, khó khăn liếm mát, xem ra muốn thích ứng với cậu nhỏ của Ngụy Tần cần phải mất vài ngày, nhưng ít ra lúc này đây, cậu không dám phạm lỗi.

Tinh khí to và dài ở trong miệng chuyển động, nước bọt phủ lên hành trụ ánh lên dâm mỹ sáng bóng, một sợi chỉ bạc theo khóe miệng trượt xuống, Giang Lăng hô hấp có chút hỗn loạn.

Ngụy Tần đưa ngón tay chậm rãi xen vào tóc Giang Lăng, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Giang Lăng nỗ lực mát vào cự vật, không chú ý Ngụy Tần đang làm gì với cậu.

“Ngậm sâu một chút. ” Ngụy Tần mạnh mẽ ấn vào gáy cậu một cái, khiến tinh khí thẳng tiến sâu vào yết hầu Giang Lăng.

“Khụ...!” ” Giang Lăng nhẹn không được ho không ngừng, nuốt bọt theo khóe miệng chảy xuống. Không để cho Giang Lăng thời gian thở dốc, Ngụy Tần lần thứ hai đem cự bồng nhét vào trong miệng cậu.

Mắt bị bịt kín không lọt một chút ánh sáng, trong bóng tối Giang Lăng không biết kế tiếp sẽ còn những cực hình nào đang chờ cậu, liền khẩn trương đến mức tim đập thành thịch.

Ngụy Tần dựa trên sô pha, hưởng thụ Giang Lăng phục vụ. Mặc dù có chút gượng gạo, nhưng Giang Lăng xem ra cũng đã rất cố gắng rồi.

Ngụy Tần dùng ngón tay mơn trớn cánh môi đang ngậm cự bồng của Giang Lăng, đột nhiên nói: “Có thể dùng yết hầu không?”

Giang Lăng dừng lại động tác, khẽ lắc đầu.

Ngụy Tần rút cự bồng ra, vươn hai ngón tay nhét vào miệng Giang Lăng, đầu ngón tay lướt qua lưỡi, thẳng đến yết hầu.

“Ừ... ” Giang Lăng khó chịu, theo bản năng muốn chạy trốn, liền bị Ngụy Tần đè lại.

Ngụy Tần kiên nhẫn giải thích: “Phải để quy đầu đi vào cổ họng, tới được yết hầu, sau đó lợi dụng sự co rút của yết hầu để xoa bóp kích thích quy đầu.”

Lời giải thích rõ ràng như vậy khiến Giang Lăng hai má đỏ ửng, sau đó sắc mặt liền trắng bệch, trong lòng thâm than không tốt rồi.

“Đừng căng thẳng, lần sau tôi sẽ chậm rãi dạy cho em. ” Ngự Tàn từ trên ghế salon đứng lên, đem phân thân đang muốn phát tiết thẳng tiến vào trong miệng Giang Lăng, một tay nắm lấy tóc Giang Lăng, một tay nắm lấy gốc phân thân, trước sau kéo ra đưa vào.

Phân thân cứng rắn nóng bỏng như bàn ủi ở trong miệng ra vào, liên tục đè vào yết hầu, Giang Lăng vô cùng buồn nôn, nước mắt không ngừng rơi xuống. Mặc dù đau đớn thống khổ, cậu gắng gượng kiềm nén bản năng phản kháng của mình, cố gắng phối hợp theo tiết tấu của Ngự Tàn.

Cứ như vậy một hồi, Ngự Tàn phóng thích vào sâu trong miệng Giang Lăng, tinh dịch trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ khoang miệng, theo khóe miệng chảy xuống...

Ngự Tàn tháo khăn bịt mắt cho Giang Lăng, lạnh lùng ra lệnh: “Nuốt xuống.”

Giống như sét đánh ngang tai! Giang Lăng đầu óc trống rỗng.

Ngự Tàn rút phân thân ra trong nháy mắt, dùng bàn tay gắt gao che miệng Giang Lăng lại, ánh mắt lạnh lẽo: “Tôi lặp lại lần nữa: nuốt xuống.”

Bịt mắt đột nhiên bị vạch trần, giống như ngay cả linh hồn cũng bị bại lộ ở trước mặt người nam nhân này, cảm giác hèn mọn lại dâng lên. Giang Lăng run nhè nhẹ, cau mày nuốt vào toàn bộ tinh dịch.

Nhìn Giang Lăng nước mắt đầy mặt, đôi mắt yếu ớt ngập tràn ủy khuất, Ngự Tàn nhìn không được hân hoan lên lòng mi đang rung động của cậu, liếm đi những giọt nước mắt: “Em làm tốt lắm, Giang Lăng. Trừng phạt đến đây là kết thúc, kế tiếp là cho em thời gian vui vẻ.”

12. Chương 12

Giang Lăng còn chưa hiểu ra ý tứ của Ngự Tàn, cậu đã bị hấn bé bỏng lên, động tác gần gũi như vậy làm cậu không khỏi đỏ mặt.

Ngự Tàn bế cậu vào phòng tắm, đặt cậu trong bồn tắm rộng lớn, quỳ gối nằm úp sấp.

Dòng nước ấm áp liền trút xuống, khiến Giang Lăng một trận run rẩy. Ngự Tàn tắt nước, nâng cằm Giang Lăng lên.

Giang Lăng tự giác hé miệng, mặc cho ngón tay Ngự Tàn cùng dòng nước ở trong miệng quấy đảo, đầu lưỡi bị cột nước đập vào khiến cậu một trận tê dại.

Tẩy trừ xong khoang miệng, Ngự Tàn di chuyển dòng nước đến cặp mông của Giang Lăng. Nơi mẫn cảm

bị nước ẩm gội rửa, Giang Lăng khản trương đến mức siết chặt nắm tay, tim đập hỗn loạn.

Ngụy Tần vừa xả nước vừa vuốt ve cặp lông trắng nõn trước mắt, bàn tay tác động lực đạo xem xét tiểu huyết khép kín tạo nên cảnh tượng vô cùng dâm mỹ.

Cảm giác then thùng dâng lên, Giang Lăng gương mặt nổi lên đỏ ửng.

Ngụy Tần tắt dòng nước, hỏi một câu: “Có phải em và Cố Trung là bạn giường?”

Giang Lăng trong nháy mắt như nghẹn lại nơi cổ họng, cậu nuốt một ngụm nước bọt, thành thật trả lời: “Phải.”

Cứ tưởng rằng Ngụy Tần sẽ tức giận, không ngờ hắn chỉ nhàn nhạt ừm một tiếng.

Lấy ra một ít dầu bôi trơn, Ngụy Tần dùng ngón tay vẽ loạn trên cửa huyết của Giang Lăng, ần ần xoa xoa.

Cảm giác mát lạnh ở cửa huyết xông tới, Giang Lăng không khỏi run rẩy.

“Thả lỏng. ” Ngụy Tần nói, đẩy ngón tay vào.

Tràng bích nóng bỏng trong nháy mắt bao lấy ngón tay, non mềm căng chặt, trái tim Ngụy Tần khê rung động, tưởng tượng cảnh tiểu huyết mê người trước mắt này nuốt lấy phân thân của mình, bụng dưới không khỏi lửa nóng.

Hắn rút ngón tay ra, lấy từ trong tủ một kim tiêm thủy tinh to lớn ra, hút đầy nước, lấy một ống dẫn mềm nối vào đầu mũi kim, đầu kia nhét vào tiểu huyết của Giang Lăng, nước ở trong ống tiêm chậm rãi chảy vào thân thể Giang Lăng... Dòng nước ấm áp theo ống dẫn chảy vào thân thể, Giang Lăng linh cảm kể tiếp Ngụy Tần sẽ lại một lần nữa đẩy cậu tới giới hạn của bản thân.

Ba ống nước được đẩy vào hết, Giang Lăng cảm thấy bụng dưới trướng lên đau nhức, mong muốn bài tiết mạnh mẽ đánh thẳng vào đại não, cậu không tự chủ được run lên.

Ngụy Tần liếc nhìn Giang Lăng, rút ống dẫn ra, trầm giọng ra lệnh: “Được rồi, bài tiết.”

Cảm giác xấu hổ cuộn cuộn xông tới, Giang Lăng gắt gao cắn chặt răng, ở trước mặt người khác bài tiết, cậu vô luận như thế nào cũng không làm được.

Chờ trong chốc lát, nhìn thấy bộ dạng phản kháng không thực hiện mệnh lệnh của Giang Lăng, Ngụy Tần biến sắc: “Em không làm đúng không?”

Mặc dù cảm nhận được sự phẫn nộ của Ngụy Tần, Giang Lăng vẫn không cách nào vượt qua được sự kháng cự trong lòng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "...Em ... xin lỗi..."

Ngụy Tần không nói hai lời, cầm lấy còng tay kim loại đặc chế khóa hai cổ tay Giang Lăng lên thanh móc khăn bên cạnh bồn tắm, sau đó lấy ra một nút thủy tinh nhét vào thân thể cậu, lấp kín cửa huyết.

Ngụy Tần ra khỏi phòng tắm, hoàn toàn không quan tâm đến Giang Lăng vẫn còn đang nằm úp sấp trong bồn.

Nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, một tia tuyệt vọng lan tràn trong lòng Giang Lăng.

Ngụy Tần ngồi trên sofa, mở đèn bàn, tiện tay quơ lấy một quyển sách, thần sắc bình thản giống như chưa xảy ra chuyện gì. Lúc này đã là hơn một giờ sáng nhưng tinh thần của hắn vẫn rất dồi dào.

Bên này Ngụy Tần Du thong dong đọc sách, cách một bức tường trong phòng tắm, Giang Lăng giống như đang bị dày vò trong địa ngục.

Bụng dưới trường lên đau nhức ngày càng kịch liệt, cổ tay bị còng không thể dùng lực, trên trán Giang Lăng thấm ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, hô hấp hỗn loạn.

Cậu theo bản năng muốn bài tiết, cửa huyết không tự chủ co rút lại, nhưng bởi vì tiểu huyết đã bị bịt lại, tất cả nỗ lực cũng chỉ là phí công. Giống như một vòng tuần hoàn, thể lực nhanh chóng bị tiêu hao, Giang Lăng biết phòng tuyến tinh thần của mình sớm muộn gì cũng thất thủ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tựa hồ chắc chắn cậu không thể chịu được lâu, Ngụy Tần ở bên ngoài không kêu một tiếng.

Giang Lăng thở dốc từng ngụm lớn, mồ hôi hột theo hai bên tóc mai rơi xuống. Cậu không biết mình đã nhịn bao lâu, chỉ cảm thấy mỗi một giây đều dài đằng đặc như một năm.

Cậu gắt gao nắm lấy thanh móc khăn, cố gắng không chú ý đến sự thống khổ nơi hạ thân, nhưng mà bụng dưới đang trường lên đau nhức cùng mong muốn bài tiết mãnh liệt giống như một con rắn dữ đang gặm nhấm dần chút tỉnh táo còn lại của cậu.

Cậu biết giờ khắc này rốt cục vẫn phải tới, sau khi trải qua những giày vò cùng thống khổ vô ích, cậu vẫn phải như cũ không thể thoát khỏi sự khuất phục của số phận.

"... Chủ... nhân..." Giang Lăng gục đầu xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, "... Chủ nhân...!"

Ngụy Tần khép sách lại, khóe miệng nở ra một nụ cười chiến thắng.

Nghe Ngự Tồn kéo cửa ra, Giang Lăng run rẩy, nói không nên lời.

Ngự Tồn khoanh tay dựa vào khung cửa, ung dung nhìn chăm chăm Giang Lăng.

Giang Lăng tự biết không thể kéo dài với tên ác ma này, nói: “... Em biết sai rồi... Em cái gì cũng sẽ nguyện ý làm...”

Ngự Tồn mỉm cười: “Cầu xin tôi.”

Giang Lăng thân thể run rẩy, trầm mặc hai giây, tâm hiểu rõ: “... Xin... chủ nhân... buông tha em...”

Ngự Tồn biểu tình châm chọc: “Đây là thái độ cầu xin của em sao? Ngẩng mặt lên, nhìn tôi.”

Giang Lăng trong lòng đấu tranh trong chốc lát, khó khăn ngẩng đầu lên, đối diện với đôi con ngươi sẫm màu đầy toan tính của Ngự Tồn, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt Ngự Tồn trở nên nhòe đi.

“Cầu xin chủ nhân hãy buông tha cho em. ” Giang Lăng lưu loát nói, trong tim cậu lúc này chỉ còn lại bi thương và tuyệt vọng.

Nhìn thấy Giang Lăng đã bị dồn đến cực hạn, Ngự Tồn hài lòng đi tới, mở còng tay, nhẹ nhàng chuyển động nút thủy tinh, đem rút ra... trong nháy mắt, một cỗ nước trong từ tiểu huyết phun ra, từng đợt từng đợt bài tiết ra ngoài... Giang Lăng hai tròng mắt thất thần, giống như thân thể đã mất đi linh hồn.

Ngự Tồn một tay ôm cậu vào trong lòng, dịu dàng xoa đầu cậu, hôn lên gương mặt đã ướt đẫm, tay kia đưa xuống phía dưới, dùng ngón tay xoa cựa huyết, chuyển động ra vào, dẫn dắt cho Giang Lăng bài xuất nước trong.

“Giang Lăng, đừng sợ, giao thân thể em cho tôi. ” tiếng nói Ngự Tồn ôn nhu trầm thấp, không có một tia miệt thị hay trào phúng, đúng là tràn đầy thương yêu.

Giọt nước mắt cuối cùng chảy xuống, Giang Lăng gất gao nú lấy áo Ngự Tồn, không ngừng run rẩy.

Ngự Tồn nắm lấy cổ Giang Lăng, nâng gương mặt đẫm nước mắt của cậu lên, đôi mắt còn ngấn lệ trên hàng mi giống như sao mai lấp lánh... Ngự Tồn nhin không được hôn lên.

“Ừm... ” Giang Lăng vừa bài tiết nước trong, vừa đáp lại nụ hôn của Ngự Tồn, hai gò má không khỏi ửng hồng, cảm thấy thẹn không chịu nổi.

Cuối cùng, Ngự Tồn để Giang Lăng nằm úp sấp một lần nữa, rồi lặp lại việc bài tiết hai lần. Sau khi trải qua lần đầu tiên, Giang Lăng đã làm được một cách thuận lợi, chỉ là khuôn mặt đỏ đến không thể không che.

13. Chương 13

Hai người từ phòng tắm đi ra, Ngụy Tần lấy từ trong ngăn kéo sợi dây buộc, trói hai cổ tay Giang Lăng ra phía sau, để cậu quỳ gối nằm ở trên giường vĩnh mộng lên.

Tiểu huyết vừa trải qua việc tẩy rửa bên trong nhất thời bại lộ trong không khí, cảm giác bất an bắt đầu bao trùm, Giang Lăng căng thẳng nhắm hai mắt lại.

Ngón tay dính dầu bôi trơn vuốt ve tiến vào, Giang Lăng run rẩy, tiếp nhận ngón tay của Ngụy Tần.

Ngụy Tần chuyển động ngón tay khám phá tiểu huyết, dịch trơn thấm vào xung quanh, cửa huyết hiện lên bóng loáng dâm mỹ. Đầu ngón tay khuấy mạnh tràng bích, tiến vào thật sâu tìm kiếm điểm mẫn cảm, khiến Giang Lăng rất khó chịu.

“Hôm nay là lần đầu tiên, không cần đến máy rung. ” Ngụy Tần mỉm cười nói, lấy ra một chuỗi hạt châu, cầm ngay viên màu bạc thứ nhất nhét vào hậu huyết Giang Lăng.

Hạt châu lạnh lẽo tiến vào tràng đạo nóng bỏng, Giang Lăng rung mình một cái, không đợi cậu thích ứng với hạt châu đầu tiên, viên thứ hai đã nổi gót tiến tới.

“Ừm... ” Giang Lăng theo bản năng rên rỉ một tiếng, cắn chặt khớp hàm.

“Thả lỏng, nếu như em chủ động nuốt chúng, thì sẽ có phần thưởng. ” Ngụy Tần mỉm cười, không chút do dự đẩy viên thứ ba vào.

Giang Lăng nhắm chặt hai mắt, mặc cho Ngụy Tần đem từng hạt châu đẩy mạnh vào thân thể cậu, hạt châu viên sau đẩy viên trước, cho đến khi hạt châu đầu tiên chạm vào một điểm mẫn cảm nằm sâu trong thân thể, khoái cảm nảy lên như luồng điện, Giang Lăng giật mình một cái, phân thân không khỏi ngắc đầu.

“A! Là ở đây sao ? ” Ngụy Tần giọng điệu châm chọc, “Giang Lăng, em đã nuốt mấy viên rồi?”

Giang Lăng không nhớ rõ, tùy tiện nói một số: “Sáu viên.”

“Sai rồi, là tám viên. ” Ngụy Tần mỉm cười có vài phần狡 hoạt, liền đem hai viên cuối cùng cùng lúc nhét vào.

“Ồ...! ” hạt châu chạm đến điểm mẫn cảm, Giang Lăng nhẹn không được rên lên.

Ngụy Tần cười hỏi: “Thích sao?”

Giang Lăng lặng im.

Ngụy Tần vỗ vỗ cặp mông trắng nõn của cậu, làn da nhất thời ửng hồng: “Trả lời tôi.”

Giang Lăng thanh âm yếu ớt: “... Thích...” cậu tuy rằng không muốn nói ra từ này, nhưng cũng không dám trả lời rằng không thích.

“Tốt, kế tiếp thưởng cho em. ” Ngụy Tần dùng bàn tay dính đầy dầu bôi trơn cầm lấy phân thân có hơi ngẩng đầu của Giang Lăng, không nhanh không chậm ma sát.

Khoái cảm chạy dọc theo sống lưng, Giang Lăng hô hấp hỗn loạn.

Ngụy Tần vừa khuấy động vừa chậm rãi lôi hạt châu ra...”Um...” hậu đình và phân thân cùng lúc bị kích thích, Giang Lăng không kìm được tiếng rên rỉ.

Theo tiết tấu từng hạt châu bị lôi ra, Ngụy Tần vuốt ve kích thích ngọc hành, đem dầu bôi trơn xoa nắn từ tiểu cầu đến gốc phân thân cho đến đỉnh, mỗi một chỗ mẫn cảm đều được chăm sóc, trên dưới đều chiếu cố kích thích khuấy động, thủ pháp thành thạo hăng say.

Giang Lăng bị Ngụy Tần vuốt ve càng lúc càng nhanh, cùng với hậu huyệt đang bài trừ những hạt châu, cảm giác sung sướng lạ thường giống như ngọn lửa, thiêu đốt dục vọng của cậu.

“Um...” lúc Giang Lăng đang chìm vào trong khoái lạc, toàn bộ hạt châu đều bị rút ra ngoài, Ngụy Tần cũng dừng lại động tác.

Sự vui vẻ đột nhiên biến mất, thân thể theo bản năng vẫn đang không ngừng đòi hỏi, Giang Lăng không thể kìm chế dục hỏa trong lòng, lý trí đã hoàn toàn tan biến... Trái tim cậu đập hỗn loạn, cái miệng nhỏ thở gấp: “... Đừng có ngừng... xin anh...”

Ngụy Tần cười: “Tôi có thể thỏa mãn em, nhưng để cho công bằng, em cũng nên cho tôi chút thành ý.”

Ngụy Tần ám chỉ chuyện gì Giang Lăng hoàn toàn hiểu rõ, một tia sắc dục lướt qua đôi mắt xinh đẹp của cậu: “... Tiến.....”

“Hửm?” Ngụy Tần biểu tình giống như truy hỏi tới cùng, “Nói dễ nghe một chút.”

Gương mặt đỏ ửng, Giang Lăng trái tim điên cuồng cổ động, khiến cho lồng ngực cảm thấy đau: “... Cầu xin chủ nhân... xâm phạm em...” nói xong Giang Lăng hận không thể đem mình ra mà băm vằm!

Ngụy Tần biểu tình rất thoải mái, hấn nửa quỳ ở phía sau Giang Lăng, phân thân từ lâu đã bành trướng lộ ra, hấn bôi dầu bôi trơn, đặt lên cửa huyết, đỡ lấy thất lưng Giang Lăng thành linh tiến vào! —— “A!...”
Giang Lăng đau đến kêu lên sợ hãi, thân thể kịch chấn.

“Thả lỏng một chút. ” Ngụy Tần cúi người hôn lên thất lưng Giang Lăng, dịu dàng liếm láp.

Có đầy đủ dầu bôi trơn, tiểu huyết không bị chảy máu, chỉ là khó khăn ngâm lấy cự bồng to lớn của Ngụy Tần, từng trận đau nhức truyền tới, Giang Lăng cố đè nén hô hấp hỗn loạn, không muốn bị Ngụy Tần nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của mình.

Chờ Giang Lăng thích ứng trong chốc lát, Ngụy Tần nắm lấy hai cổ tay Giang Lăng đang bị trói ở sau lưng, biên độ nhỏ luật động.

“Ừ... ” đau đớn lần lượt kéo tới, Giang Lăng khẽ rên rỉ.

“Kiên nhẫn một chút, ” Ngụy Tần nói, “Em nên tập thích ứng.”

Giang Lăng ngón tay siết chặt đến trắng bệch, không biết cậu đã chịu bao nhiêu đau đớn.

Cự vật liên tục xâm nhập vào sâu bên trong tràng đạo, khoái cảm tê dại từ điểm mẫn cảm truyền đến giống như luồng điện chạy dọc thân thể. Giang Lăng không cách nào kìm chế, nhỏ giọng rên rỉ không ngừng.

Ngụy Tần tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của Giang Lăng, liên hùng phong đại chấn, mỗi một lần đều rút phân thân ra tới cửa huyết, rồi lại mạnh mẽ đâm vào, kích thích Giang Lăng không ngừng rên rỉ vì thống khổ xen lẫn vui sướng.

Cứ liên tục kéo ra đưa vào khiến Giang Lăng chìm vào trầm mê, ngọc hành cũng không tự chủ ngừng lên, tràn ra dịch thể trong suốt.

“Ừ... chủ nhân...” Giang Lăng hai tay bị trói, chỉ có thể gửi hy vọng vào Ngụy Tần có thể giúp cậu khuấy động phân thân.

Ngụy Tần biết tiểu sủng vật của hấn đang muốn phóng ra, mỉm cười nói: “Giang Lăng, nếu em bắn trước tôi, tôi sẽ trừng phạt em.”

Giang Lăng khẽ run lên: “... Dạ. ”

Ngụy Tần nâng chân trái Giang Lăng lên, mãnh liệt đâm vào. Có lẽ do thay đổi tư thế, cự bồng to và dài liên tiếp chạm đến điểm mẫn cảm, Giang Lăng cả người vô lực, khoái cảm giống như sóng thần ập tới, khiến cho lý trí hoàn toàn tiêu tan.

Tiếng rên rỉ động tình của Giang Lăng càng thêm kích thích Ngụy Tần, hắn một tay nắm lấy tóc Giang Lăng, một tay nắm chặt phân thân của cậu — da đầu tê dại, sự vui sướng từ phân thân và hậu huyết song song kéo tới, Giang Lăng không tự chủ thít chặt tiểu huyết, tiện đà dẫn đến Ngụy Tần tăng tốc luật động, khoái cảm từ điểm mẫn cảm trong thân thể bùng lên không cách nào chống đỡ...”Chủ nhân... chủ nhân...” Giang Lăng thở gấp từng ngụm lớn, đôi mắt tràn ngập lệ tình, nước mắt chảy xuống hai gò má, khuôn mặt xinh đẹp bị thương mỏng manh, hai má phồng hồng rực rỡ mê người, “Chủ nhân... cầu xin anh... cho em bắn...”

Ngụy Tần đẩy mắt cuồn cuộn dục hỏa, hắn khuấy động phân thân Giang Lăng hai cái, khiến cậu trong nháy mắt gần như muốn phun trào, sau đó nắm chặt lấy gốc phân thân! ...”Ừm...” sự thống khổ không cách nào phóng thích khiến khoái lạc trong cơ thể nhất thời phóng đại lên gấp trăm lần, Giang Lăng không thể kiềm chế những thanh âm dâm dăng của mình, tiểu huyết khát tình phối hợp với sự ra vào của Ngụy Tần mà co rút lại, cậu đã hoàn toàn mất hết sự cứng nhắc rụt rè lúc trước, toàn bộ thân thể kể cả đại não đều đã bị khoái lạc khống chế.

Giang Lăng chủ động khiến Ngụy Tần không muốn nhịn nữa, hắn mạnh mẽ tiến tới trước, chạm vào chỗ sâu nhất điên cuồng phóng ra... Sau đó, hắn buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ngọc hành...”A...” Giang Lăng cũng tinh quan mở rộng, bắn ra dục vọng đã kiềm nén từ lâu...

Giang Lăng thở gấp trong chốc lát, lý trí từ từ trở lại đại não, cậu bỗng nhiên nhớ tới năm ngày trước Ngụy Tần có nói với cậu — ‘giường của chủ nhân không được ở lâu, làm xong liền phải rời đi’, nhất thời thanh tỉnh, gắng gượng chống đỡ thân thể chuẩn bị rời đi.

Ngụy Tần kéo cánh tay cậu: “Em cho rằng một lần là xong sao.”

Giang Lăng sửng sốt một chút, rồi lại ngoan ngoãn nằm xuống.

Hai người ác chiến đến hừng đông, Ngụy Tần mới buông tha Giang Lăng.

Hầu như là phải bò vào phòng ngủ, Giang Lăng thân thể xiêu vẹo ngã xuống trên đệm, trong nháy mắt liền ngủ li bì, Giang Lăng cảm giác tình trạng bây giờ của mình hoàn toàn có thể dùng từ “hấp hối” để hình dung.

Một lát sau, Ngụy Tần nhịn không được, đành xuống giường tiến vào phòng ngủ, giúp Giang Lăng đắp chăn ngay ngắn, nhét góc chăn thật kỹ càng.

14. Chương 14

Một đêm vô mộng.

Ngày thứ hai, Giang Lăng mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại mơ mơ màng màng nhắm lại. Cứ nhiều lần

nhiều lần như vậy, cậu mới tỉnh dậy.

Khe khẽ cử động, toàn thân liền đau nhức. Giang Lăng nhớ lại đêm qua liên tục làm tình hết lần này đến lần khác, không khỏi tim đập rộn lên. Loại khoái lạc điên cuồng này Cố Trung chưa bao giờ mang đến cho cậu.

Giang Lăng trước sau ngẫm lại, liền đưa ra kết luận: không phải Cố Trung yếu, mà là Ngụy Tần quá mạnh.

Giang Lăng trong đầu suy nghĩ lung tung nửa ngày, mới quyết định ngồi dậy, cũng may hôm nay bang hội không có gì cần giải quyết, nếu không thì xương cốt của cậu sẽ gãy rời mất.

Đêm qua vừa ngã xuống là ngủ như chết, vẫn còn chưa kịp đi tắm. Giang Lăng đỡ eo, hướng phòng tắm đi vào.

Tắm rửa xong đi ra, tinh thần khôi phục được một chút, dù cả người đau nhức khôn cùng, nhưng Giang Lăng tâm tình cũng coi như sung sướng, tuy rằng Ngụy Tần ở phương diện tình ái rất cường bạo, nhưng lại mang đến cho cậu sự khoái lạc khôn cùng.

Giang Lăng lau khô tóc kéo cửa ra.

“Tắm xong rồi?”

Giọng nói trầm thấp lọt vào tai, Giang Lăng quay đầu, liền thấy Ngụy Tần mặc áo tắm mở rộng, những giọt nước trong suốt vừa tắm xong lăn xuống theo bờ ngực rắn chắc, khuôn mặt anh tuần ngược sáng, con ngươi sẫm màu dường như có thể nhìn thấu linh hồn Giang Lăng.

Giang Lăng sửng sốt, nhất thời không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với Ngụy Tần... Đêm qua dưới ngọn đèn mờ, cậu hầu như ngay cả khuôn mặt Ngụy Tần cũng chưa nhìn thấy, vừa nghĩ tới mấy giờ liền điên cuồng cực lạc, chính là do ác ma trước mắt này ban tặng, Giang Lăng liền không ngăn được khuôn mặt đỏ bừng, trái tim nhảy dựng lên.

Ngụy Tần vô cùng thú vị nắm lấy cằm Giang Lăng: “Mới ngủ có một đêm, đã quên thân phận của mình rồi?”

Giang Lăng rũ mắt xuống, quỳ gối bên chân Ngụy Tần, trái tim khẩn trương đập loạn: “... Chủ nhân.”

“Ngoan. ” Ngụy Tần xoa đầu Giang Lăng, “Đói bụng không?”

Nghe hắn nói như thế, quả thật cậu đang rất đói bụng, Giang Lăng gật đầu.

“Lại ăn điểm tâm. ” Ngụy Tần vén vạt áo tắm lên, phân thân đã sớm bành trướng nhảy ra ngoài, khoe miệng Giang Lăng run rẩy.

Giang Lăng trong lòng một vạn câu chữ thề đã dâng lên tới cửa miệng, mặc dù oán thăm trong lòng, nhưng nhìn cự bổng này ngày hôm qua đã mang tới cho cậu sự sung sướng cực lạc, cậu đành ngoan ngoãn ngâm vật to lớn kia vào miệng.

Đêm qua trong những lần thân thể giao hợp, Giang Lăng cảm thấy sự cảnh giác của bản thân đối với người nam nhân này đã giảm đi một nửa, cậu không chống cự lại Ngụy Tần khi làm chuyện thân mật. Nếu cậu hoàn toàn giao thân thể mình cho hắn, mặc hắn sử dụng, có thể sẽ ít chịu thống khổ hơn, cũng sẽ được đối xử ôn nhu, vậy sao cậu lại không làm.

Giang Lăng không còn liếm mút trúc trắc như ngày hôm qua, cậu cầm lấy gốc cự vật, liên tục phun ra mút vào hành trụ, dùng đầu lưỡi vờn quanh liếm láp linh khẩu, cố gắng hết sức để lấy lòng hắn.

Một lát sau, Giang Lăng nhìn thấy Ngụy Tần vẫn như trước không có dấu hiệu phun trào, hàm dưới của cậu đã tê cứng, cần cổ nhói đau.

Trong lúc sốt ruột, cậu nhớ tới lần thủ dâm trước đây, cậu bị ép phải nhìn Ngụy Tần, trong đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ của Ngụy Tần lúc đó cậu đã nhìn thấy một tia dục hỏa nổi lên...

Giang Lăng tựa hồ hiểu ra, cậu dùng gương mặt dán vào phân thân của hắn, nâng lông mi lên nhìn Ngụy Tần, mỉm cười: “Chủ nhân.”

Ngụy Tần ngơ ngẩn, hắn bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Giang Lăng, trong nháy mắt trong lòng cảm thấy ấm áp như vạn đóa hoa xuân... Hình ảnh dường như trùng lặp, đây là lần đầu tiên Giang Lăng cười với hắn... trái tim không tự chủ đập rộn lên, Ngụy Tần nắm lấy tóc Giang Lăng, đem phân thân cứng rắn như bàn ủi nhét vào trong miệng cậu.

Khoang miệng ướt át bao vây lấy phân thân, cảm giác sung sướng chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy, Ngụy Tần khuấy động gốc phân thân hai cái, phóng ra... Giang Lăng khẽ nhíu mày, ép buộc toàn bộ nuốt xuống, tiếp đó chuyển động đầu lưỡi, liếm láp sạch sẽ tinh dịch còn lưu lại trên đỉnh phân thân.

Liếm sạch sẽ xong, cậu rời khỏi cự vật, cúi đầu quỳ gối, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Nhìn Giang Lăng ngoan ngoãn như vậy, Ngụy Tần trong mắt lấp lánh tia mê luyến, hắn cúi người nửa quỳ trên mặt đất, ôm chặt Giang Lăng vào lòng.

Giang Lăng chớp mắt mấy cái, cậu không rõ Ngụy Tần đang bị làm sao.

Ngụy Tần không nói gì, hắn thương yêu vuốt ve tấm lưng trần của Giang Lăng, nắm lấy đôi vai mịn màng của cậu, phủ lên môi cậu một nụ hôn.

Giang Lăng không hiểu, cậu chỉ là nhìn Ngụy Tần một cái thôi, sao có thể khiến hấn động tình như vậy, nhưng mà cậu hiện tại không thể suy nghĩ được gì nữa, Ngụy Tần điên cuồng tấn công khiến cậu không thể chống trả, cậu đành mặc cho chính mình đắm chìm vào đôi môi ấm áp của Ngụy Tần...

Ánh nắng lấp lánh xuyên thấu qua rèm cửa sổ đi vào, mạ lên hai người đang ôm hôn nhau một vầng sáng lung linh, trong phòng tràn ngập một mùi vị có thể gọi là “Hạnh phúc “...

15. Chương 15

Tô Chiêu là con lai, không chỉ có màu tóc vàng kim rực rỡ khiến người khác phải ngơ ngẩn, không dài không ngắn rũ xuống ở bên tai, dung mạo cũng cực kỳ mỹ lệ, đường nét trung tính có thoáng nét đàn ông, vóc người cao gầy tỉ lệ hoàn mỹ, là thần tượng kiêm người tình trong mộng của tất cả chị em gái trong văn phòng. Y theo Ngụy Tần ra nước ngoài học, thành tích không hề thua kém so với Ngụy Tần, sau khi trở về, hiển nhiên trở thành trụ cột đắc lực của Ngụy Tần.

Nhưng mà cái người thường ngày mỉm cười hòa nhã với mọi người này, khuyết điểm duy nhất chính là —— tính tình không tốt lắm.

Lúc này y đang ngồi ở trước bàn làm việc, gọi cho Ngụy Tần lần thứ ba trăm linh tám —— tắt máy. Y mặt tối sầm, mạnh mẽ vung tay, điện thoại di động liền anh dũng hy sinh!!

Trong phòng làm việc nhất thời câm như hến.

“Tô thủ lĩnh bà đi cả lại tới nữa rồi...” Tiểu Ngô thì thầm với Tiểu Trần.

Tô Chiêu làm bộ ho khan che dấu một chút tâm tình: “Tiểu Ngô.”

“A a a dạ!! ” Tiểu Ngô sợ đến bật người đứng lên, ghé cũng ngã xuống.

Tô Chiêu nhu hòa cười: “Đi giúp tôi mua cái điện thoại.”

“Dạ!” Tiểu Ngô liền xông ra ngoài.

Tiểu Trần bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt thông cảm.

Hai ngày trước, Ngụy Tần để lại cho Tô Chiêu một tin nhắn, chỉ có hai chữ: “Đừng phiền “. Sau đó tắt máy.

Tuy nói công ty giờ không cần Ngụy Tần quản lý, nhưng vẫn có rất nhiều văn kiện và quyết sách, cần Ngụy Tần tự hấn làm mới được.

Tô Chiêu quyết định, nếu như ngày mai Ngụy Tần lại trốn việc, y sẽ đuổi giết tới tận nhà hấn.

Lấy sim từ cái điện thoại đã gãy nát kia lắp vào điện thoại mới, Tô Chiêu khởi động máy, vừa mới nhìn thấy thông tin và tín hiệu, “Tử trung cầu ” liền xuất hiện nhảy loạn lên!

Tô Chiêu nhớ là Tử trung cầu bình thường sẽ không bao giờ gọi vào ban ngày, không khỏi sinh lòng nghi hoặc, ấn phím nghe còn chưa kịp nói gì, đầu kia đã mở miệng trước, khí thế có chút áp bách: “Họ Ngụy và Tiểu Lăng có phải đang ở cùng một chỗ không?”

Tô Chiêu sửng sốt một chút, từ từ nhú mày: “Anh dùng cái giọng điệu đó để nói chuyện với tôi hả?”

Cố Trung bị Tô Chiêu chặn họng: “... Tôi, tôi sai rồi... ừm... chuyện kia...”

Tô Chiêu không vui: “Anh muốn hỏi có phải Giang Lăng đang ở cùng một chỗ với Ngụy Tần?”

“Ừ.”

“Nói thật là tôi cũng không biết, số điện thoại 13xxxxxxx tự anh đi hỏi đi bye bye. ” Tô Chiêu cúp máy, vùi đầu bắt đầu xem văn kiện.

Một lát sau, Tử trung cầu gửi tới một tin nhắn: “7 giờ tối gặp nhau ở Tầm Viên.”

Tô Chiêu buông điện thoại, coi như không nhìn thấy.

Trên đường phố dòng người đông vui nhộn nhịp, đây chính là cuộc sống về đêm bắt đầu.

Quán rượu Tầm Viên đèn đuốc sáng trưng, những mỹ nữ đứng ở trước cửa cúi thấp người đón khách.

Tô Chiêu lướt qua một dãy mỹ nữ đi vào đại sảnh, y mặc một chiếc áo len và quần jean giản dị, mái tóc vàng càng thêm nổi bật.

Tiếp tân chào đón: “Xin chào, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

“Có. ” Tô Chiêu phát tay, lạnh lùng nói, “Không cần dẫn đường, tôi tự đi. ” nói xong bỏ lại mỹ nữ trực tiếp hướng thang máy đi đến.

Mỹ nữ biểu tình có chút bối rối.

Hoàn toàn bất đồng với lầu một huy hoàng, lầu hai ngọn đèn mờ mờ, có cả quán bar, phòng hát Karaoke ăn chơi đàn đúm.

Tô Chiêu hai tay đút túi đi vào quán bar, từ xa nhìn thấy Cố Trung đang ngồi chờ y.

Cố Trung mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cười nói: “Em đến muộn.”

Tô Chiêu đặt mông ngồi vào ghế: “Công ty tăng ca.”

Cố Trung trêu chọc cười: “Ai dám gọi em tăng ca?”

“Tôi thích, không được sao.”

“Được được được. ” Cố Trung đẩy ly rượu tới trước, “Nghe nói lão đại của em cũng mất tích?”

“Chưa biết. ” Tô Chiêu bưng ly rượu lên nhấp một chút rượu nhẹ.

Nhìn biểu tình của Tô Chiêu, Cố Trung âm thầm xác nhận Giang Lăng nhất định là đang sống hoan ái cùng Ngụy Tần, tuy rằng vạn phần không cam lòng, nhưng nhiều ít cũng có chút yên tâm.

“Gần đây thấy em rất bận, còn không có thời gian rảnh gọi điện thoại cho tôi? ” Cố Trung cười hỏi.

Tô Chiêu liếc mắt Cố Trung một cái, một hơi uống hết rượu trong ly.

Cố Trung cười híp mắt nói: “Ly nữa nhé?”

“Không cần. ” Tô Chiêu đem ly rượu đặt ở trên bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Cố Trung, “Đừng có giả vờ nữa, anh hẹn tôi ra đây không phải để làm chuyện đó sao.”

16. Chương 16

Saạt! Cửa phòng bị đập ra. Cố Trung ôm ngang lấy Tô Chiêu, ném y lên chiếc giường đôi, mạnh mẽ nhào tới.

“Ừ... ” Tô Chiêu chống cự không nổi sức nặng của Cố Trung, chỉ có thể nằm trên giường mặc cho gã giở trò.

Cố Trung hôn y, liền bắt đầu cởi y phục của y ra.

Y phục dần bị cởi ra, da thịt bại lộ trong không khí, chỗ nhạy cảm bị Cố Trung vuốt ve, Tô Chiêu đột nhiên có cảm giác muốn chạy trốn.

Đến khi Tô Chiêu trần như nhộng, Cố Trung chỉ cởi ra một cái áo khoác, cảm giác đối diện thẹn thùng khiến Tô Chiêu đỏ mặt.

“Hôm nay tôi mang theo vài thứ có thể làm em sung sướng. ” Cố Trung ôn nhu cười nói, nắm lấy cầm Tô Chiêu, ép Tô Chiêu nhìn gã, “Có muốn thử không?”

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Trung, Tô Chiêu tim đập hỗn loạn, y biết có trả lời không muốn, cũng sẽ bị ép buộc tiếp nhận thôi.

Cố Trung dùng áo gối trói hai cổ tay Tô Chiêu lại, để y quỳ gối nằm ở trên giường vĩnh mông lên, lấy ra một dụng cụ nhét hậu môn, chậm rãi cắm vào thân thể y...”Ừ... ” cảm giác khó chịu mãnh liệt kéo tới, Tô Chiêu chôn mặt vào gối, cực lực nhẫn nại.

Cố Trung dùng thứ kim loại đó mở rộng tiểu huyết, lối vào nhất thời lộ ra ở trước mắt, mị thịt phần hồng xinh đẹp quyến rũ. Cố Trung mạnh mẽ dùng lực cố định dụng cụ xong, nhin không được bắt đầu vuốt ve khe mông trắng nõn của Tô Chiêu. Cơ thịt chỗ cửa huyết bị tác động, Tô Chiêu gắt gao cắn răng, không muốn lộ ra một tiếng rên rỉ.

Ngụy Tần móc ra một bọc giấy nhỏ, mở ra, lấy ra một viên thuốc nhỏ màu trắng.

“Tôi biết em không chịu uống cái này. ” Cố Trung bắt đắc dĩ cười, “Chỉ có thể uống từ phía dưới của em. ” nói xong đem viên thuốc nhỏ ném vào tiểu huyết đang bị ép mở ra, cùng lúc dùng ngón giữa đẩy vào đến cùng!

“... ” Tô Chiêu xấu hổ cực độ, nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh... đồ khốn...”

Cố Trung cười cười như có như không, hần tháo dụng cụ mở rộng hậu môn xuống, đi tới bên giường.

Phân thân to và dài đang bùng bùng dục hỏa nhảy ra ngoài, Cố Trung nắm mái tóc vàng của Tô Chiêu, ép y ngậm vào.

“Ừm... ” phân thân ở trong miệng tiến quân thần tốc, nuốt bọt trượt xuống, Tô Chiêu bị Cố Trung đâm vào đến buồn nôn, chốc chốc ho lên không ngừng.

Cố Trung thả chậm tiết tấu, để cho phân thân được hưởng thụ đầy đủ sự hầu hạ của Tô Chiêu. Nhưng mà sự thực là, Tô Chiêu hai tay bị trói không cách nào phản kháng, chỉ có thể vô lực nằm nghiêng, mặc cho Cố Trung nắm lấy gáy y, đem phân thân liên tục đè lên yết hầu.

Ép buộc liếm mút chẳng ra sao, Tô Chiêu sớm đã thành thói quen, thế nhưng phản ứng nơi hạ thân lại khiến y sinh ra một tia e ngại.

Đại khái là tràng đạo đã hấp thụ viên thuốc kích dục kia, không chỉ có phân thân đang bùng bùng lửa nóng, tiểu huyết cũng trở nên dị thường khát cầu, dục vọng bùng nổ, cảm giác giống như bị móng vuốt của mèo không ngừng cào cấu không thể chịu được.

“Em thật là dâm đãng, ” Cố Trung vuốt ve gương mặt Tô Chiêu, tà ác cười, “Chỉ mới liếm thôi đã cương lên như vậy.”

Tô Chiêu không phản bác được, chỉ có thể vờ như không nghe thấy.

Mỗi lần nhìn thấy Tô Chiêu ngân ngấn nước mắt, vẻ mặt yếu đuối cố gắng phun ra nuốt vào phân thân, trong tim Cố Trung đều cuộn cuộn nổi lên một tia dục hỏa khác thường. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp giả vờ cao ngạo kia, đáng vẻ khi bị tính khí của gã làm vậy bần, đều sẽ kích thích Cố Trung sinh ra dục vọng ngược đãi.

“Muốn tôi làm em sao? ” Cố Trung lạnh lùng hỏi.

Tô Chiêu nhả phân thân ra, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Cố Trung cười lạnh một tiếng, đem phân thân dính đầy nước bọt và dịch thể rê nhẹ trên mặt Tô Chiêu: “Tô Chiêu, em không thành thực.”

Nghe vậy Tô Chiêu hơi mở mắt ra, nước mắt rưng rưng.

“Tôi phải trừng phạt em. ” Cố Trung nắm lấy tóc Tô Chiêu, mạnh mẽ đẩy phân thân vào, liên tục luật động.

Tô Chiêu cau mày, y nghĩ yết hầu sắp bị đâm xuyên rồi.

Cứ tưởng rằng có thể chịu đựng được một chút, không ngờ mới nửa phút sau, công dụng của thuốc đã ào ào bộc phát.

Tô Chiêu run rẩy, phân thân cứng rắn nóng bỏng như bàn ủi tràn ra dịch thể, dục hỏa giống như sóng ngầm đang nuốt lấy lý trí của y.

Nhìn thân thể Tô Chiêu phủ lên một lớp mồ hôi mỏng, Cố Trung buông y ra, lấy ra một cái khóa tình hoàn khóa ở gốc phân thân Tô Chiêu lại, tiếp đó quỳ ở phía sau y, thẳng tiến đâm vào! Bởi vì tác dụng của thuốc, tràng bách rất ướt át, không cần dầu bôi trơn, gã dễ dàng tiến quân thần tốc.

Cố Trung vuốt ve khe hông Tô Chiêu, cười nói: “Em chảy thật nhiều nước, Tô Chiêu.”

Cảm giác bị sỉ nhục mãnh liệt khiến Tô Chiêu gương mặt ửng hồng.

Cự bồng ở bên trong thân thể không ngừng đâm chọc, Tô Chiêu hô hấp hỗn loạn, tiếng rên rỉ nhịn không được bật ra. Bởi vì gốc phân thân bị khóa chặt, sự thống khổ vì không thể phóng thích khiến khoái lạc bỗng nhiên được phóng đại, mỗi lần Cố Trung đâm vào một điểm bên trong thân thể y, sự sung sướng đến cực lạc như sóng thần cuốn đi tất cả, đánh tan chút lý trí còn sót lại của y.

“A... Ừm...” Tô Chiêu bắt đầu không e dè gì mà dâm đang rên rỉ, kích thích Cố Trung ở phía sau càng mãnh liệt công kích.

Tràng bách non mềm không ngừng co rút lại, xoa bóp cự bồng, khoái cảm từ linh khẩu ùn ùn kéo tới, khiến Cố Trung thoải mái mà than nhẹ: “Tô Chiêu... Em thật tuyệt...”

Nghe vậy Tô Chiêu trong mắt hiện lên một tia sáng, vùi mặt vào drap giường.

Không bao lâu, Cố Trung bắn vào sâu trong thân thể Tô Chiêu, nhưng phân thân đáng thương của Tô Chiêu vẫn đang bị khóa, đã đỏ lên tím trướng.

Cự bồng rút ra, cảm giác trống rỗng nơi hậu huyết khiến dục vọng không cách nào phóng thích giống như một con mãng xà, trong nháy mắt trối chặt lấy trái tim đang không ngừng cổ động, Tô Chiêu hô hấp bị kiềm hãm, lời cầu xin trong nháy mắt thoát ra kẽ răng: “... Còn muốn... Ừm... Đừng có ngừng...”

Tựa hồ dự liệu được Tô Chiêu sẽ cầu xin, Cố Trung không biết từ đâu lấy ra một cây dương vật giả to và dài, nhanh chóng lấp kín tiểu huyết đới khát của Tô Chiêu.

Tô Chiêu mặt đỏ lên, quay đầu cả giận nói: “Anh rốt cuộc mang theo bao nhiêu dụng cụ?!”

Cố Trung sững sốt một chút, vô sỉ cười hắc hắc.

Làm tình xong, hai người tựa ở đầu giường hút thuốc, Cố Trung vẫn như cũ quần áo chưa hề cởi ra.

Tô Chiêu thân thể xích lõa, kéo lấy tấm chăn phủ lên nơi riêng tư, khói thuốc lượn lờ quanh gương mặt của y. Y suy nghĩ một chút, đột nhiên có chút buồn cười hỏi: “Sao anh thích ngược đãi tôi?”

Cố Trung hút một hơi thuốc: “Em thêm bị ngược đãi mà.”

Tô Chiêu tức giận dùng quyền ấn mạnh vào đầu gối một cái, tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao anh không ngược đãi Tiểu Lăng của anh?”

Cố Trung cười, trong mắt chợt hiện lên tia mê luyến: “Tôi yêu thương cậu ấy còn không kịp, không đành lòng ngược đãi.”

Nghe vậy, Tô Chiêu chớp mắt mấy cái, tựa đầu vào trong ngực Cố Trung, ngữ khí có chút rời rạc: “Tưởng trước đây anh cũng không đành lòng ngược đãi tôi.”

Cố Trung phì cười: “Em không vui vậy chúng ta lần sau không chơi như vậy nữa.”

Tô Chiêu hừ lạnh một tiếng: “Giả bộ cái gì.”

Cố Trung hút xong điếu thuốc, liền đứng dậy mặc áo khoác vào: “Tôi quay về Tụ phúc lâu đây, nói không chừng Tiểu Lăng sẽ trở về.”

Tô Chiêu dõi theo hắn ra khỏi cửa, hung hăng dập tắt đầu thuốc lá, nghĩ thầm, Tiểu Lăng Tiểu Lăng... Tiểu Lăng khốn kiếp.

17. Chương 17

Giang Lăng quỳ rạp trên mặt đất, gương mặt phỉếm hồng, máy rung nhét ở phía sau không ngừng xoa bóp tiểu huyết, khiến cậu vô cùng khó khăn.

Khay thức ăn được đặt trên mặt đất ở trước mặt, cậu vươn đầu lưỡi, liếm lấy miếng bánh mì cho vào miệng. Cậu biết bây giờ chiếc đuôi đang nhét ở phía sau càng khiến cho cậu nhìn giống một con chó hơn.

Mặc dù Ngụy Tần chỉ ngồi trên sofa đọc sách, nhưng Giang Lăng có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng từ phía trên chiếu xuống người cậu.

Ăn bữa trưa khổ sở đến nước mắt đầy mặt, hai gò má ửng hồng, đây là lần đầu tiên Giang Lăng phải làm vậy. Vấn đề là, Ngụy Tần một chút tâm ý buông tha cho cậu cũng không có.

Liên tục hai ngày ba đêm, cậu dường như là cùng người nam nhân này ở cùng một chỗ mà chìm đắm trong bể tình, Giang Lăng có cảm giác từ thân thể cho đến linh hồn đã không còn thuộc về cậu nữa, ngay cả ý muốn phản kháng cũng không còn lại bao nhiêu.

“Không đói bụng sao? ” Ngự Tần giương mắt nhìn cậu.

Giang Lăng xiết chặt nắm tay, lần thứ hai vùi đầu, liếm một hơi hết sạch sữa bò trong chén.

Chờ Giang Lăng mè nheo ăn xong, Ngự Tần đột nhiên hỏi: “Có phải em muốn về Tụ phúc lâu một chuyến?”

Giang Lăng gật đầu ừm một tiếng.

Ngự Tần tiếp tục hỏi: “Buổi tối trước mười giờ có thể trở về không?”

Giang Lăng suy nghĩ một chút: “Mười một giờ.”

“Được. ” Ngự Tần khép sách lại, đi tới phía sau cậu, tháo phần đuôi bên ngoài xuống.

Sau khi chắc chắn máy rung đã được nhét kỹ vào tiểu huyết của cậu, hắn ra lệnh: “Em mang cái này vào, không được tháo ra, buổi tối quay về nói tiếp.”

Giang Lăng sét đánh ngang tai, lời cầu xin trong nháy mắt vọt tới bên mép, nhưng nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười tà ác của Ngự Tần, cậu lại cắn răng nuốt xuống.

Sau mười hai giờ trưa đường phố vô cùng tĩnh lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng có một vài chiếc xe phóng nhanh qua, tất cả đều thả chậm bước chân. Bị ngấm trong ánh nắng chói chang gay gắt, mấy chữ vàng Tụ phúc lâu trên tấm biển hiệu đều trở nên trong suốt lóng lánh, vô cùng khí thế.

Giang Lăng vừa vào tới đại sảnh Tụ phúc lâu, đã nhìn thấy Cố Trung quay lưng về phía cửa ngồi trên sofa hút thuốc, khói thuốc lượn lờ.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Cố Trung mạnh mẽ quay đầu, thiếu chút nữa thì trật cổ.

Quầng mắt thâm quầng của Cố Trung khiến Giang Lăng hoảng sợ: “Anh thức khuya hả?”

Cố Trung nhanh chóng dập tắt đầu thuốc: “Đừng để ý, em đã xảy ra chuyện gì?”

“A? ” Giang Lăng không giải thích được.

Cố Trung tiến lên ôm lấy eo Giang Lăng, sờ lên trán cậu: “Em phát sốt rồi?!”

Giang Lăng trong lòng cả kinh, gương mặt ửng hồng: “Không, không có... Anh buông tay...”

Cố Trung đuổi theo bước chân Giang Lăng: “Em chắc chắn mình không bị sốt chứ? Nhìn dáng vẻ của em...”

“Câm miệng! ” Giang Lăng xấu hổ.

Lúc đi tới thang máy, Giang Lăng trái tim đập loạn xạ, cậu hầu như có thể nghe thấy thanh âm của máy rung truyền tới từ phía sau, nếu như bị người khác nghe được... Hậu quả khôn lường.

Vì vậy cậu cậu có cậu không nói chuyện với Cố Trung, Cố Trung nói buổi chiều và buổi tối cần phải sắp xếp vài việc, kết quả Giang Lăng một chữ cũng không nghe lọt, tất cả tâm trí đều dồn về nơi hạ thân.

—— không được, cứ như vậy buổi chiều chuyện gì cũng làm không xong. Giang Lăng âm thầm cắn răng.

Đến thang máy, Giang Lăng bỏ lại Cố Trung, tiến vào toilet.

Trong toilet, cậu cởi quần ra, mặt đỏ tim đập chậm rãi rút máy rung nhét trong hậu đình ra.

Tính toán kế hoạch nhét trở lại xong, Giang Lăng đem đi rửa sạch, dùng máy sấy hong khô, cất vào túi quần, làm như không có chuyện gì đi ra khỏi toilet.

“Tiểu Lăng, đo nhiệt độ cơ thể đi. ” Cố Trung hươ nhiệt kế đi tới.

Giang Lăng đẩy nhiệt kế ra: “Em không sao. Ngược lại là anh đó, đi nghỉ ngơi đi. Mọi việc để một mình em xử lý là được rồi.”

“Như vậy sao được! ” Cố Trung lo lắng nói, “Anh phải bảo vệ em.”

Nhìn Cố Trung đôi mắt thâm quầng đang lo lắng cho cậu, Giang Lăng ôn nhu cười, đẩy lòng dâng lên tình cảm ấm áp.

Xử lý xong những chuyện vặt vãnh trong bang phái, trên đường quay về Tự phúc lâu Giang Lăng gặp Trương Hằng vẫn còn bó bột tay phải. Trò chuyện vài câu, Giang Lăng kêu cậu ta buổi tối cùng đến mấy quán bar trong vùng, có lão đại hỗ trợ xây dựng uy tín, Trương Hằng vui muốn chết.

Buổi tối sau khi lao đầu vào uống rượu, ngoại trừ Cố Trung, những người khác đều phải được khiêng ra ngoài, Giang Lăng trong mắt vẫn như trước hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhìn đồng hồ đeo tay: mười giờ rưỡi.

“Em đi đây” Giang Lăng mặc áo khoác, “Anh cũng đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Cố Trung nắm lấy cánh tay Giang Lăng: “Mấy ngày nay có phải em ở cùng một chỗ với Ngụy Tần không?” đây là lần đầu tiên gã gọi tên đầy đủ của Ngụy Tần.

Giang Lăng quay đầu nhìn Cố Trung, trầm mặc gật đầu.

Vốn định mở miệng khuyên can cậu, Cố Trung lại yên lặng nuốt xuống, vẻ mặt thoát nhìn có chút uể oải: “Có phải hấn ép buộc em?”

“Không ~ ” Giang Lăng vẻ mặt không có chuyện gì, “Là em tự nguyện.”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Cố Trung, Giang Lăng cười nói: “Đừng lo lắng, trưa mai em sẽ trở về cùng ông chủ Mai ăn cơm.”

Đường phố dần về khuya, người qua lại thưa thớt, Giang Lăng trên đường trở về, tiến vào gara liền nhìn thời gian, đến mười một giờ chỉ còn lại năm phút đồng hồ.

Cậu khẩn trương móc vật đó ra, cởi quần ra vừa định đâm vào, đột nhiên nhớ tới cái gì, liền dùng ngón tay thấm ướt nước bọt, quét lên trên cửa huyết, sau đó chậm rãi nhét vào... Hơi khô khốc, quá trình cũng không quá thuận lợi.

Không còn thời gian để dây dưa nữa, Giang Lăng càng hạ quyết tâm, đẩy mạnh thứ đó vào, đau đến hít sâu một hơi.

Cậu mở nút rung lên rồi mặc quần vào, dùng tốc độ nhanh nhất xuống xe chạy vào biệt thự, kích thích từ hậu huyết truyền đến lúc chạy thiếu chút nữa là lấy mạng của cậu.

Giang Lăng mạnh mẽ đẩy cửa ra, nhìn thấy Ngụy Tần đang ngâm thuốc lá ngồi trên sofa chờ cậu.

Thấy bộ dạng thổ hồng hển của Giang Lăng, Ngụy Tần mỉm cười: “Em trở về sát giờ như vậy, không muốn thấy tôi sao?”

Giang Lăng đứng thẳng người, không trả lời, cởi áo khoác và những thứ khác toàn bộ đặt trong tủ quần, sau đó thành thực mang vòng cổ vào, đi tới bên chân Ngụy Tần quỳ xuống, cung kính gọi chủ nhân, rung động từ sau hậu huyết truyền đến khiến thanh âm của cậu có chút run rẩy.

Ngụy Tần dập thuốc lá, vươn tay vuốt ve gương mặt Giang Lăng, ngữ khí tà ác: “Cởi quần ra, tôi muốn kiểm tra.”

Giang Lăng đỏ mặt cởi quần ra, xoay người lại nâng mông lên, nơi tư mật hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Ngụy Tần.

Ngụy Tần trầm mặc.

Giang Lăng tim đập thành thịch, cậu nghĩ Ngụy Tần nhất định là đã nhìn ra, không khỏi hối hận.

Ngụy Tần than nhẹ một tiếng: “Em...”

Ý tứ không còn cách nào khác trong giọng nói của hắn khiến Giang Lăng trong lòng cả kinh.

“Làm không được thì phải thành thực chịu phạt. ” Ngụy Tần từ trong túi quần lấy ra dầu bôi trơn, “Em như vậy sẽ làm chính mình bị thương.”

Giang Lăng bỗng dưng đỏ mặt.

Ngụy Tần tắt máy rung, dùng ngón tay thấm ướt dịch trơn xoa nhẹ nơi tiểu huyết, sau đó nhẹ nhàng chuyển động, cực kỳ chậm rãi rút ra.

Hậu đình nhất thời được giải thoát, Giang Lăng thân thể cũng được thả lỏng.

Ngụy Tần lau tay, nắm lấy cằm Giang Lăng, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Làm trái mệnh lệnh lại còn lừa dối, hai tội đều phải chịu phạt, hôm nay tôi sẽ không bỏ qua cho em.”

Ánh mắt Ngụy Tần uy nghiêm mà dịu dàng, Giang Lăng không tin được tại sao khi cậu nghe thấy câu nói này, phản ứng đầu tiên không phải là sợ hãi, mà là tim đập rộn lên.

18. Chương 18

Chờ Giang Lăng tắm rửa xong, Ngụy Tần bế cậu lên, đặt cậu lên chiếc bàn đọc sách lớn bằng gỗ, cổ cậu đặt ở mép bàn.

“Ừ...” thân thể còn phủ những giọt nước tiếp xúc với mặt bàn lạnh lẽo, Giang Lăng có chút co rúm lại. Đầu không có điểm chống đỡ, cậu chỉ có thể ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt Ngụy Tần cao cao tại thượng, một dự cảm không lành dâng lên.

Ngụy Tần lấy ra một cây gậy mát xa màu da, hình dạng là một cái dương vật dài nhỏ, trầm giọng nói: “Trừng phạt em học tập sử dụng yết hầu cho tốt, há miệng ra.”

Giang Lăng tròn mắt, dương vật giả ở trước mắt bỗng nhiên phóng đại, so với việc bị cái thứ đồ chơi này đâm vào yết hầu, cậu càng không muốn chống đối lại Ngụy Tần, không thể làm gì khác hơn là không

tình nguyện hé miệng.

Dương vật giả tính chất rất mềm mại, chất liệu mô phỏng thật sự rất hoàn hảo, Ngụy Tần cầm lấy phần gốc, chuyển động ở trong miệng Giang Lăng, kéo ra đưa vào xoay tròn.

Khoang miệng từ từ phân bố ướt bọt, Giang Lăng chuyển động đầu lưỡi, cẩn thận tỉ mỉ liếm mát, so với cái của Ngụy Tần, nói dương vật giả này chỉ bằng phân nửa cái của hắn cũng không quá đáng.

Cảm giác trơn trượt không kém bao nhiêu, Ngụy Tần điều chỉnh một chút cần cổ Giang Lăng, nói: “Thả lỏng thân thể, mở yết hầu ra.”

Giang Lăng khẩn trương đến mức tim đập rộn lên, khê ừm.

Ngụy Tần đem dương vật giả tiến vào hầu miệng của cậu, thay đổi độ lớn của góc, không chút do dự nhanh chóng đẩy vào... Dương vật giả vững vàng xâm nhập vào yết hầu, cảm giác buồn nôn cường liệt nảy lên, Giang Lăng theo bản năng giãy dụa!

Ngụy Tần rút ra, Giang Lăng ho không ngừng, khổ nỗi đầu không có điểm tựa, cậu ho đến cần cổ nhói đau.

Chờ cậu ho xong, Ngụy Tần ngữ khí bình thản nói: “Tiếp tục.”

Giang Lăng không tự chủ xiết chặt nắm tay, thuận theo hé miệng.

Cũng giống như lần trước, lúc thứ đó trượt vào cổ họng, sự kích thích mạnh mẽ sắp ép Giang Lăng đến phát điên, cậu gắt gao xiết chặt nắm tay, đầu ngón tay dường như muốn đâm vào lòng bàn tay đến tóe máu. Nước mắt theo khóe mắt trượt xuống hai bên tóc mai. Mặc dù cổ họng không ngừng dâng lên cơn buồn nôn, nhưng cậu cố gắng nhịn xuống.

Ngay lúc Giang Lăng sắp không thể đè nén được bản năng của mình, Ngụy Tần rút dương vật giả ra, mỉm cười: “Tốt.”

Để cho Giang Lăng thở dốc một hồi, thứ đó lần thứ hai đi vào... Cứ như vậy nhiều lần, Giang Lăng bị hành hạ đến hai mắt nhắm lẹ, gương mặt ửng đỏ.

Ngụy Tần lần nữa rút ra, chọc ngón tay vào miệng Giang Lăng khuấy đảo đầu lưỡi ướt át, ngắm nhìn vẻ mặt xinh đẹp bị thương buồn bã của cậu: “Học được chưa?”

Giang Lăng mắt nhắm lẹ, mơ hồ trả lời: “Được rồi.”

Ngụy Tần ôm Giang Lăng ở trên bàn vào lòng, nắm lấy cổ tay của cậu, dịu dàng hôn lên những vết đỏ

trong lòng bàn tay cậu, ngữ khí không vui: “Toàn bộ thân thể của em đều thuộc về tôi, nếu còn tự làm mình bị thương tôi sẽ không tha cho em.”

Không nghĩ tới Ngụy Tần sẽ chú ý đến những chuyện nhỏ này, Giang Lăng đỏ mặt e dè ừm một tiếng.

Ngụy Tần ngồi vào sô pha, lười biếng nói: “Tới đây, kiểm tra một chút thành quả học tập của em.”

Đoán được kế tiếp sẽ là chuyện này, Giang Lăng điều chỉnh hô hấp, tiến lên quỳ gối trước háng Ngụy Tần, cầm phân thân có hơi ngẩng đầu lên, ngậm vào trong miệng.

Cực vật ở trong miệng trong nháy mắt bành trướng, Giang Lăng cảm thấy khó khăn.

“Nếu em làm không tốt, trở về trên bàn nằm, tôi sẽ dạy đến khi em làm được mới thôi. ” Ngụy Tần nhắc nhở cậu.

Giang Lăng muốn khóc, kích thước của thứ kia và phân thân của Ngụy Tần quả thực là hai chuyện khác nhau, cậu không thể tưởng tượng bị cực vật lớn như thế này đâm vào yết hầu sẽ có hậu quả như thế nào.

Giang Lăng nỗ lực phun ra nuốt vào phân thân, có lẽ bởi vì vấn đề về độ lớn của góc, đỉnh phân thân vài lần tiến vào hầu miệng, nhưng cậu đều không thể nuốt vào. Giang Lăng xê dịch đầu gối, hạ thấp thân thể, làm cho khoang miệng và cổ họng theo một đường thẳng, lần nữa cố gắng ngậm cực vật vào đến nơi sâu nhất, cậu hạ quyết tâm, ép buộc cổ họng phải tiếp nhận thứ to lớn kia...”... Ừm! ” Giang Lăng mãnh liệt đẩy phân thân ra, quỳ rạp trên mặt đất ho không ngừng, ho đến nước mắt ngang dọc, dường như muốn đem lá phổi ho ra.

Cảm giác được ánh mắt băng lãnh đang nhìn mình từ phía sau, không đợi Ngụy Tần tức giận, Giang Lăng ngẩng mặt lên, mặc cho những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt: “... Chủ nhân... cầu xin anh ... cho em một cơ hội nữa... cầu xin anh...”

Ngụy Tần trầm mặt, nhìn dung mạo thê mỹ của Giang Lăng, mặt không thay đổi giơ tay lên, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cậu, nhận ra Giang Lăng đang run rẩy.

Ngụy Tần vuốt ve khuôn mặt Giang Lăng, hỏi: “Cho em cơ hội, có thể làm tốt không?”

Giang Lăng đối diện với ánh mắt của Ngụy Tần: “Có thể.”

Ngụy Tần ung dung khoanh tay: “Giang Lăng, chỉ mong em có thể nói được làm được.”

Hai chữ “chỉ mong ” dị thường chói tai, dường như chắc chắn rằng cậu sẽ không làm được, kích thích trái tim Giang Lăng như có lửa đốt! Cậu một lần nữa ngậm lấy cực vật, không đợi hành trụ ướt át, liền liều mạng hướng thẳng cổ họng nhét vào!... Ngụy Tần nắm tóc Giang Lăng mạnh mẽ kéo ra sau, giáng cho cậu

một bạt tai: “Em làm gì vậy!”

Giang Lăng xoay mặt lại, trừng mắt hỏi ngược lại Ngụy Tần một câu: “Không phải anh hy vọng em làm như vậy sao?!”

Ngụy Tần trở tay giáng cho cậu thêm một cái tát, chỉ vào Giang Lăng: “Em thử nói lại xem.”

Giang Lăng khuôn mặt lệch sang một bên, nước mắt ủy khuất thoáng cái bùng lên, không thể kiềm xuống.

“Hôm nay không hứng thú nữa, rút đi. ” Ngụy Tần ngữ khí cố kìm chế lửa giận, gần như đã chạm tới giới hạn bùng phát.

Giang Lăng không nói lời nào, đứng dậy chạy thẳng vào phòng ngủ.

Không muốn bị Ngụy Tần thấy, cậu chui vào phòng tắm, đặt mông ngồi xuống nền gạch lạnh lẽo.

Cậu đột nhiên nhớ tới mình không cầm theo thuốc lá, nhưng lại không muốn đi ra ngoài lấy, liền lau sạch sẽ nước mắt, ngồi một chỗ tức giận.

Giận dữ một lúc, Giang Lăng cũng không còn nhớ tại sao cậu lại tức giận như vậy, đại khái là nhất thời lửa giận bốc lên đầu. Cậu nhớ Ngụy Tần trước đó có nói ‘Làm không được thì phải thành thực chịu phạt, em như vậy sẽ làm chính mình bị thương’, sự tức giận trong lòng dịu đi hơn phân nửa.

Tuy rằng Ngụy Tần cường thế, nhưng cái gọi là “trừng phạt ” cũng chỉ là điều giáo, chưa bao giờ làm thương tổn tới cậu. Hắn luôn kiên nhẫn dạy dỗ cậu, rõ ràng là cậu làm không tốt, lại còn giận dữ như vậy, chọc giận Ngụy Tần... Giang Lăng vò tóc, trong đầu là một mảnh hỗn độn. —— Có phải là... không nên chống đối hắn?

Giang Lăng vênh tai, nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, không khỏi có chút hoảng hốt.

Hay là... Nhận lỗi sớm một chút sẽ tốt hơn? Tuy rằng Ngụy Tần lúc nóng giận rất khủng khiếp, nhưng Giang Lăng phát hiện ra chỉ cần cậu ngoan ngoãn một chút, hắn đều sẽ tương đối dễ nói chuyện, đơn giản là chịu ít thống khổ hơn mà thôi, còn hơn là bị nhốt dưới tầng hầm, hầu như có thể dùng từ “hạnh phúc ” để hình dung.

Tim đập mạnh đến lồng ngực phát đau, Giang Lăng chống tay vào tường đứng lên, nói thật lòng, trở lại đối mặt với lửa giận của Ngụy Tần, khiến cậu ít nhiều cũng có chút sợ hãi.

Ngụy Tần ngâm thuốc, nhìn tiểu sủng vật đã chọc giận hắn đi qua đi lại ở cửa thủy tinh nửa ngày, sau đó cuộn tròn ở trên thảm, rồi lại khẽ mở hé cánh cửa ra thật chậm rãi, lộ ra khuôn mặt nhỏ đáng thương, hắn không khỏi phì cười, dập tắt đầu thuốc: “Tới đây.”

Giang Lăng chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, khẩn trương đến mức cuồng cuồng. Cậu đã bị phát hiện rồi, không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa đi ra.

Ngụy Tần vỗ vỗ sô pha: “.”

Giang Lăng sửng sốt một chút, ngồi lên sô pha. Ngụy Tần thoáng cái ôm cậu vào lòng, nâng khuôn mặt cậu lên, dịu dàng vuốt ve.

“Còn đau không? ” Ngụy Tần ôn nhu hỏi.

Đối diện với ánh mắt thương yêu đầy ôn nhu của Ngụy Tần, Giang Lăng bỗng dưng mặt đỏ tâm nhảy dựng lên: “Không, không đau...”

Ngụy Tần dịu dàng hôn Giang Lăng, hỏi: “Có phải tôi đã đối xử với em không tốt?”

Giang Lăng mím môi không nói, chỉ là chậm rãi lắc đầu.

“Giang Lăng, ” Ngụy Tần hơi nhíu mày, ngữ khí có chút đau buồn, “Tôi không nỡ làm em bị thương, tại sao em có thể làm tổn thương chính mình chỉ vì muốn chọc giận tôi? Em ghét tôi đến như vậy sao?”

Giang Lăng trong ngực đau xót, nước mắt trong thoáng chốc tràn ngập hốc mắt...”... Xin lỗi...” cậu vùi mặt vào trong ngực Ngụy Tần, run lên nhẹ nhẹ.

Ngụy Tần than nhẹ, hẩn vuốt ve sau gáy Giang Lăng an ủi cậu.

Tâm tình đã được khống chế, Giang Lăng thấp giọng nỉ non: “Chủ nhân...”

Ngụy Tần buông cậu ra: “Hửm?”

Giang Lăng đáy mắt rung rung, hai gò má ửng hồng: “... Em muốn làm xong... chuyện vừa rồi.”

Ngụy Tần đưa mắt nhìn cậu một hồi, đồng ý.

Giang Lăng quỳ trên mặt đất, móc phân thân đã mềm nhũn của Ngụy Tần ra, ngậm vào trong miệng.

Phân thân tiếp xúc với đầu lưỡi trong nháy mắt ngừng đầu, theo sự mút vào từ từ bành trướng. Giang Lăng không vội vàng dùng yết hầu, mà là dùng ngón tay xoa bóp nơi gốc phân thân, đầu lưỡi ở nơi linh khẩu chuyển động qua lại.

Kích thích đúng chỗ liền có tác dụng, phân thân dần trở nên cứng rắn bành trướng đến giới hạn. Giang Lăng giương mắt nhìn Ngụy Tần một cái, nhìn thấy trong mắt hắn đang tràn ngập dục vọng và say mê, cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có từ dưới đáy lòng lan tràn.

Cậu nhả phân thân ra, hạ thấp thân thể, điều chỉnh hô hấp, sau đó một hơi ngậm vào... Phân thân không hề gặp trở ngại đè lên lưỡi xâm nhập vào cổ họng, Giang Lăng cố gắng hết sức đè nén cơn ho khan, ép buộc bản thân mình ngậm vào hai giây, sau đó lại cảm phân thân chậm rãi rút ra.

Ngụy Tần thoải mái than một tiếng, buông tay xoa đầu Giang Lăng, ý bảo cậu làm rất tốt.

Giống như được kích lệ, Giang Lăng không một chút trì hoãn, tiếp tục phun ra nuốt vào hành trụ, liên tục xoa bóp gốc phân thân cùng tiểu cầu, cho đến khi chúng nó cũng trở nên cứng rắn.

Sau đó Giang Lăng dùng yết hầu vài lần, có kinh nghiệm lần đầu tiên, cậu đã biết cách làm sao để đối mặt với phản ứng bài xích của bản năng, đồng thời giữ vững tiết tấu, bản thân nhẫn nại cực hạn, sau đó cậu đã không phạm sai lầm nữa.

Nhận thấy Ngụy Tần đang dần lên đỉnh, Giang Lăng tăng nhanh tần suất phun ra nuốt vào, mặc dù hàm dưới căng cổ đau nhức, cổ họng cũng có chút nhói đau, nhưng cậu lại đang vô cùng chờ mong Ngụy Tần phóng thích.

Ngụy Tần khí tức có chút hỗn loạn, hắn đứng lên, túm chặt lấy gáy Giang Lăng thẳng tiến vào.

“Ồ...” Giang Lăng có chút chống đỡ không được, nỗ lực thích ứng với tiết tấu của Ngụy Tần.

Biên độ nhỏ luật động liên tục, Ngụy Tần đem tính khí thẳng tiến vào yết hầu Giang Lăng, đè chặt gáy cậu bắn ra, tinh dịch từng đợt từng đợt theo yết hầu trực tiếp trượt vào thực quản... Giang Lăng hầu như có thể cảm giác được độ nóng của chúng, dường như rót đầy một dạ dày.

Bắn xong vài đợt, Ngụy Tần rút phân thân ra khỏi miệng cậu, Giang Lăng dùng đầu lưỡi cuộn lại liếm hết tinh dịch còn sót lại, tỉ mỉ làm sạch phân thân.

Ngụy Tần ánh mắt khen ngợi, dùng ngón tay mơn trớn gương mặt và đôi môi Giang Lăng, thông thả nói: “Em làm rất tốt đó chứ.”

Giang Lăng đỏ mặt không đáp.

“Hôm nay như vậy là được rồi, đi ngủ đi.” Ngụy Tần ôn nhu ra lệnh.

“Dạ.” Giang Lăng đứng dậy, cúi đầu đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn thấy Giang Lăng đắp kín chăn nằm xuống, Ngụy Tần mới lên giường.

19. Chương 19

Sáng sớm.

Giang Lăng bị tiếng chuông cửa đánh thức, vừa vặn trước khi đồng hồ báo thức kêu, hôm nay cậu đã hẹn Cố Trung và ông chủ Mai cùng nhau ăn cơm, không thể thất hứa. Huống hồ Giang Lăng cũng không hi vọng Cố Trung nghĩ xấu rằng cậu và Ngụy Tần đang ở trên giường.

Tắm rửa xong đi ra, nghe được bên ngoài có động tĩnh, Giang Lăng dự định đi ra ngoài chào hỏi trước, nhân tiện hỏi Ngụy Tần có cần gì không.

Cậu thân thể xích lô kéo cửa ra, người kia nghe được âm thanh cũng nghiêng đầu lại —— hai người nhìn nhau sững sốt.

“A... ” người nọ chớp mắt mấy cái, chẳng biết nói gì cho phải.

Giang Lăng đóng sầm cửa lại.

Cậu không nhìn lầm, nam nhân vóc người không cao to kia đang đứng ở trên bàn sách, mặc một cái tạp dề hoa cùng cái khăn nhỏ trùm đầu, dùng chổi lông gà quét mạng nhện trong góc tường... Được rồi, trên cằm còn có một chút ria mép, khá dày.

“Chuyện đó... thật ngại quá...” nam nhân hướng phòng ngăn bằng thủy tinh mà nói lớn, “Em tưởng anh đi rồi, nên mới bắt đầu làm việc.”

Giang Lăng nhú mày, bên ngoài có thể nhìn thấy rất rõ ràng tất cả những gì trong phòng ngăn, cậu ta bị mù hử trời?!

“Nếu không tiện vậy em đi ra ngoài trước.... Ồ a! ” nam nhân nhảy xuống khỏi bàn sách, thiếu chút nữa là trật chân.

Giang Lăng không kiên nhẫn than nhẹ, nhanh chóng mặc quần áo vào, kéo cửa ra, thái độ thù địch nhìn chằm chằm tên khăn đội đầu nam: “Ngụy Tần đâu?”

“Anh ấy đi làm rồi. ” khăn đội đầu nam vuốt vuốt chổi lông gà, dáng tươi cười có chút dè dặt, “Em là Thôi Cát, anh có thể gọi em là Tiểu Cát...”

Giang Lăng diện vô biểu tình, không trả lời.

Không còn thời gian dây dưa với cậu ta nữa, Giang Lăng trầm mặc mặc áo khoác vào, chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút. ” Thôi Cát gọi cậu lại.

Giang Lăng dừng lại, quay đầu.

Thôi Cát mang hộp đồ ăn trên bàn trà đi đến, có chút ngại ngùng nói: “Bữa sáng.”

Giang Lăng đảo mắt nhìn thức ăn được làm rất hoa mỹ, là bữa sáng vừa mới làm xong, lạnh lùng nói: “Tôi cần đi gấp, cậu ăn đi. ” nói xong rời đi.

Thôi Cát có chút thất vọng, những lời hai người này nói không khác nhau một chữ. Tốt xấu gì cậu ta cũng vừa đáp máy bay liền gấp gấp quay về, cực khổ vất vả làm điểm tâm còn quét dọn vệ sinh, kết quả lại không không có người nào quan tâm.

Cậu ta giặt cái khăn trên đầu xuống, mái tóc xoăn màu nâu hơi dài lộ ra, có người nói cậu ta lớn lên giống con gái, cậu ta liền trở thành tiểu hồ tử, kết quả vẫn không có cô gái nào để ý cậu ta, cậu ta chẳng quan tâm, dù sao cậu ta cũng không thích con gái.

Thôi Cát cởi tạp dề ra, mở cửa kéo từng cái vali về phòng của mình.

Cậu ta đã quét tước căn biệt thự hoàn toàn sạch sẽ, nhưng căn phòng của mình lại là một đồng hồ hỗn độn, giá vẽ cùng dụng cụ vẽ tranh vứt lung tung trên mặt đất ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, màu nước cũng tung tóe khắp nơi, ngay cả đệm giường cũng không tránh khỏi bị quệt vào, chỗ góc tường là một chồng sách mỹ thuật chất cao nửa người, vô cùng bừa bộn; còn có một bức tranh đang vẽ giữa chừng vẫn còn đặt trên giá vẽ, xem tình trạng chắc phải làm lại từ đầu rồi.

Thôi Cát xê dịch đồ đạc chừa ra một chỗ trống, mở vali ra, cẩn thận từng chút một lấy từng khung tranh ra, sửa sang lại.

Ông chủ Mai uống rất nhiều, lão võ bàn, không ngừng nói OK OK với những yêu cầu mà Giang Lăng đưa ra, giống như Giang Lăng là chỉ giao tám đời của lão.

Cố Trung tuy rằng quảng thâm dưới mắt đã hết rồi, nhưng sắc mặt thì lại vô cùng u ám.

Thừa lúc ông chủ Mai đi vệ sinh, Giang Lăng nhìn chằm chằm Cố Trung giống như nhìn thấy quỷ: “Anh làm sao vậy, thận hư hả?”

Cố Trung tiến đến bên tai Giang Lăng nhỏ giọng nói: “Anh cảm thấy lão ta không phải là loại tốt lành gì.”

Giang Lăng không phản đối hừ một tiếng: “Một tên cho vay nặng lãi như lão ta thì có cái gì tốt lành.”

Cố Trung có chút nóng ruột: “Lão ta cũng có trong tay vài thủ hạ, lão dễ dàng đáp ứng em như vậy, đằng sau chắc sẽ có vài hành động nào đó...”

Giang Lăng than nhẹ: “Anh đừng nói nhảm nữa, đi trả tiền đi.”

Cố Trung đành xuống lầu tính tiền.

Ông chủ Mai trở về, vừa thấy Cố Trung đã đi mất, tròn mắt liên đảo qua đảo lại.

“Ai, ngài nói xem, Mai Bách Cường tôi thật sướng khoái quá ~ ” Ông chủ Mai vui vẻ nói.

Giang Lăng cười, không nói chuyện.

Mai Bách Cường xê người đến bên cạnh Giang Lăng, bàn tay không yên phận: “Ngài sao lại không có biểu hiện gì vậy a? ” lão nở nụ cười đậm đang sờ lên đùi Giang Lăng.

Giang Lăng mê hoặc cười, lo lắng nói: “Ông chủ Mai, những lợi ích ngài mang đến cho tôi, dù có liếm ngón chân của tôi cũng không đủ.”

Mai Bách Cường sững sốt không nghe ra Giang Lăng đang không vui, ưỡn ngực nghiêm mặt nói tiếp: “Về việc trích phần trăm ngài muốn bao nhiêu phần cũng được, sau này chúng ta còn sẽ ‘hợp tác lâu dài’ mà...”

Nhìn Ông chủ Mai lúc nói chuyện lông mày cứ nhướn lên hạ xuống, Giang Lăng không thể nhịn được nữa, khí thế như tia chớp rút dao găm ra hướng đũng quần của Mai Bách Cường, xoẹt một tiếng, của quý liên loạt ra ngoài.

Mai Bách Cường sợ đến tròn mắt thiếu chút nữa là rơi xuống.

Giang Lăng cười khê: “Cảm tạ ông chủ Mai đã nâng đỡ, hay là trước tiên để tôi giúp ngài tiết hỏa nhé?”

Mai Bách Cường không dám động, trừng mắt nhìn Giang Lăng.

“Tôi đếm ba tiếng, ” Giang Lăng tỉnh bơ nói, “Nếu ông còn không đi, tôi sẽ cắt cái thứ đồ chơi này xuống rồi nhét vào miệng ông.”

“Ba, hai...”

Còn chưa đếm xong, Mai Bách Cường đã túm đũng quần chạy ra khỏi ghế, sợ đến muốn tè ra quần.

Cố Trung trở về, sững sốt: “Người đâu?”

Giang Lăng thờ ơ ném con dao găm vào thùng rác, khinh bỉ nói: “Bắn chết được.”

Cố Trung sau gáy mồ hôi chảy ra như suối.

Ban đêm, Giang Lăng và các huynh đệ uống rượu xong, giao hết mọi việc cho Cố Trung, liền trực tiếp trở về “nhà Ngụy Tần”, cách nói này cũng không đúng lắm, Ngụy Tần đã cho Giang Lăng chìa khóa nhà, nơi này cũng đã trở thành nhà của Giang Lăng, chỉ là Giang Lăng không cho là như vậy.

Giang Lăng đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Thôi Cát và Ngụy Tần ở trong phòng khách nói chuyện.

“Lần này triển lãm tranh ở Áo, chuyến đi này thực sự rất đáng giá! ” Thôi Cát tinh thần rất hưng phấn, “Tranh của em đã bán được năm bức nha! Lần đầu tiên được thành quả tốt như vậy.”

Ngụy Tần gật đầu, ánh mắt khen ngợi: “Cậu kiếm lời không ít nhỉ.”

Thôi Cát đỏ mặt cười hì hì.

Giang Lăng nheo mắt lại, cảm thấy nụ cười của Thôi Cát thật ngứa mắt.

“Em có để lại mấy bức cho phòng tranh bên đó, những thứ khác đều cảm về hết rồi. ” Thôi Cát đột nhiên phát giác, “A? Tiểu Lăng về rồi.”

Ngụy Tần xoay người nhìn Giang Lăng.

Giang Lăng thay dép, nhìn sang Thôi Cát, lạnh lùng nói: “Đừng gọi tôi là Tiểu Lăng, chúng ta không thân thiết đến mức đó.”

“A...” Thôi Cát nghẹn lời, biểu tình bối rối.

Giang Lăng bỏ lại hai người, trực tiếp lên lầu hai.

“Trên đường đã vất vả rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi. ” Ngụy Tần vỗ vỗ vai Thôi Cát, ôn hòa nói.

Thôi Cát phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười nói: “Em đi phơi chiếc chăn rồi đi ngủ.”

Ngụy Tần vào phòng, nghe thấy Giang Lăng đang tắm trong phòng ngăn.

Hắn nói lỏng cà vạt, lười biếng ngồi trên sô pha.

Giang Lăng tắm rửa xong đi ra, thân thể xích lô đi tới bên cạnh Ngụy Tần quỳ xuống, cung kính gọi chủ nhân.

Ngụy Tần kéo dây xích, Giang Lăng dịch người tới trước, ngẩng mặt lên.

Nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Giang Lăng, Ngụy Tần hỏi: “Tâm trạng không tốt sao?”

Giang Lăng không đáp lời.

Ngụy Tần ngữ khí bình thản: “Là có người đắc tội với em hả?”

Bị Ngụy Tần nhìn ra, Giang Lăng đơn giản nói: “Ừm, một người tên là Mai Bách Cường.”

“Mai Bách Cường?... ” Ngụy Tần suy nghĩ một chút, “Có phải là cái tên cho vay nặng lãi?”

Giang Lăng sững sốt: “Anh biết lão sao?”

Ngụy Tần ánh mắt kỳ quái nhìn Giang Lăng: “Chuyện trước kia, em thực sự một điểm cũng không biết?”

Giang Lăng lắc đầu: “Chỉ điều tra đại khái thôi.”

Ngụy Tần bắt đầu kể đầu: “Năm đó lúc cha của em Giang Vĩnh Hoành tới cầu xin Ngụy Diễm, Ngụy Diễm đang định rửa tay chấu vàng, ông ta mở công ty rửa tiền, bề ngoài thì là rửa tay chấu vàng, sau lưng là lợi dụng Giang Vĩnh Hoành chiếm lấy sản nghiệp đen, cái gọi là cho cha em tài nguyên phát triển bang hội, chỉ là một cái cơ ngụy trang mà thôi.”

Giang Lăng chớp mắt mấy cái: “Cha của em bị lừa?”

“Không hẳn, ngay từ đầu là ông ta tự nguyện. ” Ngụy Tần kiên nhẫn nói, “Sau này Giang Vĩnh Hoành phát hiện Ngụy Diễm không chỉ muốn có ông ta ở trên giường, còn muốn hoàn toàn nắm giữ toàn bộ bang phái, ông ta liền hoàn toàn trở mặt, không chỉ đoạn tuyệt tất cả với Ngụy Diễm, còn cùng người phụ nữ khác kết hôn rồi sinh ra em.”

Giang Lăng nhíu mày: “Nói giống như anh lớn hơn em rất nhiều vậy.”

Ngụy Tần cười: “Cùng tên cáo già Ngụy Diễm sống dưới một mái nhà, cũng không hạnh phúc hơn em đâu.”

Giang Lăng suy nghĩ, cũng đúng, sự biến thái của Ngụy Diễm cậu thấu hiểu rất rõ.

“Sau khi Giang Vĩnh Hoành đoạn tuyệt quan hệ, Ngụy Diễm cũng không có tâm tư tiếp tục sản nghiệp đen nữa. ” Ngụy Tần nói tiếp, “Tuy rằng hiện tại công ty và giới hắc đạo không liên quan tới nhau, nhưng những chuyện liên quan đến người đi trước, sẽ còn ảnh hưởng đến tôi.”

Giang Lăng rũ mắt xuống, cậu đột nhiên ý thức được cậu đang cùng Ngụy Tần bình đẳng nói chuyện, hình như đây là lần đầu tiên...

Giang Lăng điều chỉnh tâm tình, mỉm cười: “Chủ nhân, cần hầu hạ không? ” cậu chủ động kết thúc trò chuyện, cảm giác bình đẳng này khiến cậu bất an.

“Ừm. ” Ngụy Tần vuốt ve cái cằm mềm mại của cậu, “Tắm rửa sạch sẽ chưa?”

Giang Lăng thuận theo gật đầu.

Ngụy Tần rất hài lòng: “Lên giường nằm úp sấp.”

Ngụy Tần nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhũ Giang Lăng, khiến chúng nó đứng thẳng, dùng kẹp đầu nhũ kẹp vào, sau đó thoa dầu bôi trơn khắp dương vật giả chậm rãi nhét vào hậu đình của cậu.

Ngụy Tần mở nút rung, nhất thời, ba chỗ tâm địa chấn song song pháo oanh đại não, Giang Lăng không nhận được rên rỉ một tiếng.

“Nằm cho tốt. ” Ngụy Tần vỗ vỗ mông Giang Lăng, “Đêm nay em mang cái này ngủ.”

“Ừm... ” Giang Lăng hô hấp hỗn loạn, miễn cưỡng trả lời.

Nghe thấy âm thanh Ngụy Tần đóng cửa phòng tắm, Giang Lăng nín lấy đệm chặn, ngăn không được tiếng rên rỉ phát ra, khoái lạc từ đầu nhũ, cửa huyết, từ sâu trong thân thể song song tập kích tới, lý trí bị đánh mất, thân thể dường như đã trở thành một khối thể xác trần ngập nhục dục...

Mỗi một giây đều trở nên dài đằng dặc, Giang Lăng lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, phân thân không tự chủ đứng thẳng, Ngụy Tần luôn dùng đủ loại biện pháp khiến cậu chỉ cần bị đụng chạm một chút là có thể cương, giống như đang chế giễu sự dâm dăng của cậu.

Giang Lăng tận lực thả lỏng thân thể, đè nén xung động từ máy rung, nhưng không thể đè nén sự khát cầu của thân thể, vừa nghĩ tới tính khí kinh người của Ngụy Tần, trái tim của cậu đập thành thịch.

Giang Lăng không có khái niệm thời gian, không biết cậu đã đợi bao lâu.

Ngụy Tần tắm xong đi ra, nhìn thấy tiểu sủng vật của hắn đang nằm ở trên giường rên rỉ, không khỏi trong lòng ấm áp, dục hỏa bốc lên.

Ngụy Tần ngồi bên giường, một chân ở dưới giường, một chân chống lên, ý bảo Giang Lăng bò qua.

Giang Lăng dịch lên trước, ngoan ngoãn đem tính khí đang bùng bùng phần chấn trước mặt ngậm vào trong miệng. Ngụy Tần vuốt ve đầu Giang Lăng, đem phân thân ép vào cổ họng cậu, lợi dụng phản nôn để kích thích phân thân.

Dục vọng giống như sóng ngầm bao phủ lấy lý trí, Giang Lăng hai mắt rưng rưng, vẻ mặt yếu đuối. Điểm mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị kích thích, trong nháy mắt cậu hồi tưởng lại lúc cự vật của Ngụy Tần xâm nhập vào tràng bách của mình, cảm giác dục vọng tràn ngập giống như nổ tung ở trong người... Giang Lăng tim đập rộn lên, nhìn cự bóng trước mắt, không cách nào khống chế được sự kích động.

Nhìn thấy Giang Lăng ra sức liếm mút như vậy, Ngụy Tần cúi người cầm lấy gốc dương vật giả, nhẹ nhàng đâm chọc...”Ừm...!” Giang Lăng thốt lên tiếng rên rỉ.

Ngụy Tần vẻ mặt đắc ý, tiếp tục chuyển động kéo ra đưa vào. Giang Lăng hô hấp hỗn loạn, cậu liên tục đưa đỉnh phân thân trắng kiện vào hầu miệng, gần như điên cuồng mà mút vào.

Thân thể giống như bắt lửa, dù có ra sức liếm láp thế nào cũng không thể dập tắt ngọn lửa đang bùng nổ kia... Nước mắt xẹt qua hai gò má, Giang Lăng nhả phân thân ra, run rẩy van xin: “Chủ nhân... cầu anh chơi em...”

Lời nói xấu hổ như vậy từ trong miệng nói ra, trái tim Giang Lăng không chịu nổi áp lực, kinh hoàng không ngừng. Ngụy Tần nâng khuôn mặt xinh đẹp của Giang Lăng lên, mỉm cười nói: “Nhìn tôi, nói lại lần nữa xem.”

Hiểu rõ Ngụy Tần đang muốn hoàn toàn đánh nát tự tôn của cậu, Giang Lăng vẫn không cách nào chống đỡ dục vọng theo bản năng, đại não giống như bị thao túng, ní non nói lại một lần: “... Cầu xin anh... chơi em...”

Ngụy Tần cười, đứng dậy ra phía sau Giang Lăng, động tác thô bạo rút cái máy rung ra, sau đó trực tiếp đâm vào!”A!...” Giang Lăng kêu lên thất thanh.

Ngụy Tần hơi thở cũng có chút hỗn loạn, hắn trên phạm vi lớn luật động, không do dự chút nào: “Xoa bóp bằng gậy rung không thỏa mãn được em, có phải như thế này mới đáp ứng được không?...”

“Ừ... ừm... A!... a...” Giang Lăng hoàn toàn không có tâm tư đáp lời, nước bọt không kịp nuốt xuống theo khóe môi chảy xuống.

Ngụy Tần giữ lấy eo Giang Lăng, đem phân thân to và dài đâm sâu vào trong thân thể cậu, mỗi một lần đâm vào đều kích thích Giang Lăng rên rỉ cuồng loạn.

Được một lúc, Ngụy Tần bảo Giang Lăng nằm xuống, thân thể đối diện nhau, tiếp tục luật động.

Lần đầu tiên dùng tư thế bình thường đối mặt với Ngụy Tần, Giang Lăng khản trương đến mức không biết nên nhìn chỗ nào, cắn răng đè xuống tiếng rên rỉ.

Nhìn ra sự e dè của Giang Lăng, Ngụy Tần đâm vào sâu bên trong rồi dừng lại, cười nói: “Tại sao không kêu nữa? Không phải vừa rồi em rên rỉ rất sung sướng sao?”

Giang Lăng đỏ mặt không nói lời nào.

Ngụy Tần cúi người, giữ lấy bờ vai cậu, phủ lên môi Giang Lăng. Nụ hôn mạnh mẽ cuồng nhiệt tập kích, Giang Lăng động tình đáp lại, cùng lúc, Ngụy Tần lần thứ hai luật động.

“Ừm...” Giang Lăng khép mắt, lệ tình theo khóe mắt chảy xuống.

Ngụy Tần vuốt ve thái dương Giang Lăng, ôn nhu nói: “Giang Lăng, tôi muốn nhìn thấy con người thật của em. Bất kể là thuận theo, hay là chống cự, tôi đều hi vọng chúng phát ra từ nội tâm của em.” Ngụy Tần vừa nói vừa luật động: “Mỗi một chỗ trên thân thể em tôi đều hiểu rõ, tôi thích thanh âm lúc ở trên giường của em, không có gì phải xấu hổ, hiểu chưa?”

Nghe lời Ngụy Tần nói toạc ra như vậy, Giang Lăng xấu hổ đến mức hai má ửng đỏ, đáng vẻ rất là khả ái.

Ngụy Tần không ôn nhu nữa, nắm hai chân Giang Lăng nâng lên cao, trên phạm vi lớn luật động!... “Ừm... A!” Giang Lăng cảm giác như thân thể sắp bị đâm xuyên, trong cơ thể bị Ngụy Tần khuấy động đến đục hỏa tán loạn, phân thân tràn ra dịch thể, trên đỉnh trường đỏ lên.

Ngụy Tần nhìn tiểu huyết khả ái của Giang Lăng đang ngậm lấy phân thân to lớn của mình, mỗi lần đều nuốt vào tới nơi sâu nhất, không khỏi đục hỏa bốc lên. Hắn vừa tiến nhập, vừa vuốt ve nơi hạ thân của Giang Lăng, chốc chốc lại ần ần... Giang Lăng không thể kiềm nén nổi thanh âm dâm dăng của mình, cậu dùng mu bàn tay che mắt mình, gắt gao nín lấy đẹn chặn.

Bàn tay Ngụy Tần giống như có ma tính, vuốt ve cậu hai ba cái liền khiến cậu muốn bắn ra, Giang Lăng rướn người, không tự chủ co rút hậu huyết, lại khiến Ngụy Tần càng thêm dâm chọc kịch liệt.

Không lâu sau, Ngụy Tần đột nhiên hỏi: “Muốn bắn sao?”

Giang Lăng sững sốt: “Muốn...”

Ngụy Tần không nói lời nào, cầm phân thân Giang Lăng lên, tùy tiện khuấy động hai cái, Giang Lăng liền kêu a a phóng ra.

Giang Lăng còn chưa bắn xong, Ngụy Tần đã đè lên hai chân cậu, tiếp tục đâm chọc.

“Ừm!... A...” Giang Lăng nhú mày, sau khi bắn xong thật không nên tiếp tục, nhưng lại bị Ngụy Tần đâm vào, cơ thể bị ép phải tiếp nhận khoái cảm, sự chống cự theo bản năng lại trôi dạt... Giang Lăng phát điên mất, cậu gất gao nắm chặt drap giường, khó chịu rên rỉ.

Ngụy Tần ác ý vuốt ve phân thân vẫn chưa mềm nhũn của Giang Lăng, mỉm cười hỏi: “Thích sao?”

Nước mắt chảy xuống khuôn mặt, Giang Lăng cau mày, đáng thương nói: “Chủ nhân... anh ức hiếp em...”

Ngụy Tần nở nụ cười: “Lần sau trước khi trả lời câu hỏi của tôi phải động não một chút. ” hắn cúi người hôn Giang Lăng, nụ hôn dịu dàng tỏ ý an ủi cậu. “

“Ừm...” Giang Lăng chú tâm dây dưa với đầu lưỡi Ngụy Tần, cố gắng quên đi sự khó chịu nơi hạ thân.

Sau khi bắn ra tiểu huyết vô cùng căng chặt, Ngụy Tần tăng tốc luật động một hồi, cũng phóng thích.

Ngụy Tần rút phân thân ra, thoải mái mà than một tiếng, nằm xuống cầm hộp thuốc lá.

Tách, điều thuốc được châm lên. Ngụy Tần ôm Giang Lăng tựa ở đầu giường, hôn lên thái dương của cậu: “Giọng của em thật là dễ nghe.”

Giang Lăng mặt đỏ hết lên.

Ngụy Tần hí mắt, trong mắt lấp lánh như sao mai: “Lần sau phải kêu cho tôi nghe, được không?”

Giọng nói của Ngụy Tần có ma lực khiến cậu không thể chống cự, Giang Lăng tim đập thành thịch: “... Ừm...”

“Giang Lăng, ” Ngụy Tần nâng khuôn mặt Giang Lăng lên, mê luyến ngắm nhìn cậu, “Em thật đẹp. ” nói xong hôn lên.

Không có sự thô bạo cường thế, nụ hôn dịu dàng giống như đôi tình nhân đang trao nhau lời yêu thương, Giang Lăng nhất thời mê say, đắm chìm vào trong sự ôn nhu gần gũi của Ngụy Tần mà không có cách

nào thoát ra được.

20. Chương 20

Mây đen u ám. Trước cửa Tụ phúc lâu các mỹ nữ vẫn đang tiếp tục đón tiếp khách.

“Tiểu Lăng, nghe nói bên đường Hoa Thông vì chuyện dời cửa tiệm mà xảy ra náo loạn, ông chủ Triệu của Ngưng Ngọc Đường nói có người thừa lúc hỗn loạn đã đập phá cửa tiệm của hắn. ” Cố Trung cầm di động, nhú mày nhìn cảnh sắc u ám bên ngoài cửa thủy tinh, “Chúng ta cùng đi một chuyến đi?”

“Ừm... ” Giang Lăng dùng vai kẹp di động, cắn một miếng bánh ga-tô phủ đầy việt quất, trong miệng nhai ngấu nghiến, “Mấy chuyện này anh nên giao cho Trương Hằng giải quyết, hoặc là ai nhỉ... La Hân đi cũng được.”

Nhìn thấy Giang Lăng ăn vô cùng ngon miệng, Thôi Cát vẻ mặt rất hưng phấn.

“... Cố lão vương... cũng không tính là quá già nhỉ... ” Giang Lăng co chân lên, Ngụy Tần không có ở nhà, cậu ung dung làm điệu bộ như chủ nhà, “Là có quan hệ với cha của em, sao em lại không nhận ra chứ... ông chủ Triệu.”

Cậu ăn bánh ga-tô, lại nghe thêm một lúc.

“... Được được được, em tới liền đây. ” Giang Lăng không nhin được cúp máy.

Thôi Cát đỏ mặt cười hỏi: “Bánh ăn ngon không?”

“Ừm, không tệ. ” Giang Lăng mặc áo khoác vào, đang sửa sang y phục đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Cậu trước giờ luôn chăm sóc Ngụy Tần?”

Thôi Cát có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Giang Lăng: “Đúng vậy.”

Giang Lăng mặc quần áo chỉnh tề xong kéo cửa đi ra, quay đầu lại hỏi thêm một câu: “Cậu và hắn có quan hệ gì?”

Thôi Cát mặt đỏ rần, không khỏi kích động lên: “Em là người hầu của anh ấy! À không đúng, bảo mẫu!”

Giang Lăng chớp mắt mấy cái: “Ồ.”

“Đợi một chút! ” Thôi Cát đứng lên, “Từ giờ em có thể gọi anh là Lăng ca không?”

Giang Lăng lạnh lùng nói: “Tùy cậu.”

Giang Lăng dừng xe trước cửa Tự phúc lâu, có tiểu đệ mắt sắc nhanh tay chạy ra ngoài mở cửa xe cho cậu.

Giang Lăng bảo cậu ta vào trong trước, cậu dự định đi mua gói thuốc lá.

Đi vào một con hẻm nhỏ tối tăm, Giang Lăng hai tay đút túi cúi đầu, không để ý ở trước mặt có người đi tới, bả vai liền bị đụng vào.

Bây giờ cậu mới phát hiện mình bị bốn năm người bao vây, không nghĩ tới mình sẽ bị tập kích ở gần Tự phúc lâu, cậu giương mắt quét qua, bọn chúng đều không phải người tốt.

“Giang lão đại ~ ” Mai Bách Cường ngậm điều thuốc, kiêu ngạo nhìn Giang Lăng.

Đoán chừng Mai Bách Cường sẽ vì chuyện lần trước mà đến gây phiền phức, chỉ là không nghĩ tới lão hành động nhanh như vậy. Giang Lăng trầm mặc nhìn chằm chằm Mai bách Cường, ánh mắt băng lãnh.

“Cậu xem, chúng ta nhiều người như vậy, còn cậu, chỉ có một người. ” Mai Bách Cường nở nụ cười thâm đáng, “Hay là, cậu làm cho lão nhị của tôi sáng khoái đi, tôi sẽ bỏ qua cậu, thế nào? ” một đám người ồ ồ cười vang.

Giang Lăng ánh mắt lóe lên, nhanh như chớp rút ra dao găm, thân ảnh chợt lóe, đâm vào bụng Mai Bách Cường, Mai Bách Cường hai mắt trợn tròn, điều thuốc rơi xuống! Phía sau đầu hô lên một tiếng, Giang Lăng cúi người tránh thoát, trở tay nắm chặt thiết côn, càng ngoan cường đánh trả, vung nắm đấm vào mặt người nọ, người nọ nước bọt bay ngang, thân người bị đánh văng vào tường! Giang Lăng rút ra con dao găm, một cước đạp bay Mai bách Cường, bất ngờ sau đầu bị một tên khác dùng côn tập kích, trước mắt cậu bỗng trở nên tối đen...

Thiết côn rơi trên mặt đất loảng xoảng, nhìn Giang Lăng đã mất đi tri giác nằm trên mặt đất, Mai Bách Cường ôm bụng chống vào tường đứng lên, hung hăng hướng mặt đất gất một tiếng: “Mang đi!!”

“Này, cậu thấy không ~ ” Tiểu Ngô nhỏ giọng nói với Tiểu Trần, “Từ sau khi Ngụy tổng trở về, Tô thủ lĩnh tâm tình tốt lên hẳn.”

Ngụy Tần ký xong văn kiện đưa cho Tô Chiêu, Tô Chiêu trên mặt ngập tràn mùa xuân.

Tiểu Trần sửa sang cặp văn kiện: “Còn không phải sao, người có thể làm cho Ngụy tổng hạ mình xuống lâu đưa văn kiện chỉ có thể là Tô thủ lĩnh thôi.”

Đột nhiên điện thoại di động của Ngụy Tần rung lên, hắn móc ra bấm nút nghe, lập tức nhú mày.

“Ở chỗ nào? ... hiểu rồi. ” Ngụy Tần thần sắc nghiêm túc cúp máy, đột nhiên nhìn chằm chằm Tô Chiêu nói một câu, “Gọi điện thoại cho Cố Trung.”

“... ” Tô Chiêu ngây ngẩn cả người, chuyện tình ái giữa y và Cố Trung được che đậy rất cẩn thận, Ngụy Tần sao có thể biết?!

“Nói cho hắn biết, Giang Lăng đã xảy ra chuyện, ở gần khu công nghiệp. ” nói xong Ngụy Tần xoay người rời đi.

“Anh đi đâu vậy?! ” Tô Chiêu muốn ngăn cản hắn, nhưng Ngụy Tần cũng không quay đầu lại.

Tô Chiêu chớp mắt mấy cái, mở điện thoại di động ra, tìm số của Tử trung cầu.

Nhìn Tô thủ lĩnh gọi điện thoại, Tiểu Trần hỏi: “Bọn họ đang thảo luận chuyện gì vậy?”

Tiểu Ngô lắc đầu: “Không nghe rõ, nhưng mà nhất định là chuyện đại sự rồi.”

21. Chương 21

“... Ừm...”

Giang Lăng từ trong đau đớn tỉnh lại, cậu nhắm mắt, tầm nhìn có chút không rõ.

“Lão đại nó tỉnh rồi!”

“Được!” Mai Bách Cường đẩy tên đàn em vừa mới giúp lão băng bó kỹ vết thương ra, khoác y phục đi tới trước mặt Giang Lăng, vung tay giáng cho cậu một bạt tai.

Giang Lăng bị đánh đến đầu óc choáng váng, cậu cố chịu đựng cái đầu đau nhức, cưỡng ép bản thân mình tỉnh táo lại.

“Không ngờ mày xuất thủ rất nhanh. ” Mai Bách Cường nắm lấy tóc Giang Lăng, “Ngày hôm nay nếu không giáo huấn mày cho tốt, tao không phải họ Mai!”

Giang Lăng đau đến cắn răng, nhìn lướt một vòng xung quanh —— là một nhà xưởng cũ bỏ hoang hoang vắng

bụi bặm, hình như không ở trong trung tâm thành phố. Hai tay của cậu bị trói ngược lên, thân thể bị treo ở giữa không trung, hai chân bị trói tách ra hai bên không thể nhúc nhích, bên cạnh là Mai Bách Cường và đám đàn em của lão, xem ra là tai vạ khó tránh. Giang Lăng hung hăng hướng mặt đất nhổ nước bọt, ánh mắt tóe lửa.

“Đến đến đến, đừng có nói nhảm nữa. ” Mai Bách Cường cởi dây lưng Giang Lăng, rút ra.

Lão chỉ vào móng Giang Lăng, ra hiệu cho tên đàn em, cười dâm nói: “Mày chơi nó đi. ” lão phất dây lưng, hô lên một tiếng: “Tao phải quất nó vài cái mới hả giận được!”

Quần bị cởi xuống, nơi tư mật hoàn toàn bại lộ trong không khí lạnh lẽo, nam nhân phía sau liếm ngón tay, động tác thô bạo nhét vào tiểu huyệt, liên tục khuấy động, chốc chốc lại nuốt nước bọt.

Giang Lăng trong lòng dâng lên cơn buồn nôn, không khỏi xiết chặt nắm tay, khớp xương trở nên trắng bệch.

Sự đau đớn xé rách bất ngờ kéo tới, Giang Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, không phát ra một tiếng rên rỉ.

“A, chảy máu rồi. ” nam nhân phía sau giả vờ kinh ngạc, “Nó vẫn còn là xử nam sao?! ” một đám người cười vang.

Nam nhân giữ lấy eo Giang Lăng, đâm vào hậu huyệt khô khốc đang bị máu nhuộm dần, sáng khoáy đến run run.

“Con heo ngốc nhà ngươi chậm một chút, đại ca còn chưa chơi nó mà, đừng có chơi đến hỏng!”

“Không sao ~ chơi nó đến chết tao mới cao hứng. ” Mai Bách Cường vung tay, dây lưng vùn vụt quất lên người Giang Lăng!

“Mày hung dữ lắm mà! Hả? Dám không coi Mai Bách Cường tao ra gì!!... ” lão vừa đánh Giang Lăng, vừa dữ tợn chửi mắng.

Đau đớn giống như biển gầm kéo tới, da thịt yếu ớt không thể chống chọi với làn mưa roi đang liên tục quất xuống, chỉ chốc lát sau liền chảy máu, Giang Lăng cau mày, vẫn như trước không rên lên một tiếng.

“Mày cứng đầu thì tao sẽ chơi tới cùng với mày! “Mai Bách Cường quất roi nhanh hơn.

“Ừm... A! ” nam nhân phía sau bắn ra, phóng tinh dịch vào sâu trong thân thể Giang Lăng.

“Kế tiếp! Nhanh nhanh!! ” Mai Bách Cường ra hiệu những tên đàn em khác chơi Giang Lăng.

Nam nhân thứ hai đâm vào... Đau đớn, lảng nhục... Giang Lăng nghĩ dù có chịu cực hình nơi địa ngục cũng không bằng chuyện này.

Quất cho đến khi khắp người Giang Lăng đầy máu, Mai Bách Cường mới ngừng tay, thở ra một hơi dài.

Giang Lăng không nhớ rõ mình bị mấy nam nhân chơi qua, hạ thân đau đến không còn cảm giác, trước mắt sao bay vòng vòng, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Nam nhân phía sau vẫn còn đang hứng tình đâm vào tiểu huyết đầy hỗn hợp tinh dịch và máu tươi, vô cùng thâm hại.

Mai Bách Cường cởi dây lưng của mình ra, móc ra phân thân đã cứng rắn từ lâu, thở dốc nói: “Tới đây, dùng cái miệng nhỏ của mày làm ông sướng coi.”

Mũi dao kề sát gương mặt Giang Lăng, Mai Bách Cường nói: “Nếu mày dám cắn, tao sẽ lấy cái mạng nhỏ của mày.”

Mồ hôi hột từ thái dương chảy xuống, Giang Lăng vẻ mặt thản nhiên há miệng ngậm lấy phân thân của Mai Bách Cường...

“A ——!!!!”

Mấy tên đàn em sợ hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Lăng phun ra nửa đoạn phân thân, khoe môi nhếch lên còn dính máu, ánh mắt độc ác giống như Tu La nơi địa ngục.

“Chó má khốn nạn!!Tao chửi con mẹ mày!! ” Mai Bách Cường nắm đũng quần điên cuồng kêu la không ngừng, cầm lấy con dao hướng Giang Lăng mà chém xuống!! ... —— Rầm!!! Một chiếc xe màu đen bất ngờ tông thẳng vào!! Mai Bách Cường tránh không kịp, bị đầu xe đụng phải ngã xuống đất!

Cánh cửa nhà xưởng ầm ầm sập xuống, chiếc xe dừng lại ở nơi Giang Lăng đang bị trói, Ngụy Tần nhảy xuống xe, vọt tới trước mặt Mai Bách Cường dữ tợn giáng cho lão một quyền!!”Ồ...!! ” Mai Bách Cường bị đánh đến nước bọt văng ra, ngã phịch trên mặt đất! Còn chưa kịp đứng lên, lão đã bị tưới xăng từ đầu đến chân, sợ đến hai chân run rẩy kịch liệt!

Ngụy Tần ném bình xăng dự phòng đã trống không đi, cầm bật lửa tách một tiếng, ánh lửa rọi lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, con ngươi đen kịt như rắn độc khủng khiếp kinh người: “Tất cả không được nhúc nhích.”

Tất cả mọi người như đông cứng, Mai Bách Cường sợ đến run lập cập, thở gấp không ngừng.

Không khí dường như ngưng trệ, Giang Lăng trừng mắt nhìn Ngụy Tần, một chữ cũng không nói nên lời.

Thấy bọn họ đều không dám động dậy, Ngụy Tần nhặt con dao nhỏ dưới chân lên, dịch người đến bên cạnh Giang Lăng cắt dây trói cho cậu. Tay chân được tự do, Giang Lăng thân hình lảo đảo. Ngụy Tần khẩn trương tiến lên muốn đỡ cậu, nhưng bàn tay lại bị Giang Lăng lạnh lùng gạt ra: “Đừng chạm vào tôi.”

Ngụy Tần nhất thời khựng lại.

Đúng lúc này, đột nhiên một người cầm dao vung tới!! —— Ngụy Tần đẩy Giang Lăng ra, dùng cánh tay chặn lưỡi dao. Giang Lăng trong lòng cả kinh, quay đầu, chỉ thấy con dao sáng loáng đang cắm vào cánh tay Ngụy Tần, nhất thời máu tươi trào ra!

Chẳng biết cậu lấy khí lực ở đâu, Giang Lăng càng trở nên tàn độc, nắm lấy vạt áo người nọ ném mạnh vào tường, sau đó từng quyền, từng quyền liên tục đâm vào mặt tên đó!

“Tiểu Lăng!! ” Cố Trung mang người xông vào, lập tức không chế được cục diện!

Nhìn thấy Giang Lăng vẫn còn đang dữ tợn đập người nọ, Cố Trung vội vã đi tới kéo cậu ra: “Tiểu Lăng!... Tiểu Lăng! Đừng đánh nữa, không sao rồi... còn lại anh sẽ xử lý được không?...”

Người nọ bị Giang Lăng đánh đến mặt mũi biến dạng, khuôn mặt lệch sang một bên nằm trên mặt đất ngay cả sức lực rên rỉ cũng không có.

Ngụy Tần bịt vết thương trên cánh tay, lạnh lùng nhìn Giang Lăng toàn thân đầy máu đang ở trong lòng Cố Trung, yên lặng xoay người định rời đi.

“Ngụy Tần!!!”

Đột nhiên phía sau găm lên giận dữ, Ngụy Tần dừng bước.

“Con mẹ nó ai cần anh cứu tôi!! ” Giang Lăng giống như điên rồi, hướng bóng lưng Ngụy Tần tê tâm liệt phế rống giận, “Tôi có sống chết thế nào cũng không liên quan quái gì đến anh!! Ai cần anh nhúng tay!!!”

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Ngụy Tần. Ngụy Tần vẫn đứng đó không nhúc nhích, im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: “Giang Lăng, em nói không sai.”

Giang Lăng ngơ ngẩn.

Ngụy Tần quay đầu, hần đứng ngược sáng mỉm cười: “Tôi không nên tới tìm em, xin lỗi. ” nói xong liền biến mất ở cánh cửa đổ nát kia.

Dường như đã dùng hết khí lực, Giang Lăng trước mắt bỗng tối đen, đau đớn mà ngất đi...

22. Chương 22

Trong bóng tối, hình ảnh lại tái diễn.

— Ngụy Tần muốn đỡ cậu, cậu lại lạnh lùng cự tuyệt. Vừa nghiêng đầu, liền thấy cánh tay Ngụy Tần đã bị đứt lìa, xung quanh đều hướng về phía hắn đánh tới! ...

“A!...” Giang Lăng từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc, cả người ướt đầm mồ hôi.

“... Tiểu Lăng, em tỉnh rồi...” Cố Trung điều chỉnh ánh sáng đèn bàn, gã vừa chớp mắt trên ghế salon, đứng lên đi lấy nước nóng.

Giang Lăng khẽ cử động, toàn thân liền vô cùng đau đớn: “Em đã ngủ bao lâu?”

“Từ xế chiều cho tới bây giờ... bảy tám tiếng rồi.” Cố Trung ngồi vào bên giường, đỡ Giang Lăng ngồi dậy.

Giang Lăng cố nén đau nhức, nhận lấy ly nước, dòng nước ấm áp trượt vào trong dạ dày, trấn áp đi sự lạnh lẽo từ cơn ác mộng.

“Mai Bách Cường điên rồi.”

“Hửm?” Giang Lăng nghiêng đầu lại, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt tái nhợt.

Cố Trung xòe tay: “Trước khi chúng ta kịp cho lão một trận thì lão đã điên rồi, quỳ rạp trên mặt đất vừa khóc vừa cười, còn liếm cả phân của mình... Bọn thủ hạ của lão hiện tại cũng bị trói ở tầng ngầm, em xem, xử lý như thế nào?”

Giang Lăng hớp một ngụm nước ấm, đáy mắt phản chiếu tia sáng mờ nhạt: “Chặt hai ngón tay. Còn nữa, tiếp nhận công ty của Mai Bách Cường.”

“Em chắc chắn chứ? Chỉ là chặt hai ngón tay?” Cố Trung nghĩ xử lý như vậy là quá nhẹ rồi.

Giang Lăng vẻ mặt không sao lắc đầu: “Coi như là bị chó cắn vậy.”

“Được rồi.” gã đỡ Giang Lăng nằm xuống, ôn nhu nói, “Tiểu Lăng, mấy ngày này hãy cố gắng tịnh dưỡng thân thể.”

“... Ừm. ” Giang Lăng nhắm mắt lại.

“Đúng rồi, ” Cố Trung đột nhiên nghĩ đến, “Hôm nay là Ngụy Tần cho người đến báo cho anh biết, không ngờ lại bị tập kích ở gần nhà mình, là anh đã sơ suất.”

Giang Lăng không nói chuyện.

“Nếu em muốn vì chuyện này mà nghiêm phạt anh em thì..., nghiêm phạt mình anh là được rồi...”

“Đi ra ngoài. ” Giang Lăng cắt ngang lời gã.

Cố Trung thần sắc buồn bã hơi mím môi: “Vây em nghỉ ngơi cho tốt nhé. ” nói xong rồi đi.

Nhìn trần nhà bị ánh sáng mờ chiếu vào, Giang Lăng vung nắm tay, hung hăng đập một quyền trên mặt giường!

Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện, thảm hại, chật vật, bất lực, yếu đuối... Tất cả đều bị người nam nhân kia thu hết vào mắt!! Giang Lăng gắt gao ôm đầu mình, lửa giận bốc lên.

Không nên nói cho hắn biết chuyện Mai Bách Cường... Không nên nói cho hắn biết!! Ở trước mặt Ngụy Tần, cậu từ lâu đã hoàn toàn không có lấy một chút tôn nghiêm, bây giờ, thân là lão đại của một bang hội, chút tôn nghiêm cuối cùng đó, tất cả đều đã vỡ nát hết rồi!

Giang Lăng run rẩy chống đỡ thân thể tựa vào đầu giường, cầm lấy hộp thuốc lá, hút từng điếu từng điếu.

Trong bóng tối, hình ảnh lần thứ hai tái diễn.

Độ ẩm của nửa đoạn dương vật vẫn còn lưu lại ở trong miệng, vừa ngẩng đầu, cậu liền nhìn thấy người điên kia đang vung lưỡi dao, ánh sáng lóe lên ở trước mắt bổ tới...!! Tiếng nổ đinh tai nhức óc qua đi, khuôn mặt phần nộ của Ngụy Tần thoáng hiện, như một cơn ác mộng, cậu nhìn thấy hắn chậm rãi bước vào cánh cửa tử vong...

Giang Lăng chậm chậm mở mắt ra, ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa màu xanh đi vào phòng.

Đã là... ngày thứ mấy?

Cậu dụi dụi mắt, nâng người ngồi dậy.

Cố Trung đang ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, khói thuốc bay lơ lửng dưới ánh nắng: “Tiểu Lăng, dậy

ăn điểm tâm đi.”

Trong vầng sáng mờ lung, Giang Lăng hình như nhìn thấy Ngụy Tần, hắn đứng ngược sáng cười nhạt một tiếng, nụ cười ấy như chứa đầy sự khoan dung, ôn nhu và thất vọng...

—— ‘Tôi không nên tới tìm em, xin lỗi.’

Giang Lăng trong ngực đau đớn.

“Em sao vậy? ” Cố Trung bưng khay thức ăn đi qua.

Giang Lăng rũ mắt, đột nhiên nói: “Không biết vết thương của Ngụy Tần thế nào rồi.”

Cố Trung sửng sốt.

Giang Lăng trầm mặc ngồi trong chốc lát, vén chăn lên xuống giường.

Nhìn Giang Lăng gấp rút mặc quần áo chỉnh tề, Cố Trung thần sắc buồn bã: “Tiểu Lăng, vết thương của em vẫn còn chưa lành hẳn.”

Giang Lăng nhìn Cố Trung nhu hòa cười: “Không sao, em có phải đi chịu chết đâu.”

Ban ngày Giang Lăng dùng tốc độ bão tố đến một trăm hai, thẳng đến biệt thự của Ngụy Tần.

Chiếc xe kít một tiếng dừng lại ở trước cửa biệt thự, trái tim có chút hỗn loạn, Giang Lăng rút chìa khóa xe, đẩy cửa sắt ra đi vào.

Vừa tính tìm chìa khóa mở cửa, đột nhiên cánh cửa mở ra —— “Lăng ca? ” Thôi Cát sau lưng là dụng cụ vẽ tranh, ngây ngốc đứng ở chỗ cửa.”Lăng ca anh rốt cuộc trở về rồi!! ” cậu ta bỏ giá vẽ xuống ngó nghiêng một lượt, “Ngụy Tần đâu? Anh ấy không trở về cùng với anh sao?!”

Giang Lăng sửng sốt: “Có chuyện gì rồi?”

Thôi Cát vẽ mặt như muốn khóc: “Anh ấy không về nhà, gọi điện thì máy báo bận, làm em lo lắng chết được. Em còn tưởng hai người đang ở cùng một chỗ...”

Đôi mắt Giang Lăng hiện lên một tia bối rối, cậu vỗ vỗ vai Thôi Cát an ủi: “Đừng lo lắng, bây giờ tôi sẽ đi tìm anh ấy ngay.”

Thôi Cát buồn bã gật đầu.

Giang Lăng cấp tốc chạy tới tòa nhà tập đoàn Ngụy thị. Chạy xe vào ga ra tầng ngầm, Giang Lăng trực tiếp đi vào đại sảnh.

Yên lặng đứng ở trước sơ đồ tòa nhà nhìn một lát, Giang Lăng hướng thang máy đi đến.

“Này đợi một chút, ” bảo an ngăn cản cậu, “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn tìm ai? Cần đăng ký trước một chút...”

Giang Lăng lạnh lùng liếc ông ta, không thêm quan tâm, nhấn nút thang máy.

“Tôi nói cậu có nghe thấy không?! ” bảo an rút gậy cảnh sát ra.

Giang Lăng không còn cách nào khác, túm lấy cánh tay ông ta, mạnh mẽ ném qua vai!”A!... ” người bảo an tội nghiệp nằm trên mặt đất kêu lên.

“Này!! Đứng lại!! ” những bảo an khác phát hiện tình huống, lập tức chạy tới!

Ding, cửa thang máy tách ra hai bên, Giang Lăng bình thản đi vào, nhấn nút đóng cửa lại.

Những người xông tới chỉ thiếu một bước nữa là xông vào được! Chán nản nhìn cửa thang máy đã đóng chặt, các nhân viên an ninh lấy bộ đàm ra, thông báo tình hình.

Giang Lăng khoanh tay, lạnh lùng nhìn con số trên thang máy, từ từ hướng lên trên.

Vừa ding một tiếng, cánh cửa tách ra, Giang Lăng giẫm lên tấm thảm mềm mại bước đi.

Tiếng bộ đàm ở cách đó không xa vang lên, sau đó là những tiếng bước chân dồn dập chạy tới, Giang Lăng vòng qua góc ngoặt, liếc thấy trên cánh cửa cách đó không xa lóe sáng dòng chữ “Văn phòng Tổng tài “, đồng thời các nhân viên an ninh cũng hùng hổ xông tới.

“Buông tôi ra!! ” Giang Lăng vùng vẫy, nhưng cho dù thân thủ cậu có hồi phục tốt, cũng không thể lấy một đánh trăm, “Tôi nói hai câu rồi sẽ đi!! Buông!...”

Âm thanh náo loạn ngoài cửa truyền vào tai Ngụy Tần, hần tháo kính xuống đứng lên, thân hình ngược sáng thoát nhìn có chút băng lãnh.

Cửa phòng Tổng tài bị đẩy ra, Ngụy Tần trầm mặt xuất hiện ở cửa.

“Tổng tài, tên nhóc này từ lâu một xông lên, còn làm bị thương một người! ” đội trưởng đội bảo an cố gắng ngăn cản Giang Lăng, mấy lần bị ngộ thương, “Xin lỗi!... Chúng tôi sẽ lập tức mang cậu ta đi...!”

Ngụy Tần ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Giang Lăng.

Giang Lăng huyết Thái Dương thỉnh thoảng nảy lên, ánh mắt của Ngụy Tần khiến tay chân cậu đông cứng lại.

Vài giây qua đi, Ngụy Tần vẻ mặt không thay đổi, giống như không có chuyện gì xoay người bước đi.

Nhìn thấy Ngụy Tần đang dần biến mất ở cánh cửa, Giang Lăng trong lòng cuống lên, liều lĩnh hô lớn: “Chủ nhân!!...”

Ngụy Tần dừng bước.

Giang Lăng hé miệng thở dốc, gương mặt ửng hồng.

“Buông cậu ấy ra. ” Ngụy Tần nói một câu.

Các nhân viên an ninh lập tức buông Giang Lăng ra, mắt mở trừng trừng nhìn “phần tử khủng bố ” bước vào phòng Tổng tài.

23. Chương 23

Giang Lăng đóng cửa lại, xoay người nhìn thấy Ngụy Tần đã ngồi trở lại bàn làm việc cầm lấy văn kiện, xem cậu như không khí, vẻ mặt không khỏi buồn bã.

Do dự một chút, cậu cúi người quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu: “Chủ nhân...”

Ngụy Tần ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cậu.

Không thấy Ngụy Tần đáp lại, Giang Lăng từng bước một bò qua, mặc dù khuất nhục, nhưng chỉ cần có thể lấy lòng Ngụy Tần, rút ngắn đi khoảng cách đang như hố sâu giữa bọn họ dù chỉ một cm, cũng đáng.

Từ từ tiếp cận hơi thở của Ngụy Tần, Giang Lăng tim đập hỗn loạn, cậu quỳ ở bên chân Ngụy Tần, tâm tình phức tạp hỏi: “Chủ nhân, vết thương trên tay đã đỡ hơn chưa?”

Ngụy Tần bang một tiếng hạ bút xuống, khiến Giang Lăng càng thêm hoảng sợ.

Ngụy Tần ngữ khí không nhịn được: “Em muốn thế nào đây, tới khiêu chiến với bảo an của công ty tôi sao?”

Giang Lăng căng thẳng: “Em muốn... cầu xin chủ nhân tha thứ.”

Ngụy Tần không nói gì, lần thứ hai cầm bút lên, lật trang văn kiện ra.

Cảm thấy Ngụy Tần vốn không quan tâm tới mình, Giang Lăng trầm mặc một hồi, liền dịch người lên phía trước, áp mặt lên đùi Ngụy Tần, giống như một con mèo nhỏ cọ xát hai cái, yếu ớt nói: “Chủ nhân... muốn em làm cái gì cũng được...”

Ngụy Tần nhú mày, có chút khó chịu.

Giang Lăng đỏ mặt liền cọ cọ hai cái: “... Tha thứ cho em... cầu xin anh...”

Ngụy Tần thở dài, đẩy chiếc ghế dựa ra sau, liếc nhìn Giang Lăng: “Có phải việc tôi tới cứu em, khiến cho em rất mất mặt?”

Giang Lăng không nói lời nào, coi như thừa nhận.

Ngụy Tần ánh mắt tóe lên tia sắc bén, không chút lưu tình nói: “Em đã có lòng tự tôn của một lão đại giới hắc đạo, vậy thì hãy bảo vệ chính mình cho tốt. Cứu em còn phải tốn sức năn nỉ, phải tính toán xem có còn thể diện đàn ông hay không.”

Giang Lăng thân thể khẽ run, không nói được một lời.

Nhìn Giang Lăng cúi thấp đầu chịu đựng, Ngụy Tần bất đắc dĩ khẽ than: “Đứng lên.”

Giang Lăng ngoan ngoãn đứng dậy, còn chưa đứng vững đã bị Ngụy Tần kéo vào lòng, hất đặt cậu ngồi ở trên đùi mình, Giang Lăng nhất thời mặt đỏ tim đập.

Ngụy Tần nắm lấy cằm Giang Lăng, ép cậu nhìn thẳng vào mình, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút tái nhợt hiện ra, lông mi rũ xuống đôi con ngươi trong như giọt nước, lộ ra tia ngượng ngùng yếu ớt, vẻ xinh đẹp khiến cho người khác tim đập nhanh.

Ngụy Tần luôn có cách khiến Giang Lăng phải ngoan ngoãn nghe lời. Hắn dịu dàng chăm chú nhìn cậu, trong mắt chứa đầy yêu thương: “Dưỡng thương thể nào rồi?”

Giang Lăng trong ngực giống như bị bóp nghẹt, không hiểu tại sao tâm tình trong thân thể lại bị kích động. Cậu rũ mi mắt, chậm rãi đưa tay nắm lấy cánh tay Ngụy Tần, dịu dàng kéo tay áo lên —— vết thương được khâu chỉ hiện ra, tuy rằng khép lại rồi nhìn cũng không khác biệt lắm, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được da thịt hồng nhạt và vết máu... Giang Lăng nhìn chăm chăm vào vết thương kia, từng đường chỉ màu đen, giống như từng kim đâm vào trái tim cậu, đau đến không cách nào hô hấp.

Không muốn để Ngụy Tần nhìn thấy vẻ mặt của mình, Giang Lăng gắt gao ôm hắn, thân thể đều dán lên trên lồng ngực Ngụy Tần, thanh âm nghẹn ngào: “Em lúc nào cũng gặp ác mộng... mơ thấy tay của anh bị phế đi...”

Ngụy Tần vòng tay ôm lấy cậu, im lặng không lên tiếng.

Giang Lăng cau mày, cuối cùng cũng nói ra ba chữ luôn náo loạn trong ngực cậu: “Em xin lỗi...”

Ngụy Tần khẽ than, vuốt ve sau gáy Giang Lăng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cậu ra, hôn lên đôi môi cậu.

“... ” Giang Lăng hai gò má ửng hồng, hô hấp hỗn loạn.

Đầu lưỡi Ngụy Tần có ma lực khiến lòng người an tâm, những cảm xúc không biết là gì giống như đóa hoa đang nở rộ mọc lên trong lồng ngực, Giang Lăng không thể khống chế cảm xúc của mình, động tình đáp lại, giống như đem cả linh hồn và thể xác bày ra trước mắt người nam nhân này.

Ngụy Tần liếm vết chỉ bạc tràn ra ở khóe miệng Giang Lăng, hôn từ cằm cho đến cổ cậu...”Ừm...” Giang Lăng nheo mắt.

“Đến lúc tôi kiểm tra phía dưới rồi. ” Ngụy Tần ngữ khí tà ác.

Giang Lăng còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy ngón tay Ngụy Tần linh hoạt mở cúc áo...

Chỉ chốc lát sau, xúc cảm từ bàn tay ấm áp tiếp xúc trên da thịt truyền đến khiến Giang Lăng run lên. Trên lồng ngực trắng nõn vết thương càng hiện lên rõ ràng, lại tạo ra một sự gợi cảm kỳ lạ. Một tia thương xót xẹt qua đôi mắt Ngụy Tần, hắn híp mắt vuốt ve lồng ngực Giang Lăng, cúi đầu ngậm đầu nhũ...”A!...” Giang Lăng không nhận được rên rỉ, gương mặt ửng đỏ.

Ngụy Tần liếm láp đầu nhũ khả ái, khiến chúng hồng nhuận đứng thẳng, sau đó ngậm vào miệng khẽ cắn, lại nhẹ nhàng véo đầu nhũ bên kia...”Ừm...” Giang Lăng nhận không được rên rỉ lên.

Ngụy Tần tham lam thưởng thức khối thân thể mà hắn ngày nhớ đêm mong, hạ thân không nhận được mà bành trướng.

Đầu nhũ bị kích thích tới quá mức cường liệt, Giang Lăng dục hỏa ngập trời, lập tức cương lên. Cậu thần

tình mê loạn nỉ non: “Chủ nhân... muốn...”

“Không làm. ” Ngụy Tần lạnh lùng cắt ngang, “Không có dầu bôi trơn.”

Giang Lăng giật mình một chút, ngượng ngùng móc dầu bôi trơn từ trong túi quần ra: “Em có mang theo.”

Ngụy Tần sững sốt: “Thì ra em đã sớm có dự tính!”

Giang Lăng giả hoạt cười.

“Có phải em đã sớm biết tôi sẽ tha thứ cho em?! ” Ngụy Tần cắn lấy đầu nhũ đang cứng rắn ở trong miệng.

“Ha ha!... Em sai rồi! Em sai rồi còn không được sao!... ” Giang Lăng lần đầu tiên nhìn Ngụy Tần trong lòng không một chút phòng bị mà nở nụ cười.

Ngụy Tần mạnh mẽ ôm lấy cậu, đặt cậu lên trên bàn làm việc, văn kiện bị quét xuống mặt đất loạt xoạt!

Nhìn Ngụy Tần cao cao tại thượng, ánh mắt không chút mệt mỏi sắc dục, Giang Lăng thất thần chớp mắt một cái, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Ngụy Tần không nhanh không chậm tháo cà vạt: “Hôm nay phải khiến em nhớ kỹ, thân là sủng vật nên có thái độ.”

Bị bóng của Ngụy Tần bao phủ, Giang Lăng hít thở mê hoặc cười, dung nhan tuyệt mỹ phiếm hồng đầy sắc dục: “Chủ nhân... cầu xin anh nghiêm khắc... trừng phạt em...”

24. Chương 24

Phòng làm việc to lớn bao trùm bởi ánh sáng mờ mờ, cửa sổ đóng chặt, chiếc đèn được thiết kế cách điệu lịch sự tạo ra ánh sáng ôn hòa, môi trường làm việc vô cùng hiện đại, nhưng bên trong lại tràn ngập thanh âm rên rỉ ám muội.

Giang Lăng nằm úp sấp trên bàn, hai tay gắt gao bám lấy mép bàn, hạ thân bị đâm chọc không ngừng luật động bên trong.”A!... Ha!... ” Giang Lăng vẻ mặt xinh đẹp điên cuồng rên rỉ, chỉ bực theo khóe miệng chảy xuống trên mặt bàn...

Tiểu huyết đã khôi phục sức sống bởi vì thời gian dài không được khai mở mà trở nên vô cùng căng chặt, gắt gao nuốt lấy nam căn tráng kiện liên tục phun ra nuốt vào, Ngụy Tần khí tức hỗn loạn, toàn lực đắm

chọc Giang Lăng, cự bồng từng lần một xâm nhập vào sâu trong thân thể cậu...”A!... ” tròng bích bị phân thân chạm vào điểm mẫn cảm, khoái cảm điên cuồng len vào bụng dưới, Giang Lăng híp mắt, lệ tình tràn ngập trong tròng mắt.

Phân thân của cậu bị áp trên mặt bàn cọ xát, dịch trơn đã tràn ra, vô cùng dâm mỹ, e rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, không lâu nữa cậu sẽ bắn ra.

“Chủ nhân... ” Giang Lăng rên rỉ cầu xin, “Em... em muốn bắn... xin anh... đổi tư thế...”

Nghe vậy, Ngụy Tần tà ác cười, cúi người cắn lên vành tai Giang Lăng một cái: “Em muốn đổi tư thế gì, nói, tôi thỏa mãn em.”

Giang Lăng khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, cậu sao có thể xấu hổ như vậy mà nói ra mình muốn tư thế nào chứ, đây rõ ràng là hấn ức hiếp cậu mà...

“Em không nói, vậy chuẩn bị bắn đi. ” Ngụy Tần giữ lấy eo Giang Lăng, ác ý dùng lực mạnh hơn kéo ra đưa vào!

“A!... ” Giang Lăng tính loạn thần mê, một tia lý trí còn sót lại nhắc nhở cậu, nếu không lập tức thay đổi tư thế để ngăn cậu bắn ra, kế tiếp sẽ rất khó... Vì vậy cậu khó khăn nói: “... Nằm... Em muốn tư thế nằm... A! Ừm...”

Ngụy Tần dường như cũng không định làm theo ý Giang Lăng, hấn bẻ Giang Lăng lên, đi tới sô pha ngồi xuống, để hai chân Giang Lăng tách xa nhau quỳ lên trên người mình, cự bồng to và dài vừa vặn chọc vào cửa huyệt, dùng chút sức liền có thể đi vào.

Giang Lăng quỳ như vậy, có chút bối rối.

Ngụy Tần vuốt ve khe mông Giang Lăng, ý bảo cậu ngồi xuống.

Tự biết trốn không thoát, Giang Lăng không thể làm gì khác hơn là theo lực đạo Ngụy Tần chậm rãi ngồi xuống. Cửa huyệt bị tính khí tráng kiện đâm vào, theo trọng lượng thân thể, tròng bích nhanh chóng co rút bao lấy phân thân, gia tăng ma sát.

“Ừm... ” cảm xúc dạt dào càng thêm mãnh liệt hơn trước, Giang Lăng híp mắt lại.

Chờ Giang Lăng hoàn toàn ngồi xong, Ngụy Tần buông tay ra, thoải mái dựa lưng vào sô pha, lười biếng nói: “Động đi.”

Ổn định tinh thần một lát, Giang Lăng đang đưa vòng eo, biên độ nhỏ luật động.

Ngụy Tần ung dung nhìn Giang Lăng chuyển động, khóe miệng nhoẻn cười.

“Ừm... ” Giang Lăng bám vào thắt lưng Ngụy Tần, cố gắng chuyển động hạ thân. Bởi vì vấn đề độ lớn của góc, đỉnh cự bồng trong thân thể cứ chọc vào điểm mẫn cảm, khiến Giang Lăng đến tứ chi vô lực, dường như muốn bắn ra.

Nhìn dung mạo tuyệt mỹ đang chìm đắm trong bể tình, Ngụy Tần trong mắt lóe lên tia sáng, hôn cậu.

“Ừ... ừm... ” Giang Lăng vừa bị tấn công nơi hạ thân vừa phải ứng phó với nụ hôn mạnh mẽ của Ngụy Tần, cảm giác đại não như bị quá tải.

Ngụy Tần đột nhiên vỗ mông Giang Lăng: “Em làm chậm quá, làm như vậy đến sáng mai tôi cũng không bắn được.”

Giang Lăng gương mặt đỏ bừng: “... Xin lỗi, chủ nhân...”

Ngụy Tần bắt đặc dĩ than nhẹ, giữ lấy thắt lưng Giang Lăng điều chỉnh tư thế một chút, khiến cho cự bồng và lưng của Giang Lăng theo một đường thẳng, sau đó ý bảo Giang Lăng nhấc người lên, rồi lại chậm rãi ngồi xuống. Theo trọng lượng thân thể trượt xuống, tiểu huyết nuốt cự vật vào một cách thuận lợi, đỉnh phân thân cương cứng chạm vào điểm mẫn cảm, Giang Lăng bị Ngụy Tần đỡ lần thứ hai nhấc lên, lặp lại vài lần, Giang Lăng nắm bắt được tiết tấu, trên dưới luật động.

Mặc dù loại sự tình này còn cần Ngụy Tần chỉ dẫn khiến Giang Lăng mặt đỏ không ngớt, nhưng nhìn Ngụy Tần ở dưới người mình vẻ mặt hưởng thụ, Giang Lăng liền cảm thấy hưng phấn, phân thân cương rắn, tràn ra dịch thể.

Đang lúc Giang Lăng ra sức lấy lòng hân, Ngụy Tần đột nhiên khẽ nắm lấy phân thân Giang Lăng.”A... ” Giang Lăng thoải mái đến run rẩy.

Ngụy Tần một tay nắm lấy phân thân Giang Lăng, một tay vuốt ve tiểu cầu nơi gốc phân thân, Giang Lăng lập tức cầu xin: “Chủ nhân... xin anh đừng... em sắp bắn rồi...”

Ngụy Tần thản nhiên cười: “Không sao, tôi cũng sắp bắn rồi.”

Nghe vậy, Giang Lăng trong lòng khẽ động, càng ra sức luật động. Phân thân được chiếu cố khiến cậu vui sướng mà thêm động lực, Giang Lăng lúc này nghĩ, rốt cuộc chỉ có thể dùng thân thể để lấy lòng Ngụy Tần, cũng không có gì không thể.

Nhìn Giang Lăng kêu lên bắn ra ở trong tay mình, vẻ mặt cậu lúc hưởng thụ cao trào tràn ngập mùa xuân, Ngụy Tần cũng nhịn không được nữa ôm cậu chọc vào hai cái, phóng ra.

Giang Lăng chôn mặt ở trong ngực Ngụy Tần, nhỏ giọng thở dốc. Bạch trọc theo nơi kết hợp tràn ra, vô cùng đậm mỹ.

Ngụy Tần rút phân thân ra, dùng ngón tay quét một ít tinh dịch nơi cửa huyết, nhét vào trong miệng Giang Lăng. Giang Lăng đỏ mặt ngậm ngón tay, cuộn đầu lưỡi liếm láp.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang động tình, Ngụy Tần híp mắt, thuận thể nắm lấy cằm cậu, hôn lên cánh môi kia.

Còn chưa kịp nuốt dịch thể xuống, Giang Lăng đã bị nụ hôn cường thế tấn công đến mức khó có thể chống đỡ, hô hấp lần thứ hai hỗn loạn.

Tách cánh môi ra, kéo ra một sợi chỉ bạc. Ngụy Tần liếm liếm môi, gương đôi mắt mị hoặc nhìn chăm chăm Giang Lăng: “Vị ngon.”

Giang Lăng gương mặt ửng hồng, đem mặt vùi sâu vào trong ngực Ngụy Tần: “Chủ nhân, em muốn hỏi anh chuyện này...”

“Nói.”

“... Lúc ấy, anh thật sự muốn giết Mai Bách Cường sao...”

Nghe vậy Ngụy Tần giả bộ không hiểu cười: “Em nói xem... ” sau đó khẽ cắn lên cổ Giang Lăng...

25. Chương 25

Từ lúc Giang Lăng nói câu “ em có phải đi chịu chết đâu ” đến giờ đã hai ngày trôi qua, Cố Trung cảm thấy nếu để Giang Lăng giao thân xác của mình cho Ngụy Tần, chỉ bằng đi chịu chết.

“Nghĩ gì thế. ” Tô Chiêu ngồi tựa ở đầu giường, chiếc chăn trượt xuống, lộ ra khuôn ngực trắng nõn mê người.

Cố Trung phun ra làn khói, không che dấu tâm tình phiền muộn: “Em nói xem tên họ Ngụy kia có bản lĩnh tài giỏi cỡ nào, mà có thể khiến Tiểu Lăng mê mết đến chết đi sống lại như vậy?”

“Hừ. ” Tô Chiêu đối với chuyện Cố Trung ở trên giường cứ nói chuyện về Giang Lăng đã sớm miễn dịch, “Anh còn không biết xấu hổ mà nói nữa, người cũng không phải do anh cứu. Nếu không phải Ngụy Tần cho người đi theo dõi cái tên Mai gì đó kia, bây giờ anh có thể thành thoi nằm ở đây sao?”

Cố Trung giọng nói không vui: “Ồ, vậy tôi đây nên cảm tạ hần rồi.”

Tô Chiêu khinh thường nói: “Anh nên thật lòng thật dạ cảm tạ hần.”

Cố Trung hung hăng đập tắt đầu thuốc, xoay người một cái áp Tô Chiêu ở dưới thân, nắm lấy cằm y, ánh mắt căm giận: “Tôi phải làm em đến lúc em không thể nói ra câu nào nữa mới được.”

Tô Chiêu tim đập rộn lên, ánh mắt phát sáng, lóe lên tia khiêu khích: “Tới đây, anh là đồ hèn nhất.”

Trưa nay, Cố Trung uống rất nhiều. Tô Chiêu bị Cố Trung làm đến không thể xuống giường, chỉ có thể nhìn Cố Trung uống đến nói năng lung tung.

Lúc say rượu mê mết, năm chữ kia cứ quanh quẩn bên tai —— ‘anh là đồ hèn nhất.’

Choang, Cố Trung ném bình rượu qua một bên, ôm Tô Chiêu từ trên giường xuống: “Lái xe đi! Chở tôi tới chỗ tên họ Ngụy kia!”

Tô Chiêu không cản được gã, không thể làm gì khác hơn là lái xe chở gã đi, trong lòng hào hứng đón chờ vở kịch hay.

Trên đường gió lạnh tạt vào mặt Cố Trung khiến gã tỉnh táo lại, lúc chạy đến biệt thự của Ngụy Tần, men rượu đã bay đi hơn phân nửa.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại, Cố Trung nhìn sang khuôn mặt lạnh lùng có chút cười nhạt gã của Tô Chiêu, lửa giận lại bị kích lên.

Gã xuống xe, đẩy cánh cửa sắt đang khép hờ ra, ấn chuông cửa.

Không lâu sau, cánh cửa bỗng nhiên mở ra—— Giang Lăng mặc một chiếc quần lót đáy thấp, trên thân thể khoác lên chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, để hở, khuôn ngực trắng nõn mê người lộ ra, mơ hồ có thể thấy được dấu hôn, khuôn mặt xinh đẹp nhưng thần tình lạnh lùng nghiêm nghị.

Cố Trung trong đây ơng một tiếng: “... Tiểu Lăng...”

“Anh tới đây làm gì. ” Giang Lăng lạnh lùng cắt ngang gã.

Cố Trung úp mở: “Hai ngày rồi... Sao em không trở về...?”

Giang Lăng trầm mặc.

Vừa nghĩ tới Tô Chiêu lúc này nhất định là đang ở trong xe lạnh lùng cười, Cố Trung liền không khỏi máu bốc lên não, gã không kiềm nén được tâm trạng, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay Giang Lăng: “Tiểu Lăng, theo anh quay về! Tên họ Ngụy kia có cái gì tốt, em ở cùng hắn mỗi ngày có đáng...?!”

Giang Lăng nhú mày, gạt tay Cố Trung ra, vuốt mớ tóc trước trán ra sau, con ngươi lóe lên tia băng lãnh: “Anh muốn quản em.”

Cố Trung ngơ ngẩn.

Bầu không khí ngưng trệ, Ngụy Tần đột nhiên xuất hiện, từ phía sau lưng ôm Giang Lăng vào lòng.

Hắn coi Cố Trung như không khí, khê cần vào cổ Giang Lăng, trầm giọng ra lệnh: “Đóng cửa.”

Sập. Cố Trung nhìn cánh cửa đóng chặt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ha ha ha ha...” nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Cố Trung, Tô Chiêu cười đến đau bụng.

Cố Trung mặt đen bước lên xe, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy điện thoại ra gọi cho Giang Lăng.

Đợi cả buổi Giang Lăng mới bắt máy, Cố Trung vội vã nói: “Tiểu Lăng, lúc này anh quên nói, buổi chiều em nhớ trở về, lão Lý bên Hâm Kỷ hẹn chúng ta xế chiều đi huyện khu.... Cứ như vậy, về sớm một chút! Anh cúp máy đây.”

Tô Chiêu liếc mắt nhìn Cố Trung, không nói gì.

26. Chương 26

Buổi chiều, Giang Lăng quả nhiên sớm trở về Tụ phúc lâu, chuẩn bị đồ đạc cùng Cố Trung đi huyện khu.

Nhưng không ngờ, Cố Trung lại vọt vào phòng cậu, ôm cậu ném lên trên giường!

“Anh!...” Giang Lăng còn chưa kịp nói hết, đã bị Cố Trung chặn lên môi, nụ hôn điên cuồng mang theo nỗi nhớ mong, khiến Giang Lăng khó có thể chống đỡ.

“Tiểu Lăng...” Cố Trung mê luyến liếm láp đôi môi Giang Lăng, khê cần vành tai và cổ của cậu.

“Anh làm gì vậy... Không phải đã nói đi huyện khu sao...” Giang Lăng gương mặt hiện hồng, đẩy Cố Trung

ra.

Cố Trung một chút cũng không buông cậu ra, cường ngạnh ôm lấy Giang Lăng, bàn tay thò vào trong quần áo của cậu... Giang Lăng hô hấp hỗn loạn: "... Anh... gạt em..."

Cố Trung đặt đầu gối vào giữa hai chân Giang Lăng, nơi mẫn cảm của cậu nhô lên."Ừm... " Giang Lăng khí lực phản kháng đã mất đi hơn một nửa.

"Tiểu Lăng, anh nhớ em đến sắp phát điên rồi... " Cố Trung liếm láp bờ ngực trắng nõn của Giang Lăng, đầu lưỡi treu đùa đầu nhũ.

Khoái cảm ào ạt kéo tới, Giang Lăng không hề phản kháng, mặc cho Cố Trung tàn sát bừa bãi.

Tô Chiêu nhíu mày, đem bức thư trong tay lật qua lật lại đọc tới đọc lui.

"Tất cả đều là gửi tới sáng nay. " Tiểu Ngô nói rõ một chút, khe khom người, ra khỏi phòng làm việc của Tô Chiêu.

Người nhận của hai bức thư đều là Ngụy Tần, Tô Chiêu nghĩ thầm bây giờ là thời đại nào rồi còn có người thích viết thư?!

Khe gõ cửa hai tiếng, Tô Chiêu không đợi đáp lại liền đẩy cửa đi vào, cầm bưu kiện đưa cho Ngụy Tần, liền xoay người rời đi.

"Đợi một chút. " Ngụy Tần gọi Tô Chiêu.

Hắn lấy một bức thư không đề tên người gửi trực tiếp ném vào thùng rác, cầm lấy bức thư còn lại được gửi từ đảo Saipan ở Mỹ, trong mắt lóe lên tia mừng rỡ: "Rất cực cũng đến."

Tô Chiêu đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Ngụy Tần nhanh chóng mặc áo khoác, cầm lấy bức thư đó: "Đi, cùng tôi đi đến Tụ phúc lâu."

Tô Chiêu hắng giọng: "Đến đó làm gì, bọn họ... Buổi chiều không phải đi đến huyện khu sao..."

Ngụy Tần chỉnh lại y phục: "Đi bây giờ, để Giang Lăng vui vẻ sớm một chút."

Tô Chiêu lau mồ hôi, theo Ngụy Tần ra khỏi phòng làm việc.

Xe dừng ở trước cửa Tự phúc lâu, Tô Chiêu nhỏ giọng đề nghị: “Để cho bảo vệ mang vào là được rồi...”

“Tôi muốn vào tận phòng đưa cho cậu ấy, cậu theo tôi vào. ” Ngụy Tần xuống xe.

Hai người vào tiền sảnh, nhân viên phục vụ muốn tiến lên nghênh tiếp, liền bị Trương Hằng phát tay lui ra. Chuyên viên sự kiện cũng lui ra, vì biết nam nhân tên Ngụy Tần này là người đã cứu lão đại, còn nam nhân tóc vàng kia, tựa hồ cũng có chút quen mặt.

Trương Hằng tiến lên: “Anh tới tìm Giang lão đại?”

“Ừm. ” Ngụy Tần lấy bức thư ra, “Có cái muốn đưa cho cậu ấy.”

“À, phòng của anh ấy là 908. ” Trương Hằng nói.

Thấy Trương Hằng vẫn chưa đề cập đến chuyện huyện khu, Tô Chiêu thở dài.

Không có điều gì cản trở, hai người vào thang máy.

Tô Chiêu mè nheo đi theo sau Ngụy Tần, tới trước cửa phòng, y nói: “Anh đi đi, tôi ở bên ngoài chờ anh.”

Cửa không có khóa, Ngụy Tần trực tiếp vặn nắm đấm cửa đẩy ra —— tiếng rên rỉ ám muội quen thuộc chui vào màng nhĩ, Ngụy Tần sững sốt.

Nghe thấy tiếng động, Giang Lăng phản ứng nhanh như gió, đẩy Cố Trung vẫn còn làm loạn ở trên người cậu ra, nâng người nhìn ra, nhất thời máu huyết như đông cứng!

Ngụy Tần lui ra sau đóng cửa lại.

“Sao anh không khóa cửa?! ” Giang Lăng cả giận nói.

Cố Trung nhúc nhích: “Vừa rồi là ai vậy...?”

Giang Lăng trừng mắt nhìn Cố Trung, ánh mắt hận không thể giết chết gã.

Tô Chiêu dựa lưng vào tường, y là người không bao giờ hút thuốc, lúc này lại đặc biệt muốn hút một điếu.

Ngụy Tần không nói một câu, bầu không khí có chút quái dị.

Chỉ chốc lát sau, cửa mở, Giang Lăng đã mặc quần áo tử tế, vẻ mặt có chút không ổn định: “... Anh tìm em?”

“Ừm, tới đây. ” Ngụy Tần tựa hồ vẫn chưa nổi giận.

Giang Lăng đóng cửa lại, theo Ngụy Tần đi tới trước cửa sổ, nhận lấy bức thư hắn đưa.

“Đây là...” Giang Lăng nhìn thấy hai chữ nước mỹ, trong đầu ong một tiếng, máu chạy lên trên.

“Mở ra đọc đi. ” Ngụy Tần thông thả khoanh tay, trong mắt chứa đầy ý cười ôn nhu nhìn Giang Lăng.

Giang Lăng vội vàng xé bì thư ra, bức thư và một tấm hình trượt ra ngoài.

Trái tim Giang Lăng đập mạnh đến lồng ngực đau nhức, trên giấy chữ viết của Giang Vĩnh Hoành hiện ra rõ ràng ——

“Con trai, cha ở chỗ này rất hạnh phúc, con đừng lo lắng.”

Trong hình là khung cảnh trời xanh mây trắng, biển xanh cát vàng, Giang Vĩnh Hoành và Ngụy Diễm mặc quần cộc đứng ở dưới dù che nắng, động tác vô cùng thân thiết, nụ cười rực rỡ hạnh phúc.

Giang Lăng bàn tay khẽ run... Một giọt, hai giọt... Nước mắt chảy xuống khuôn mặt, rơi vào trên giấy làm nhòe đi chữ trên thư.

Ngụy Tần ôm cậu vào lòng, ôn nhu hỏi: “Vui không?”

Giang Lăng vùi vào trong lồng ngực ấm áp của Ngụy Tần lau nước mắt, nín khóc mỉm cười: “... ừm.”

Ngụy Tần nâng khuôn mặt Giang Lăng lên, hôn xuống.

Nụ hôn dịu dàng kích thích ý nghĩ yêu thương trong lòng Giang Lăng, cậu không tự chủ ôm lấy cổ Ngụy Tần động tình đáp lại, cảm giác hạnh phúc kích động trong lồng ngực, khiến khuôn mặt cậu đỏ hết lên.

Ôm hôn qua đi, Ngụy Tần buông cậu ra, hỏi: “Hôm nay em không đi huyện khu?”

Giang Lăng đại não giống như có dòng điện xẹt qua, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Không, không đi...”

Ngụy Tần gạt đầu: “Tối nay tám giờ rưỡi tôi sẽ tới đón em, đừng ăn cơm tối.”

Tưởng rằng Ngụy Tần muốn dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm, Giang Lăng nở nụ cười thuần khiết ồm một tiếng, không hề phát hiện ra trong ánh mắt Ngụy Tần chột lóe lên tia băng lãnh.

Trở lại công ty, Ngụy Tần ngồi vào bàn làm việc, im lặng suy nghĩ một lát, cúi người nhặt bức thư không đề tên người gửi trong thùng rác lên, do dự một chút, mở ra.

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Màn đêm buông xuống, đèn hoa rực rỡ, rất nhanh đã đến thời gian cuộc hẹn.

Giang Lăng tâm tình sung sướng đi xuống lầu, liền nhìn thấy xe của Ngụy Tần đang lặng yên dừng ở đằng kia chờ cậu.

Nhìn Giang Lăng mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, Ngụy Tần liếc nhìn đồng hồ đeo tay, hướng Giang Lăng mỉm cười: “Rất đúng giờ.”

Giang Lăng mỉm cười đáp lại.

Chiếc xe vững vàng lăn bánh, không nhanh không chậm.

Giang Lăng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ càng lúc càng trở nên xa lạ, không biết Ngụy Tần muốn chở cậu đi đâu.

Chiếc xe tiến vào khu vực ngoại ô xa xôi, rẽ trái rẽ phải bảy tám lần, cuối cùng dừng lại ở trước cổng một tòa nhà được trang trí theo phong cách Baroque.

Giang Lăng xuống xe ngược mắt nhìn lên, ánh sáng tối mờ rọi xuống tòa kiến trúc hai tầng, chiếc cột đá được chạm trổ hoa văn phức tạp đổ xuống cái bóng đen quỷ dị. Những nhân viên an ninh túc trực ở trước cửa và bãi đỗ xe ăn mặc quân phục phương tây kiểu cũ, hiện ra mỹ cảm dị thường.

“Đi. ” Ngụy Tần hướng Giang Lăng đang chờ ra nói. Giang Lăng lập tức đuổi theo bước chân Ngụy Tần.

Nhân viên tiếp đãi mặc áo đuôi tôm màu đen đứng ở trước cửa, hướng Ngụy Tần khẽ khom người: “Chào ngài, xin lấy ra thư mời.”

Ngụy Tần từ trong túi quần móc bức thư vô danh kia ra.

“Mời vào. ” nhân viên làm tư thế xin mời.

Đi qua một đoạn hành lang trang trí những hoa văn cổ phức tạp, lúc rẽ qua góc ngoặt liền có một bồi bàn đến ngăn bọn họ, cung kính nói: “Chào ngài, xin hỏi ngài có cần mặt nạ không?”

“Không cần. ” Ngụy Tần trả lời.

Nghe vậy bồi bàn trực tiếp dẫn bọn họ vào một căn phòng thay quần áo, móc ra một chiếc vòng cổ bằng bạc, hai tay đưa cho Ngụy Tần, Ngụy Tần tiếp nhận.

Nhìn chiếc vòng cổ kia, trái tim Giang Lăng bỗng giật thót, dự cảm không lành kéo tới.

Ngụy Tần thần thái tự nhiên giống như đang ở nhà, không chút câu nệ, hất vổ vổ vai Giang Lăng, nói một chữ: “Cởi.”

Giang Lăng do dự một chút, mở nút áo, yên lặng bắt đầu cởi quần áo.

Chờ Giang Lăng cởi xong toàn bộ y phục, Ngụy Tần đeo chiếc vòng lên cổ cậu, ánh sáng màu bạc càng làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Lăng.

Giang Lăng vẫn trầm mặc, rũ mi mắt không nói một câu.

“Đi thôi. ” Ngụy Tần nắm dây xích được gắn trên vòng cổ.

Nhìn theo bóng lưng Ngụy Tần, Giang Lăng rốt cục không nhịn được, cậu vẫn đứng yên tại chỗ, sau đó cúi người quỳ trên mặt đất, hạ thấp đầu, trán cậu chạm vào tấm thảm trên mặt đất, bày ra tư thế hèn mọn nhất nói: “Chủ nhân.”

Ngụy Tần quay đầu lại: “Hửm?”

Giang Lăng run nhè nhẹ: “... Cầu xin anh... cho em mang cho mặt nạ...”

Thấy cậu đã đoán được chín phần, Ngụy Tần trong mắt lóe lên một tia sáng, lạnh lùng nói: “Không được.”

Giang Lăng trong ngực đau xót, móng tay bấm vào tấm thảm mềm mại: “... Cầu xin anh...”

Nhìn Giang Lăng cúi thấp đầu, Ngụy Tần ôn nhu cười: “Em đang sợ cái gì, Giang Lăng.”

Giang Lăng không đáp lời.

“Đi thôi. ” Ngụy Tần không nói thêm lời nào nữa.

Bước chân Ngụy Tần rất chậm, Giang Lăng bò theo sau cũng không quá cố sức.

Đi chưa tới hai bước liền ra tới góc ngoặt, tầm nhìn rộng mở thông suốt, Giang Lăng nhìn lại, trước mắt cậu đều là kiểu như cậu và Ngụy Tần—— chủ nhân và sủng vật. Những thiếu niên đáng vẻ xinh đẹp quỳ gối bên chân chủ nhân, các chủ nhân thì đang đàm tiếu, hoặc ở trên sofa hưởng thụ phục vụ, bầu không khí nồng đặc sự phóng đảng dâm dục.

Ngụy Tần không đến chỗ đám người kia, chỉ dắt Giang Lăng đứng ở một bên, lưng dựa vào tường hút thuốc.

Giang Lăng quỳ ngồi dưới đất, thân thể xích lõa bại lộ trước mắt người khác khiến cậu mất đi cảm giác an toàn, không mang mặt nạ, càng làm cậu không dám ngẩng đầu.

“Hey!”

Đột nhiên trước mắt xuất hiện đôi giày da sáng loáng, Giang Lăng căng thẳng.

“Ừm, anh cũng tới à. ” Ngụy Tần chào hỏi.

“Lâu rồi không thấy anh tới nha! Tôi vậy mà chưa từng vắng mặt đó. ” Diệp Thanh Phong lúc nào cũng giữ hình tượng anh tuấn khiến người khác phải chói mắt, “Anh lần nào tới cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn, thế nào, hôm nay dẫn theo rồi sao.”

Ngụy Tần cười, chuyển chủ đề: “Sủng vật của anh đâu?”

Diệp Thanh Phong chỉ chỉ phía sau: “Tôi bảo cậu ta hầu hạ Đình tiểu thiếu gia rồi, hôm nay hẳn tới có một mình.”

“Ồ. ” Ngụy Tần phun ra một làn khói.

Diệp Thanh Phong nói: “Đúng rồi, tiết mục bắt đầu rồi, anh không đi xem sao?” Nhà theo phong cách Baroque:

28. Chương 28

Trên sân khấu đang biểu diễn tiết mục trối buộc, thiếu niên thân thể trắng nõn bị dây đỏ quấn quanh, dưới ánh đèn tỏa ra sự quyến rũ khó cưỡng.

Theo từng nội dung, điều giáo sư sẽ làm tiết mục mẫu trước, sau đó sẽ tùy ý các chủ nhân đưa sủng vật của mình lên biểu diễn.

Ngụy Tần dắt Giang Lăng đi tới, có rất nhiều người đang đứng xem, Giang Lăng không nhìn thấy tình hình trên sân khấu, nhưng cậu có thể cảm nhận được dục vọng của bọn họ, khiến cho tiết mục càng thêm điên cuồng.

Lúc điều giáo sư hô biểu diễn “dùng yết hầu”, Ngụy Tần không nhanh không chậm giơ tay.

Thân thể giống như bị sét đánh, Giang Lăng nhất thời đầu óc trống rỗng.

“Em có thể làm tốt mà? ” Giọng nói trầm thấp của Ngụy Tần từ đỉnh đầu truyền đến, “Đừng làm tôi mất mặt.”

Giang Lăng gắt gao siết chặt nắm tay, lồng ngực đau đến không thở nổi.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của những người xung quanh, hai người đi tới bên cạnh sân khấu, Ngụy Tần đem dây xích giao cho điều giáo sư.

Giang Lăng cố đè nén cảm giác nhục nhã đang không ngừng dâng lên, bức bách chính mình bò lên trên sân khấu, ánh đèn quang chói mắt khiến cậu không thể mở mắt ra... Trong thoáng chốc cậu nhìn thấy Ngụy Tần đang ngồi ở hàng ghế khách quý, ánh mắt lạnh lùng băng lãnh.

Giang Lăng thu hồi đường nhìn, cậu nhìn chăm chăm mặt đất bị ánh sáng chiếu đến trắng nhợt, tuyệt vọng dưới đáy lòng lan tràn.

Điều giáo sư trói hai tay cậu ra sau lưng, treo lên giữa không trung, sau đó dùng chuôi roi da vỗ nhẹ bên đùi cậu, ý bảo cậu tách hai chân ra.

Giang Lăng nhắm mắt lại, cố nén sỉ nhục, tách hai chân ra quỳ trên mặt đất, mặc cho bộ vị yếu ớt và tiểu huyết mê người hoàn toàn bại lộ ở dưới ánh đèn.

Điều giáo sư nâng cằm Giang Lăng lên, dùng ngón tay đầy nhục dục vuốt ve đôi môi trơn bóng của cậu.

Ngụy Tần trầm mặc, nhìn Giang Lăng đang cố gắng chịu đựng, đột nhiên mặt không thay đổi nói: “Mở mắt ra. Tôi đã dạy em thế nào?”

Giang Lăng khẽ run, cậu nghe thấy mệnh lệnh của Ngụy Tần rõ mồn một, cậu thật sự không biết tại sao Ngụy Tần lại muốn khiến cậu khổ sở đến mức này.

Giang Lăng chậm rãi mở mắt ra, nhất thời dung nhan hoàn mỹ phơi bày, lập tức khơi dậy trong đám người một trận náo loạn.

“A ~” Diệp Thanh Phong vẻ mặt tấm tắc, “Hắn thật đúng là chọn trúng một báu vật.”

Điều giáo sư lấy ra một cây dương vật giả màu da tương đối dài nhỏ, để Giang Lăng ngậm vào, không nhanh không chậm chuyển động.

Bởi vì căng thẳng, Giang Lăng gương mặt hơi hiện hồng, cậu cố gắng mở miệng thật rộng, làm cho dương vật giả ra vào thuận lợi.

Cảm giác trơn trượt đã đủ, điều giáo sư điều chỉnh một chút độ lớn của góc, nâng cằm Giang Lăng lên, đem dương vật giả đẩy vào, Giang Lăng mở hầu miệng, nghênh tiếp thứ đó tiến vào, thuận lợi đến mức ngay cả bản thân cậu cũng kinh hãi.

Nước bọt không kịp nuốt xuống theo khoe môi chảy xuống, kích thích cường liệt khiến trong mắt tràn đầy nước mắt, Giang Lăng liên tục buồn nôn, giờ cậu đã hiểu được vì sao Ngụy Tần không cho phép cậu ăn cơm tối... Trong lòng cậu tràn đầy vui mừng tưởng rằng sẽ có một đêm hạnh phúc, không ngờ Ngụy Tần đã sớm có dự định... Không thể nào... Khi đó Ngụy Tần... Rõ ràng ôn nhu như vậy... Lòng ngực đau nhức, Giang Lăng sống mũi cay cay, nước mắt ứa khuất tràn ra viền mắt.

Vẻ mặt yếu ớt của Giang Lăng giống như một liều thuốc kích dục tiêm vào đám người đang rục rịch ngóc đầu bên dưới, có một vài ông chủ đã khản trương để súng vật của mình bú liếm.

Dương vật giả mềm mại ở trong cổ họng kéo ra đưa vào, Giang Lăng cực lực nhẫn nại, mặc dù thống khổ bức bách đến cực hạn thì cậu cũng sẽ sinh ra phản kháng, nhưng so với việc chịu đựng sự trừng phạt của Ngụy Tần, chuyện đó sẽ còn hơn cả câu nói Ngụy Tần mới vừa nói —— ‘Đừng làm tôi mất mặt’...

Sự dày vò nơi địa ngục khiến Giang Lăng ý thức có chút mơ hồ, dương vật giả còn đang trong cổ họng chuyển động, thanh âm ồn ào bên tai nhắc nhở cậu, bản thân mình lúc này còn đang khơi mào dục hỏa của bao nhiêu nam nhân. —— Thật ti tiện, so với “sủng vật” còn ti tiện hơn, chỉ có thể gọi là “đồ chơi”...

“Được rồi.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc, giống như bàn tay thần linh cứu vớt cậu khỏi đau khổ. Cổ họng đột nhiên nhẹ nhõm, dương vật giả rời khỏi tầm mắt của mình, Giang Lăng nghe thấy dưới khăn đài tiếng vỗ tay tán thưởng không dứt, cảm giác như bình tĩnh.

Ánh mắt men theo dây xích nhìn lên, Giang Lăng chớp mắt, nhìn thấy Ngụy Tần đang đứng ngược sáng.

“Em làm rất tốt. ” Ngụy Tần nói.

Giang Lăng có chút hư thoát, vô lực gục đầu xuống.

Tiết mục vẫn còn tiếp tục, Ngụy Tần dắt Giang Lăng ra khỏi đám người, hất ngời trên sofa, Giang Lăng quỳ gối bên chân Ngụy Tần.

Ngụy Tần không nói gì, chỉ là châm thuốc, thản nhiên ngồi hút.

“Ngụy tổng ~ ” Diệp Thanh Phong đi tới, đặt mông ngồi trên sofa, “Sủng vật của anh thật là xinh đẹp, cho tôi mượn chơi chút nhé.”

Giang Lăng cả kinh, khản trương đến mức trợn to hai mắt.

Nghe vậy Ngụy Tần thờ ơ hút một hơi thuốc: “Cho anh mượn chơi, tôi có ích lợi gì?”

Diệp Thanh Phong sững sốt một chút: “Là đổi mà ~ chúng ta đổi sủng vật cho nhau.”

Ngụy Tần cười khê: “Tôi đổi với sủng vật của anh không có hứng thú.”

“Tôi khinh, như thế là không nể mặt. ” Diệp Thanh Phong làm bộ tức giận.

Ngụy Tần dịch người đến bên cạnh hắn ta, nhỏ giọng nói: “Đem hạng mục cầu vượt hoa viên cho tôi, tôi sẽ cho anh chơi một lần.”

Giang Lăng gắt gao cắn răng, đầu ngón tay muốn đâm vào lòng bàn tay đến xuất huyết.

“Anh!... Lòng dạ anh cũng quá thâm hiểm mà! ” Diệp Thanh Phong nói lớn.

“Không thì thôi. ” Ngụy Tần tiếp tục hút thuốc.

Diệp Thanh Phong suy nghĩ một lát, thần sắc nghiêm túc nói: “Cho anh làm nhiều nhất ba phần, được rồi chứ!”

Ngụy Tần nhìn Diệp Thanh bộ dạng khẩn trương đầy sắc dục, phì cười: “Tôi đùa thôi.”

“Này!! ” Diệp Thanh Phong bùng nổ.

Ngụy Tần đem dây xích giao cho hắn ta: “Ôn nhu một chút.”

Diệp Thanh Phong vẻ mặt mừng rỡ, hắn ta dắt dây xích vừa muốn đi, đột nhiên Giang Lăng nắm lấy dây xích mạnh mẽ kéo lại.

Sợi dây bị tuột ra, Diệp Thanh Phong nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Giang Lăng đã đứng dậy khi nào, trừng mắt phẫn nộ nhìn Ngụy Tần, liều lĩnh quát lớn: “Anh thật quá đáng!!”

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đều nhìn qua bọn họ.

Ngụy Tần không phản bác phun ra một làn khói thuốc, quay đầu lại đối diện với ánh mắt của Giang Lăng, lạnh lùng nói một câu: “Em không quá đáng sao?”

Giang Lăng ngơ ngẩn, đại não nhất thời phản ứng không kịp.

Ngụy Tần vẻ mặt không vui bóp tắt đầu thuốc lá, nắm lấy cánh tay Giang Lăng, nửa lời nửa kéo cậu ra

khỏi đại sảnh.

Diệp Thanh Phong ngây ngốc nhìn bóng lưng hai người, gãi đầu.

Bị Ngụy Tần nhét vào ghế phụ, Giang Lăng còn chưa kịp ngồi vững, đã bị một mớ quần áo ném vào mặt.

Ngụy Tần bước vào xe, đóng cửa xe cái rầm, lạnh lùng nói: “Cài dây an toàn vào.”

Giang Lăng không kịp mặc quần áo, trầm mặc cài dây an toàn.

Động cơ nổ vang, chiếc xe rời khỏi tòa nhà, tốc độ như tên bắn hướng đến trung tâm thành phố.

Ngụy Tần trước giờ luôn lái xe ổn định vậy mà bây giờ liên tục đạp chân ga, giống như muốn tăng tốc độ đến cực hạn.

Giang Lăng có chút kinh hãi, cậu ôm quần áo nhìn đường phố biến hóa ngoài cửa sổ, không dám nhìn Ngụy Tần.

Về đến nhà, Ngụy Tần động tác thô bạo mà đem Giang Lăng từ trên xe kéo xuống.

Rầm, cửa bị một cước đá văng, Ngụy Tần ném Giang Lăng lên trên giường, xoay người đè lên, ấn chặt bờ vai cậu, ba ba giáng xuống hai cái bạt tai!

“Ồ... ” Giang Lăng bị đánh đến trước mắt một mảnh sao Kim. Cậu hồi tưởng lại khi này Ngụy Tần suýt chút nữa đã bán cậu đi, nhất thời ủy khuất ngập trời, phẫn nộ quát: “Tại sao anh lại đối với em như vậy?!”

Ngụy Tần một tay chế trụ hai cổ tay Giang Lăng áp lên đỉnh đầu, một tay nắm lấy cằm cậu, ngữ khí lạnh lùng: “Không phải em thích để người ta chơi mình sao, sao bây giờ lại tỏ vẻ thuần khiết như vậy.”

Nghe vậy Giang Lăng trong ngực đau xót, vô lực lắc đầu, nhưng vẫn không thể thoát khỏi những ngón tay đang làm cậu đau của hắn: “Em không biết... anh đang nói gì...”

Ngụy Tần lạnh lùng cười khê: “Lúc buổi chiều không phải em rên rỉ rất cuồng nhiệt sao, thì ra tôi không thỏa mãn được em, nên em phải đi tìm người nam nhân khác có thể làm em sung sướng đến chết đi sống lại có phải không?”

Giang Lăng vẻ mặt thoáng sững sờ, kịp phản ứng: “Cố Trung... hắn... ép buộc em...”

Ngụy Tần lửa giận bốc lên, trở tay giáng cho cậu một cái tát, thanh thúy vang dội: “Không phải bản thân

mình tự nguyện mở chân ra cho hần chơi, ai dám ép buộc em?!”

Giang Lăng ghen giọng.

“Ba năm đó em cùng hần có quan hệ gì, tôi không xen vào. Thế nhưng... ” Ngụy Tần ngữ khí trầm xuống, “Em đã là sủng vật của tôi còn cùng hần ở trên giường, bảo tôi làm sao chịu đựng được đây?!”

Giang Lăng đầu óc trống rỗng.

Ngụy Tần khẽ lắc đầu, trong mắt hiện lên tia bi thương ngưng đọng: “Em khiến tôi quá thất vọng rồi, Giang Lăng.”

Ngụy Tần buông cậu ra, xuống giường cởi áo khoác ném qua một bên, ngồi trên sofa hút thuốc.

Giang Lăng nằm bất động ở trên giường, không hiểu sao mọi việc lại trở nên như vậy, nước mắt cũng bất tri bất giác chảy xuống.

Cậu nhớ lại nguyên nhân hậu quả của sự việc, nhớ lại lúc Ngụy Tần vui mừng chạy đến chỗ cậu đưa thư, nhưng lại chứng kiến cảnh tượng đó... Cái ôm ấp áp đầy hạnh phúc trước cửa sổ, là hần đang kiềm nén phần nộ trong lòng?...

Đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tâm, cướp đi hơi thở của cậu. Những lời Ngụy Tần vừa nói từng câu từng chữ, cậu đều không thể phản bác.

Giang Lăng nâng người ngồi dậy, dường như là trở mình bò xuống giường, chậm rãi bò đến bên chân Ngụy Tần.

— mỗi lần xảy ra mâu thuẫn là lại dùng hình thức này... Cậu quỳ trên mặt đất cầu xin Ngụy Tần tha thứ, tuy rằng không có cam lòng, nhưng trừ cách này ra cậu không thể tìm ra cách nào khác có thể kết thúc sự lạnh lẽo đáng sợ này.

“Chủ nhân... ” Giang Lăng nước mắt lưng tròng, thần sắc buồn bã, “... Trong mắt anh... có phải em rất.. ti tiện...?”

“Không, ” Ngụy Tần không chút do dự nói, “Ba phần công trình cầu vượt có giá trị hai trăm triệu.”

Nước mắt thoáng cái dâng lên, Giang Lăng ôm lấy chân Ngụy Tần, run rẩy nói: “Cầu xin anh... đừng bảo là...”

Ngụy Tần nhú mày.

“Đừng mà... ” nước mắt thấm ướt góc quần, Giang Lăng nghẹn ngào nói không nên lời.

Nhìn thấy Giang Lăng không ngừng run rẩy, giống như động vật nhỏ đang co ro người lại, Ngụy Tần trong mắt hiện lên một tia không nỡ, hắn có chút khó chịu xoa xoa mi tâm, giọng nói mệt mỏi: “Cho tôi một lý do để tha thứ cho em.”

Thấy được hi vọng, Giang Lăng khẽ gạt nước mắt, hai mắt còn ngấn lệ kiên định nhìn Ngụy Tần: “... Em cam đoan, sẽ không bao giờ cùng Cố Trung ... ở trên giường nữa.”

Ngụy Tần trầm mặc một hồi, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt Giang Lăng.

Giang Lăng tim đập dồn dập, con ngươi đen kịt của Ngụy Tần giống như nhìn thấu linh hồn cậu, khiến cậu không thể che giấu bất cứ điều gì.

Ngụy Tần vươn tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước nơi khóe mắt Giang Lăng. Sự ấm áp từ bàn tay của hắn đặt ở trên mặt khiến Giang Lăng tâm tình rung động, nước mắt lần thứ hai dâng lên.

“Giang Lăng, ” Ngụy Tần ngữ khí rời rạc, nhãn thần có chút mệt mỏi, “Tôi vừa nghĩ tới em thân thể xích lỏa bị hắn đè ở phía dưới, rất khó tha thứ cho em.”

Giọt nước mắt trào ra, Giang Lăng run rẩy: “... Em... xin lỗi...”

Ngụy Tần thở dài, ôn nhu sờ sờ đầu Giang Lăng: “Đừng khóc nữa, đi nghỉ ngơi đi, chút nữa tôi sẽ kêu Thôi Cát làm chút đồ ăn đem đến cho em.”

Biết Ngụy Tần hiện tại không muốn nhìn thấy mình nữa, Giang Lăng ngoan ngoãn đứng lên, tiến vào phòng ngủ đưa lưng về phía cửa ôm đầu gối ngồi xuống, nước mắt không thể kiềm nén mà trào ra, Giang Lăng trước giờ không biết bản thân cậu lại yếu đuối như vậy, hoàn toàn không có biện pháp nào.

Suốt một đêm, Giang Lăng không thể ngủ ngon giấc, cậu dường như có thể cảm giác được sự tức giận của Ngụy Tần, có thể xuyên thấu qua căn phòng ngủ bằng thủy tinh.

Sáng sớm tỉnh lại, Giang Lăng dụi mắt thâm quầng kéo cửa ra, nhưng lại không thấy bóng dáng Ngụy Tần đâu. Chăn đệm trên giường được xếp rất gọn gàng, giống như chưa từng bị mở ra.

Giang Lăng nghi hoặc dụi mắt, vẽ mặt mơ hồ mặc quần áo tử tế, đi xuống lầu.

Lúc xuống tới chỗ rẽ cầu thang, Giang Lăng nghe thấy âm thanh truyền đến, cậu liền dừng bước.

Chỉ thấy Ngụy Tần cả người xích lỏa từ phòng Thôi Cát đi ra, cầm lấy quần áo trên ghế sa lon bắt đầu

mặc vào.

Không lâu sau, Thôi Cát cũng đi ra, hai gò má phỉm hồng, thần tình ngượng ngùng nói: “Ừm... Thật vui về.”

Giang Lăng nhất thời giống như rơi vào hầm băng, đầu óc trống rỗng.

Ngụy Tần động tác ưu nhã mặc áo khoác: “Dọn dẹp lại căn phòng của cậu đi, bề bộn đến độ không có nổi chỗ để quần áo.”

“A. ” Thôi Cát gãi đầu, muốn nói lại thôi, “Tối nay... anh lại đến chứ?”

Ngụy Tần ôn nhu cười, xoay người lại sờ sờ đầu Thôi Cát: “Đến, cậu chờ tôi.”

Giang Lăng trong đầu ong một tiếng, không thể tin được lùi ra sau một bước.

Cạch, cửa đóng lại, bóng dáng Ngụy Tần biến mất sau cánh cửa, Thôi Cát vẻ mặt vô cùng mỹ mãn trở về phòng.

Không ai nhìn thấy Giang Lăng.

Giang Lăng vô lực ngồi ở trên cầu thang, hai tay chống lên trán. Bây giờ cậu mới có thể cảm nhận sâu sắc cảm giác của Ngụy Tần khi hắn nhìn thấy cậu và Cố Trung ở trên giường... Nước mắt tràn ra viền mắt, Giang Lăng hung hăng lau nước mắt, vịn tay vịn đứng lên, thân hình bất ổn bước xuống.

Cạch, lại một tiếng đóng cửa.

“Hửm? ” Thôi Cát nghi ngờ thò đầu ra.

29. Chương 29

Tụ phúc lâu.

Vừa thấy Giang Lăng trở về, Cố Trung liền vội vàng tiến lên: “Tiểu Lăng, họ Ngụy kia không làm gì em chứ?!”

Biết gã đang muốn nói đến chuyện “bắt gian tại trận ” lần trước, Giang Lăng mệt mỏi lắc đầu: “Không sao.

” cậu đẩy Cổ Trung ra, vào gian phòng của mình.

Cổ Trung theo sau: “Em làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm.”

“Em đã nói là không sao rồi mà?! ” Giang Lăng thô bạo đóng cửa lại, rầm một tiếng dính tai nhức óc.

Không được hai giây, Giang Lăng lại đột nhiên kéo cửa ra: “Không phải anh nói người bên Đông Kiều đang gây rối ở chỗ tòa nhà hoàng gia sao.”

Cổ Trung ngây ngốc: “A, phải “

“Đi. ” Giang Lăng lạnh lùng liếc Cổ Trung.

Tới nơi, bọn côn đồ vẫn còn đang gây náo động, đám Giang Lăng trực tiếp xông vào dọn dẹp hỗn loạn. Giang Lăng đang đặt biệt cấu kính, cậu túm lấy áo một tên từng quyền từng quyền dấm lên mặt hắn, khiến những người khác sợ đến cầm lặng.

Sau khi mấy tên lưu manh chạy thoát, ông chủ Tiền theo thường lệ hẹn bọn họ buổi tối đi tiêu khiển, Giang Lăng liền nhận lời.

Buổi tối, Giang Lăng uống liên tục không ngừng, trong người đã ngà ngà say.

Mỹ nữ bồi rượu ngồi bên cạnh biết địa vị của Giang Lăng, khẩn trương đến mức nụ cười trở nên cứng ngắc. Cũng may Giang Lăng đối với nữ nhân không có hứng thú, liền xem cô ta như không khí.

Tan tiệc, nhìn Giang Lăng vẫn còn nắm chặt chai rượu không buông, Cổ Trung đau lòng nói: “Hôm nay em tâm trạng không tốt sao?”

Giang Lăng uống một hớp rượu, không trả lời.

Cổ Trung ngồi xuống bên cạnh Giang Lăng, nắm lấy vai cậu: “Nói cho anh biết đi.”

Giang Lăng rũ mắt do dự một chút, đẩy Cổ Trung ra: “Sau này đừng có như vậy nữa.”

Cổ Trung sửng sốt: “Cái gì?”

Giang Lăng lảng tránh ánh mắt Cổ Trung, thấp giọng nói: “Em sẽ không... cùng anh ở trên giường nữa.”

Cố Trung không thể tin được trọn to hai mắt.

Giang Lăng ánh mắt ảm đạm, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cố Trung một phát níu lấy Giang Lăng, khẩn thiết hỏi: “Tiểu Lăng! Anh đối với em có chỗ nào không tốt?!...”

Giang Lăng trầm mặc hai giây, quay đầu lại bỗng nhiên cười, nụ cười dịu dàng có cả một chút bất đắc dĩ: “Anh đối với em tốt. Chỉ là... Em không muốn lại cùng anh làm chuyện đó nữa.”

“Em đừng có gạt anh!! ” Cố Trung nóng nảy, “Nhất định là Ngụy Tần đã nói gì với em phải không?! Em chờ đi, anh sẽ đi tính sổ với hắn!!”

“Được rồi! ” Giang Lăng quát lên.

Hai người nhất thời trầm mặc, bầu không khí ngưng trệ.

“Em đi đây. ” Giang Lăng thấp giọng nói một câu, liền rời đi.

Cố Trung chán nản ngồi trên sô pha, nhấp một hớp ly rượu của Giang Lăng.

Giang Lăng vừa về tới biệt thự, Thôi Cát liền chạy ra đón, cười tủm tỉm nói: “Lăng ca, anh đã về rồi.”

Giang Lăng không nhìn cậu ta, ừm một tiếng.

Thôi Cát có chút vội vàng không kiềm được: “Ngụy Tần đâu rồi, anh ấy không cùng về với anh sao?”

Giang Lăng nhất thời lửa giận nổi lên! Cậu mạnh mẽ kéo lấy cánh tay Thôi Cát ném cậu ta lên sô pha! Thôi Cát ngã sấp xuống trên sô pha, Giang Lăng lập tức chế trụ cậu ta, nắm lấy quần dài cùng quần lót của cậu ta mà cởi xuống hết!

“... Buông!...” hạ thân bại lộ khiến Thôi Cát vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Có lẽ là tại vì rượu, Giang Lăng lúc này đã không còn lý trí, cậu gắt gao nắm lấy cằm Thôi Cát, trầm giọng nói: “Phân thân của Ngụy Tần lớn như vậy chắc là làm cậu sung sướng lắm nhỉ?”

Thôi Cát sững sốt, gương mặt thoáng cái đỏ bừng: “Anh, đang nói cái gì...!”

“Tôi nói cái gì chẳng lẽ cậu còn không rõ? ” Giang Lăng cười nhạt, “Đêm qua các người làm mấy lần, hả?”

Nhìn đôi con người lạnh lẽo đầy oán hận như rắn độc của Giang Lăng, Thôi Cát sợ đến mức cả người run run, liều lĩnh rống to: “Không có!! Chúng ta không có!”

Giang Lăng nhíu mày: “Không có? Vậy lúc sáng sớm tại sao hắn không mặc quần áo từ phòng cậu đi ra?”

Thôi Cát ngơ ngác một chút, vẻ mặt oan uổng nói: “Đó là do em xin anh ấy làm người mẫu cho em vẽ tranh mà!!”

Giang Lăng sững sờ, đại não nhất thời đình trệ. Đúng lúc này, cánh cửa bỗng cách một tiếng, Ngụy Tần đẩy cửa vào liền nhìn thấy cảnh tượng này, hắn lập tức xông tới chỗ Giang Lăng giáng lên mặt cậu một quyền!

Giang Lăng ngã trên mặt đất, Ngụy Tần nắm lấy cổ áo cậu vung quyền muốn đánh cậu!”Đừng, đừng đánh nữa!! ” Thôi Cát từ trên sofa trở mình chạy tới, liều mạng ngăn Ngụy Tần, “Anh ấy không có làm em bị thương, xin anh đừng đánh nữa!”

Nắm tay Ngụy Tần dừng ở giữa không trung, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ trừng mắt nhìn Giang Lăng.

Giang Lăng bị đánh đến đầu óc choáng váng, tầm nhìn mơ hồ lẫn lộn.

“Chỉ là hiểu lầm thôi... ” Thôi Cát không biết nên nói gì.

“Tránh ra! ” Ngụy Tần đẩy Thôi Cát ra, nắm lấy cánh tay Giang Lăng lôi cậu dậy!

Mạnh mẽ đẩy vào, Giang Lăng lão đảo ngã nhào trên mặt đất, giọng nói Ngụy Tần đầy rẫy lửa giận: “Em ở đây tỉnh táo lại cho tôi!”

Tiếng cửa sắt nặng nề đóng lại, thanh âm dài giống như một thế kỷ truyền vào tai Giang Lăng.

Cậu nằm sấp trên nền đất ẩm ướt lạnh giá, nghe thấy tiếng thở dốc hỗn loạn của bản thân, chìm vào thế giới cô đơn tăm tối không một tiếng động này.

Không thể trách người khác, kẻ làm quan hệ giữa cậu và Ngụy Tần thành ra như vậy không phải là Thôi Cát, mà là chính là bản thân cậu.

Giang Lăng xoay người nằm trên mặt đất, mặc kệ sự lạnh lẽo đang ngấm vào người.

Gương mặt đau nhức, tâm trạng tuyệt vọng khiến thân thể mệt mỏi vô lực... —— không biết lần này cậu sẽ bị giam bao lâu, mới có thể đợi đến khi Ngụy Tần tha thứ cho mình...

Giang Lăng nhắm mắt lại, cậu nhớ lại sự dịu dàng của Ngụy Tần, trong ngực không ngừng đau đớn.

30. Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cứ tưởng rằng cực hình này sẽ kéo dài thật lâu, không ngờ đến sáng ngày thứ hai, cánh cửa tầng hầm đã âm ỉ mở ra.

Giang Lăng tựa vào tường ngồi ở dưới đất, từ trong mơ hồ tỉnh lại, tim đập hỗn loạn nhìn đến phía cửa, chỉ thấy Thôi Cát bùng khay thức ăn đi tới.

Thôi Cát mở đèn lên, vẻ mặt có chút sợ sệt thận trọng, cậu ta khẽ đặt khay xuống bên cạnh Giang Lăng, ngập ngừng nói: “Em đã làm bữa sáng cho anh.”

Giang Lăng nhìn lướt qua thức ăn đẹp mắt trong khay, giương mắt nhìn chằm chằm Thôi Cát: “Ai bảo cậu làm.”

Thôi Cát khẩn trương lên: “Em... tự làm. Ngụy Tần ra ngoài rồi, nếu anh không ăn nhanh, sẽ nguội mất.”

Giang Lăng lạnh lùng nói: “Hắn không kêu cậu thả tôi ra sao.”

Thôi Cát nghẹn lời, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn cậu ta cúi đầu xuống, Giang Lăng than nhẹ, ánh mắt buồn bã: “... Xin lỗi.”

Thôi Cát lại càng hoảng sợ: “Không không không, em mới nên xin lỗi, đã khiến cho anh hiểu lầm...!”

Giang Lăng không đáp lời, bầu không khí nhất thời có chút gượng gạo.

Thôi Cát trầm mặc một hồi, giống như đã hạ quyết tâm, nói: “Hai năm trước, em đã gặp Ngụy Tần...”

Giang Lăng trong mắt lóe lên tia sáng, hơi mím môi.

Thôi Cát giọng nói có chút đau thương, chậm rãi nói: “Khi đó...”

...

Sắc trời âm u mù mịt, mưa to như trút nước, thanh âm của vạn vật náo động đan xen.

Thôi Cát ôm bức tranh được bọc vải, tận lực dùng thân thể che lại, nhưng mà từ mép bức tranh liên tục chảy ra dòng nước mưa trộn lẫn màu vẽ nhoe nhoét, bức tranh của cậu ta đã bị hỏng.

Gương mặt ướt đầm nước mắt hòa với nước mưa, Thôi Cát cuộn tròn người ở bên cạnh cột điện, lạnh đến mức run lấy bầy.

Chốc chốc cũng có mấy người hốt ha hốt hải chạy qua nhìn thấy cậu, nhưng lại không có một ai ra tay cứu giúp.

Một chiếc xe Limousine màu đen chạy xẹt qua chỗ cột điện, làm bắn lên một trận bọt nước, Thôi Cát muốn chắn cũng không chắn được.

Không lâu sau, chiếc xe lại vòng trở lại, kính cửa sổ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Tần.

Thôi Cát cuối cùng cũng có phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn hắn, giống như phản xạ có điều kiện lắm lắm cười nói: “Ông chủ... Muốn mua tranh sao? Rất rẻ thôi...”

Ngụy Tần nhíu mày: “Bao nhiêu tiền?”

“Chỉ cần hai trăm! ” Thôi Cát xốc lại tinh thần, từ mặt đất bò dậy, “Tôi cho anh xem tranh! ” cậu ta bị kích động mà mang bức tranh tới, bóc lớp vải đã mềm nhão từ lâu ra — trên bức tranh sơn dầu là một đồng hồ đồng, bị hủy hoại đến mức không còn nhìn ra hình thù.

Thôi Cát run rẩy, vô lực ngồi trên mặt đất, ôm đầu suy sụp khóc lớn.

Ngụy Tần nhìn Thôi Cát co người khóc lóc thảm thiết, hấn do dự một chút, đẩy cửa xuống xe, kéo cánh tay Thôi Cát lên nhét cậu ta vào trong xe, đóng cửa lại.

Thôi Cát bám vào cửa sổ khóc ròng nói: “Tranh của tôi!”

“Vứt rồi. ” Ngụy Tần có chút bực bội nắm tay lái, nhấn chân ga.

Về đến nhà, Ngụy Tần không nói câu nào, đẩy Thôi Cát vào phòng tắm.

Thôi Cát tắm xong đi ra, trên người phủ lên bộ quần áo rộng thùng thình của Ngụy Tần, dáng vẻ nhìn có chút buồn cười. Nhìn Ngụy Tần đang ngồi trên sofa hút thuốc, không khỏi tim đập rộn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện hồng: “... Cảm ơn anh.”

Ngụy Tần khoát tay, bình thản nói: “Tới, ngồi xuống đây.”

Thôi Cát chậm chạp đi tới, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Ngụy Tần, trái tim đập thình thịch không ngừng.

“Hút thuốc không? ” Ngụy Tần cầm hộp thuốc lá đưa tới.

“Không. ” Thôi Cát không dám đối diện với ánh mắt của Ngụy Tần, rũ mắt nói.

Không đợi Thôi Cát mở miệng, Ngụy Tần hỏi: “Cậu không có nhà?”

Thôi Cát cả kinh, ánh mắt lập tức tối đi: “Có, nhưng tôi đã không thể trở về được nữa.... Tôi nói cho ba mẹ tôi biết... chuyện tôi thích nam nhân... Bọn họ đã đuổi tôi ra khỏi nhà rồi...”

Ngụy Tần hút một hơi thuốc, không nói gì.

Thôi Cát đỏ mặt: “Anh... có nghĩ tôi là thứ dơ bẩn không?”

Ngụy Tần ung dung cười: “Sẽ không, tôi cũng thích nam nhân.”

Nghe vậy gương mặt Thôi Cát trong nháy mắt đỏ bừng, tay chân liên luống cuống lộn xộn.

Ngụy Tần bóp tắt đầu thuốc lá, ôn nhu nói: “Cậu ở lại đây đi, tôi rất bận rộn, vừa lúc cũng cần có người trông nom nhà cửa.”

“Thật không?! ” Thôi Cát kích động, “Vậy tôi có thể vẽ tranh không?!”

“Tùy cậu. ” Ngụy Tần mặc áo khoác.

Sau đó, Thôi Cát đã ở lại.

Ngụy Tần liên hệ với một người quen có mở phòng tranh, tài trợ một khoản tiền, để bọn họ hỗ trợ Thôi Cát bán tác phẩm của mình.

Rất nhanh, Thôi Cát đã có thể kiếm chút tiền nuôi bản thân.

Cuộc sống yên bình trôi qua, Thôi Cát nghĩ có thể gặp được Ngụy Tần chính là phúc ba đời của cậu ta, là hạnh phúc suốt cuộc đời của Thôi Cát, cậu ta dần dần cũng đã yêu người nam nhân trong hôm mưa gió đó đã đem cậu về nhà này.

Chỉ có một điều khiến Thôi Cát cảm thấy không trọn vẹn chính là, Ngụy Tần không hề chạm vào cậu ta.

Đêm hôm đó, Thôi Cát quyết định.

Tắm rửa kỹ càng xong, bên ngoài chỉ mặc vền vền một chiếc áo sơ mi phủ xuống, Thôi Cát đi lên lầu hai.

“Vào đi.”

Nghe thấy Ngụy Tần trả lời, Thôi Cát đẩy cửa ra, chỉ thấy Ngụy Tần đang mặc áo ngủ rộng thùng thình ngồi ở trên giường đọc sách, ánh sáng dịu nhẹ ánh lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, khiến Thôi Cát không khỏi tim đập rộn lên.

Thôi Cát hạ quyết tâm, đi tới bên giường, cởi áo sơ mi vứt trên mặt đất, ánh mắt sáng lên: “Ôm em đi.”

Ngụy Tần nhìn chằm chằm cậu ta một hồi, khép sách lại, khẽ thở dài: “Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, tôi đối với cậu không có dục vọng.”

Những lời nói tàn khốc suýt chút nữa đánh nát tôn nghiêm của Thôi Cát, cậu ta cắn răng nói: “Em không tin!!”

Ngụy Tần lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vậy cậu tới thử đi, tôi cho cậu một cơ hội.”

Thấy được một tia hi vọng, Thôi Cát đỏ mặt bò lên giường, vén vạt áo ngủ của Ngụy Tần lên, đem phân thân chưa cương của hắn ngậm vào.

Phân thân ở trong miệng từ từ trưởng đại, Thôi Cát từ đáy lòng dâng lên một tia mừng rỡ, càng ra sức lấy lòng.

Nhưng mà thật lâu sau, phân thân vẫn không thể đạt tới độ cứng có thể tiến nhập, Thôi Cát dần sốt ruột.

Lại liếm trong chốc lát, mãi đến khi hàm dưới căng cứng, Thôi Cát vẫn không thể khiến phân thân của Ngụy Tần đạt được độ cứng nên có, sống mũi cay cay, giọt nước mắt liền chảy xuống khuôn mặt.

Nhìn thấy Thôi Cát tâm trạng đã không thể khống chế, Ngụy Tần nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra.

Thôi Cát quỳ gối ở trên giường, nước mắt tuôn rơi, thanh âm nghẹn ngào: “... Tại sao...”

Ngụy Tần an ủi sờ sờ đầu cậu ta, ôn nhu nói: “Xin lỗi, tôi đã có người trong lòng rồi, ngoại trừ cậu ấy ra tôi không thể sinh ra dục vọng với bất kỳ ai.”

Thôi Cát ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng: “Thật sao?”

Ngụy Tần ôn nhu cười: “Thật. Không phải là lỗi của cậu đâu, Thôi Cát.”

Thôi Cát nghi hoặc nói: “Vậy người đó ở đâu?... Anh mỗi ngày ngoại trừ đi làm ra chỉ có ngủ, chưa bao giờ thấy anh mang người về...”

Nghe vậy, trong mắt Ngụy Tần lóe lên tia hồi tưởng: “Tôi đã giao hẹn với cậu ấy ba năm sau sẽ gặp lại.”

Tự biết vô vọng, Thôi Cát rời khỏi phòng.

Bên trong gian phòng, Ngụy Tần nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp mỏng manh của Giang Lăng, không khỏi dục vọng tăng vọt, buông tay nắm lấy phân thân...

...

Thôi Cát nói thêm: “Sau khi em ra ngoài, áp tai vào cửa liền nghe thấy... anh ấy khẽ gọi tên của anh...”

Giang Lăng sững sờ nhìn Thôi Cát.

“Em thực sự là một chút biện pháp cũng không có... Hoàn toàn thua trước anh rồi. ” Thôi Cát đỏ mặt, biểu tình đau thương nhưng miễn cưỡng mỉm cười, “Anh ấy thực sự rất yêu anh.”

Giang Lăng hô hấp bị kiềm hãm, trong ngực đau nhức, còn chưa kịp đáp lại sóng triều cảm xúc đang dâng lên trong lòng, liền nghe thấy tiếng cửa sắt vang lên, Ngụy Tần đột nhiên xuất hiện ở chỗ cửa.

Đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Ngụy Tần, trái tim Giang Lăng nhất thời điên cuồng nhảy lên.

“Thôi Cát. ” Ngụy Tần hô to một tiếng.

“A a a! ” Thôi Cát sợ đến từ mặt đất nhảy dựng lên, “Anh, anh không phải tới công ty rồi sao!...”

Ngụy Tần phát tay: “Cậu đi ra ngoài.”

“A dạ. ” Thôi Cát vội vàng chạy ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, Giang Lăng không thể kiềm nén cảm xúc trong lòng, buộc miệng nói: “Chủ...” chữ sau còn chưa kịp nói ra, đột nhiên điện thoại di động vang lên. Giang Lăng chống tường từ mặt đất đứng lên, lấy điện thoại ra.

Ngụy Tần lạnh lùng nhìn Giang Lăng nghe điện thoại.

“Cái gì?!...” Giang Lăng thần tình trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, “Trương Hằng xảy ra chuyện gì?! ... Được, tôi sẽ lập tức tới ngay!”

Giang Lăng lao ra khỏi tầng hầm, lúc lướt qua Ngụy Tần, đôi mắt cậu sáng lên nhìn chằm chằm hắn, bình tĩnh nói một câu: “Đợi em quay về, em nhất định sẽ nhận lỗi với anh!...” nói xong cũng không hề quay đầu lại mà thẳng tiến bước đi.

Nhìn Giang Lăng đóng cửa lại, Ngụy Tần không nhanh không chậm châm thuốc.

Lần đi này, là hai ngày không thấy hình bóng.

Tô Chiêu cũng không thể liên lạc được với Cố Trung, nhưng y cũng đã quen rồi. Tình cảm dịu dàng trước kia cũng đã tan biến, nói cho cùng bản thân y bây giờ chỉ là một công cụ tình dục của Cố Trung mà thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

Chỉ là một công cụ tình dục mà thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

Tô Chiêu đưa văn kiện cho Ngụy Tần, đột nhiên hỏi một câu: “Anh hai ngày nay sao cứ không tập trung?”

Ngụy Tần cười: “Bị cậu nhìn ra rồi.”

“Hừ.” Tô Chiêu dương dương đắc ý, “Tôi theo anh đã tám năm, anh có tâm sự gì tôi đều có thể nhìn ra.... Có phải ~ nghĩ tới Tiểu Lăng của anh không?”

Ngụy Tần lật văn kiện, không đáp lời.

“Đừng lo lắng,” Tô Chiêu nói, “Cậu ấy nhất định là đang ở cùng Cố Trung rồi.”

Ngụy Tần động tác bị ngưng trệ: “Bọn họ suốt ngày đi với nhau là làm cái gì.”

Tô Chiêu cười khê: “Còn có thể làm gì nữa, đơn giản là đi làm mấy cái chuyện giết người cướp của hạ lưu vô đạo thôi.”

Đêm khuya, Ngụy Tần dự tiệc xong về nhà, trong phòng khách vẫn tối tăm vắng vẻ như cũ, không có dấu hiệu là Giang Lăng đã trở về, Thôi Cát cũng không có ở nhà. Hắn yên lặng đóng cửa lại.

Lên lầu vừa mới cởi áo khoác ra chuẩn bị tắm, đột nhiên điện thoại di động vang lên, Ngụy Tần cầm lấy nhìn vào, một dãy số xa lạ.

“Này...” giọng nói ở đầu dây bên kia nghe có chút suy yếu, “... Tiểu Lăng, đi đến chỗ cậu rồi... Tôi cảm không được cậu ấy...”

Ngụy Tần sửng sốt: “Cái gì?”

Cố Trung nuốt một ngụm nước bọt, cố sức nói: “Cậu ấy... cậu ấy bị thương... Xin cậu... hãy mang cậu ấy tới bệnh viện...” nửa câu sau tràn đầy tình cảm yêu thương.

Không đợi Ngụy Tần hỏi lại, cuộc gọi đã bị cắt đứt.

Trái tim đột nhiên đập mạnh, hai chân không tự chủ đi xuống cầu thang, Ngụy Tần vừa đứng lại, liền nghe thấy âm thanh mở khóa vang lên, hắn nhanh chóng chạy tới kéo cửa ra ——

Chỉ thấy Giang Lăng thân hình bất ổn đứng ở cửa, trên trán thấm ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Ngụy Tần, Giang Lăng thoải mái cười, vạm vỡ rục rỏ: “... Em... đã về rồi...”

Ngụy Tần ngơ ngẩn.

Còn chưa nói hết câu, Giang Lăng thần trí mơ hồ, trước mắt đột nhiên tối sầm, ngất xỉu ở trong lòng Ngụy Tần.

“Giang Lăng?!” Ngự Tần cau mày kêu lên, nhưng không hề có một tia đáp lại, bây giờ hẳn mới phát hiện vùng bụng đang ôm chặt của Giang Lăng, máu tươi đã thấm ra ngoài đỏ thẫm.

Trong bóng tối, Giang Lăng không nhớ rõ mình đã gặp bao nhiêu cơn ác mộng, cậu giật mình tỉnh dậy, cả người đầy mồ hôi, hoàn toàn quên sạch không còn nhớ chút nào.

Hơi mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết, mùi thuốc khử trùng gay mũi liền nhắc cậu biết cậu đang ở bệnh viện.

Cậu chậm rãi quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt sáng rực của Ngự Tần, sợ đến trái tim co quắp.

“...” Giang Lăng rũ mắt xuống, lảng tránh ánh mắt hắn.

“Muốn ngồi dậy sao?” Ngự Tần hỏi.

Giang Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Ngự Tần tới bên cạnh giường, giúp cậu ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường. Tư thế thay đổi tác động đến vết thương, Giang Lăng đau đến cắn răng.

“Chịu đựng một chút là được.” Ngự Tần nhìn thấy Giang Lăng khó chịu, liền an ủi cậu, hắn ngồi ở trên chiếc ghế cạnh giường, cầm dao gọt táo.

Giang Lăng trước giờ không hề nghĩ tới Ngự Tần có thể gọt táo xinh đẹp như vậy, trái táo ở trong bàn tay to lớn của hắn lăn mấy vòng, lớp vỏ mỏng nhanh chóng được gọt xuống, không hề bị đứt gãy.

Ngự Tần đưa trái táo đã được gọt trơn nhẵn cho Giang Lăng, Giang Lăng nhận lấy, đỏ mặt cắn một cái.

Ngự Tần lại thờ ơ vuốt vuốt con dao, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, bầu không khí có chút ảm đạm.

Hồi lâu sau, Ngự Tần đứng lên: “Em nằm nghỉ ngơi cho tốt, tôi đến công ty một chuyến, xử lý xong mọi việc sẽ lại tới chăm sóc em.”

Giang Lăng trong lòng khê động, hạ giọng nói: “... Chủ nhân... Xin lỗi.”

Ngự Tần nói: “Thôi Cát đã nói cho tôi biết rồi, nếu đã là hiểu lầm thì thôi.” hắn móc chìa khóa xe trong túi quần ra, chuẩn bị rời đi.

Nhìn bóng lưng Ngự Tần đang mặc áo khoác, Giang Lăng càng bị kích động lên, thân thể bị những cảm xúc không tên khổng lồ —— nỗi nhớ mong đợi chờ dài đằng đẳng giống như cả thế kỷ, trải qua thời gian ba năm, lần đầu tiên trái tim đầy bóng tối của cậu đã được ánh sáng soi rọi.

“Chủ nhân!” Giang Lăng đột nhiên thốt lên gọi hắn.

Ngự Tần quay đầu, nhìn Giang Lăng giống như thiên sứ hạ phàm đang ngồi ở trên giường bệnh, tấm rèm cửa sổ màu lam nhạt càng làm nổi lên khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của cậu.

“Chuyện gì?” hắn hỏi.

Giang Lăng gương mặt đỏ ửng, do dự hỏi: “Chủ nhân... Em... Em có thể yêu anh không?...”

Ngự Tần kinh ngạc một chút, trầm giọng nói: “Có thể.”

Giang Lăng kiềm nén trái tim đang điên cuồng đập loạn, chớp mắt mỉm cười, gương mặt ửng hồng: “... Em yêu anh.”

Ngự Tần trong mắt bỗng dưng hiện lên tia sáng, mặt không thay đổi nói: “Đã biết.” sau đó rời khỏi phòng bệnh không hề quay đầu lại.

Mặc dù không nghe thấy câu đáp lại của Ngự Tần, Giang Lăng có chút thất vọng, nhưng tâm trạng vốn đang chùng xuống trong nháy mắt tốt lên, giống như trút được gánh nặng.

Không đợi Giang Lăng hưởng thụ hết khoảnh khắc hạnh phúc, đột nhiên cánh cửa lại bị đẩy ra.

“Giang Lăng.” Ngự Tần xuất hiện ở cửa, ánh mắt lóe lên tia sáng chăm chú nhìn cậu.

Giang Lăng vừa mới thả lỏng tâm trạng liền trở nên căng cứng: “A?”

Ngụy Tần do dự một chút, trầm giọng hỏi: “Em có thể vì tôi, không ở trong giới hắc đạo nữa có được không?”

Giang Lăng ngơ ngẩn, vô thức trả lời: “Không.”

Ánh mắt Ngụy Tần liền tối đi, hần rũ mắt xuống: “Hiểu rồi. ” nói xong liền đóng cửa phòng bệnh lại.

Giang Lăng kinh ngạc nhìn cánh cửa đã đóng chặt, nhất thời phản ứng không kịp.

Ngây ngốc nửa ngày, Giang Lăng vẫn không hiểu ý của Ngụy Tần là gì —— không ở trong giới hắc đạo nữa? Lẽ nào lại đi làm nhân viên cho hắn?!

Giang Lăng lắc đầu, cầm lấy điện thoại di động tìm số của Cố Trung.

“Tay không sao, đã băng bó kỹ rồi. ” thanh âm của Cố Trung nghe rất có tinh thần, “Chuyện của bang hội cứ giao cho anh, em hãy dưỡng thương cho tốt, khi nào khỏi anh sẽ tới đón em.”

“Được. ” Giang Lăng yên tâm rất nhiều.

Cậu đặt di động ở đầu giường, nhìn tấm rèm cửa sổ đung đưa, cơn buồn ngủ lần thứ hai kéo tới.

xe Limousine màu đen:

31. Chương 31

Trong bóng tối dường như có một cảm giác ấm áp truyền tới, Giang Lăng cố nín lấy sự ấm áp khiến lòng người an tĩnh đó, dần dần đắm chìm vào...

Cơn buồn ngủ từ từ tiêu tán, mơ hồ mở mắt ra, Giang Lăng phát hiện mình đang nằm ở trong lòng Ngụy

Tần.

Ngụy Tần hình như là đang ngủ, nhịp tim bình ổn truyền vào tai cậu, khiến Giang Lăng không khỏi đỏ mặt.

Sự ấm áp trong lồng ngực Ngụy Tần giống như cảm giác trong mộng khiến cho lòng người an ổn, Giang Lăng chớp mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đang xâm chiếm khắp lồng ngực, không hề phản kháng lại.

Cậu mộng lung hỵ vọng hai người sẽ cứ tiếp tục như thế này... đến mãi mãi về sau!

Một nụ hôn phủ xuống trán, Giang Lăng giật mình.

“Vết thương còn đau không? ” Giọng nói trầm thấp ôn nhu của Ngụy Tần trong nháy mắt liền chiếm lấy toàn bộ thần trí của Giang Lăng.

“Có một chút, em không sao. ” cậu trả lời.

“Để tôi lấy cho em một chút nước nóng. ” nói xong Ngụy Tần liền muốn đứng dậy.

Giang Lăng vô thức nắm lấy cánh tay Ngụy Tần, giống như một chú mèo nhỏ dán sát vào lòng hắn: “Đừng đi mà.”

Ngụy Tần trong mắt hiện lên một tia thương yêu, dịu dàng vuốt ve đầu Giang Lăng.

“Chủ nhân... ” Giang Lăng trong mắt lấp lánh như sao mai tràn ngập yêu thương, cậu trước giờ không biết mình lại mê luyến khuỷu tay Ngụy Tần đến như vậy, “Em muốn cả đời này làm sủng vật của anh...”

Ngụy Tần ôn nhu cười, trầm giọng nói: “Em sẽ ngoan sao?”

Giang Lăng nói: “Ừm, nhất định sẽ ngoan.”

“Vậy thì được. ” Ngụy Tần nâng cằm Giang Lăng lên, phủ lên môi cậu.

Trái tim cổ động, nụ hôn ôn nhu bá đạo khiến cho thế giới của Giang Lăng chỉ còn lại hơi thở của Ngụy Tần. Cảm giác hạnh phúc không ngừng dâng lên làm rối loạn lý trí, Giang Lăng chẳng quan tâm đến vết thương ở bụng nữa, vén chăn lên ôm lấy cổ Ngụy Tần, càng thêm động tình đáp lại. Đầu lưỡi quấn giao, tấn công mỗi một chỗ mềm cảm trong khoang miệng, Giang Lăng nheo mắt, trong mắt hơi nước tràn ngập.

Ngụy Tần ôm chặt Giang Lăng mà hôn giống như nắng hạn gặp mưa, giống như đã lâu lắm rồi thân thể mới gần gũi nhau, làm hắn khó có thể dừng tay. Thân thể Giang Lăng luôn làm hắn dục hỏa tràn đầy, hận không thể lúc này đè cậu trên giường bệnh điên cuồng vài lần mới có thể thỏa mãn.

Cảm giác được dục hỏa của Ngụy Tần, Giang Lăng từ đáy lòng dâng lên một tia mừng rỡ khó nén, bàn tay cậu bao trùm lên tính khí trưởng đại của Ngụy Tần, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Không được...” Ngụy Tần cự tuyệt, hắn sợ sẽ làm tổn thương Giang Lăng.

Giang Lăng mỉm cười, rực rỡ như trăm hoa khoe sắc, mang theo một tia thuần khiết đầy mê hoặc: “Bác sĩ nói... vận động nhẹ sẽ không sao...”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp có hơi ngượng ngùng của Giang Lăng, Ngụy Tần cũng không có cách nào kiềm chế, liền cởi quần áo bệnh nhân của Giang Lăng ra...

Phòng bệnh sạch sẽ trắng tinh tươm, bên trong lại tràn ngập tiếng rên rỉ ám muội.

Giang Lăng nằm ở trên giường, hai chân bị Ngụy Tần nắm giữ lên, nam căn trắng kiện ở hạ thân ra vào, trong những lần làm tình, bây giờ là lúc Ngụy Tần ôn nhu nhất.

Phân thân đâm vào điểm mẫn cảm, Giang Lăng cắn mu bàn tay, trong mắt ngấn lệ, tiếng rên rỉ không cách nào kiềm nén từ kẽ răng bật ra.

Ngụy Tần bỏ tay Giang Lăng ra, ngậm chặt môi cậu.”Ừm...” Giang Lăng gương mặt ửng đỏ, mơ màng chìm vào đôi môi ấm áp của Ngụy Tần.

Cảm giác Giang Lăng đã khỏe hơn, Ngụy Tần cầm phân thân Giang Lăng khuấy động.

“A...!” vui vẻ như sóng thần kéo tới, Giang Lăng mê loạn rên rỉ, chỉ chốc lát sau đã đến sát giới hạn phun trào.

Bàn tay Ngụy Tần chậm lại, nhưng lại tăng tốc độ luật động bên dưới, kích thích Giang Lăng càng điên cuồng hoan ái.

Cũng không giằng vò cậu bao lâu, bàn tay Ngụy Tần căng cứng đưa Giang Lăng đạt đến cực lạc —— bạch trọc phun trào thấm ướt bụng dưới, dâm mỹ mê hoặc.

Giang Lăng thở khè trong chốc lát, gương mặt ửng đỏ nhìn Ngụy Tần, trong mắt lấp lánh tia mê luyến: “Chủ nhân... Em yêu anh...”

Nghe vậy Ngụy Tần trong mắt hiện lên tia sáng, phân thân không khỏi cứng rần tới cực hạn, Ngụy Tần phủ lên đôi môi Giang Lăng, rất nhanh đâm vào hai cái, cũng phóng ra.

Tiểu huyết cảm nhận được nhịp đập của phân thân, Giang Lăng nheo mắt, động tình cùng Ngụy Tần quấn quýt đầu lưỡi, trao cho nhau tình cảm yêu thương.

Chốc sau, Ngụy Tần rút phân thân ra, rút vài tờ giấy mềm chặn ở cửa huyết Giang Lăng: “Xuất ra.”

Giang Lăng đỏ mặt chậm rãi bài xuất tinh dịch, Ngụy Tần lau sạch sẽ xong, liền ôm Giang Lăng tựa vào đầu giường.

Nằm ở trong vòng tay ấm áp của Ngụy Tần, Giang Lăng tâm tình không khỏi rung động, cảm xúc phập phồng: “Chủ nhân... Em rất hạnh phúc.”

Ngụy Tần ôn nhu ừm một tiếng, bàn tay ôm chặt cậu thêm một chút.

32. Chương 32

Trong thời gian Giang Lăng dưỡng thương Ngụy Tần luôn chăm sóc cho cậu từng ly từng tý, có đôi khi Thôi Cát cũng tự làm chút điểm tâm chạy tới thăm cậu, cùng cậu trò chuyện vài câu.

Cố Trung vẫn không gọi điện tới, xem ra mọi người trong bang hội tất cả đều khỏe mạnh.

Giang Lăng hưởng thụ cuộc sống an bình hạnh phúc mà một lão đại của bang phái không nên có, giống như cậu đang ở trong một giấc mộng không có thật.

Qua hai ngày thương thế tốt lên hẳn, Giang Lăng xuống giường mặc quần áo của mình vào, nhìn Ngụy Tần mỉm cười nói: “Em về Tụ phúc lâu một chuyến, xong xuôi sẽ quay lại lo liệu thủ tục xuất viện.”

Ngụy Tần trong mắt lóe lên tia phức tạp, hắn ôm eo Giang Lăng, ngữ khí thâm trầm: “Đừng nhúng tay vào chuyện trong bang phái nữa, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi đi.”

Giang Lăng cười, vùi mặt vào ngực Ngụy Tần, nhỏ giọng nói: “Nhiều anh em như vậy, em không buông bỏ được. Chủ nhân, có thể sống cùng anh như thế này, em... đã rất thỏa mãn rồi.”

Nghe vậy, Ngụy Tần nhắm mắt lại, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Được rồi. ” hắn nâng cằm cậu lên, hôn xuống.

Hai người ở bên giường hôn thật lâu mới tách ra.

“Em đi đây. ” Giang Lăng đỏ mặt nói lời từ biệt.

“Ừm. ” Ngụy Tần nhìn cậu mỉm cười.

Giang Lăng nóng lòng trở về, Cố Trung vẫn không thấy gọi điện đến, cậu mơ hồ cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Xe dừng lại ở trước cửa Tụ phúc lâu, Giang Lăng nhìn lướt qua, trước cửa không có tiếp khách, nhất thời sinh ra cảm giác bất an.

Cậu vội vã xuống xe chạy tới chỗ cửa nhìn, cánh cửa to bị khóa sắt thô to khóa chặt, ở trên dán giấy niêm phong, giấy trắng mực đen nổi bật rõ ràng: “Cục công an thành phố XX niêm phong “.

Giang Lăng cả kinh, nhanh chóng lấy điện thoại ra, bây giờ cậu mới phát hiện điện thoại di động không có nổi một vạch tín hiệu!

Cậu khẩn trương tìm một nơi sửa di động, tín hiệu được kết nối, một cuộc gọi liền truyền tới —— là một đàn em không có danh tiếng gì trong bang phái.

“Lão đại!... Lão đại! Rốt cục cũng liên lạc được với anh rồi!! ” đầu dây bên kia kích động đến nói năng lộn xộn, “Công an truy quét tới chỗ của chúng ta, niêm phong Tụ phúc lâu! Cố Trung, Trương Hằng bọn họ đều bị bắt đến cục công an hết rồi!!”

Giang Lăng trợn to hai mắt.

“Lão đại, điện thoại di động của anh không gọi được, tội em tìm không được anh! Lần này không hiểu sao bên đó mở cuộc truy quét đặc biệt lớn, chúng ta căn bản không thể chống đỡ được... ” đầu dây bên kia mang theo tiếng khóc nức nở, “Rất nhiều anh em bị bắt đi... Làm sao bây giờ?!”

Giang Lăng nhíu mày, trầm giọng nói: “Những người còn lại thì sao?”

“Bọn họ đều chạy trốn hết, có mấy người vẫn còn ở lại khu vực nội thành, suốt ngày ẩn nấp tránh những người truy đuổi, phỏng chừng cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Giang Lăng cố nén lửa giận: “Các cậu đi tới vùng ngoại thành tránh đi, có tin tức gì tôi sẽ liên lạc với các cậu.”

“Dạ dạ!”

Giang Lăng cúp điện thoại, gọi vào số của Cố Trung, quả nhiên là đang trong trạng thái tắt máy. Một trận cuồng phong thổi loạn tóc cậu, những lọn tóc phủ xuống con ngươi âm u sắc nhọn như răn độc khiến kẻ khác phải run rẩy.

Hai tay cậu dứt túi, đi tới một tiệm bán báo bình thường mua thuốc, muốn mua một gói thuốc lá.

Ông chủ cửa tiệm nhìn thấy Giang Lăng, biết cậu bình thường hay ra vào Tụ phúc lâu, liền quen thuộc bắt chuyện: “Thật đáng tiếc, một quán rượu lớn như vậy mà nói bại liền bại. ” ông chỉ chỉ Tụ phúc lâu: “Nghe nói quán rượu đó có liên quan đến xã hội đen, bị niêm phong lại rồi.”

Giang Lăng lạnh lùng cười: “Thật sao, ngài biết nhiều thật.”

Nghe Giang Lăng khen, ông chủ liền trở nên hăng hái: “Hôm đó cảnh sát đến nhiều lắm, trông rất dọa người! Đúng rồi, trên báo còn có ảnh chụp nữa, để tôi xem... ngày mấy ta...”

Ông lật từng tờ trong chồng báo, rút ra một tờ, đưa cho Giang Lăng: “Cậu xem xem.”

Giang Lăng nhận tờ báo, ngay trang đầu là một dòng chữ đen phóng đại đập vào mắt:

“Công an dốc toàn lực truy bắt xã hội đen, giá cổ phiếu tập đoàn Ngụy thị tăng mạnh “

Giang Lăng nhất thời đầu óc trống rỗng, điều thuốc từ trong miệng rớt ra, rơi xuống tờ báo đốt thủng một lỗ.

Cậu yên lặng khép tờ báo lại, run rẩy lấy điện thoại ra, gọi vào số Ngụy Tần... Cuộc gọi được kết nối trong nháy mắt, Giang Lăng gương mặt vặn vẹo, nổi giận điên cuồng hét lên: “Ngụy Tần, mẹ kiếp nhà anh!!!!”

Ông chủ cửa tiệm bị dọa cho hoảng sợ, nghi hoặc nhìn Giang Lăng đang không khống chế được tâm trạng của mình.

Giang Lăng mắng xong liền cúp điện thoại, lên xe, tiếng động cơ rền vang phóng như bay về bệnh viện!

Rầm!! Cửa phòng bệnh bị Giang Lăng một cước đá văng, không ngoài dự liệu, Ngụy Tần quả nhiên vẫn còn ở trong phòng bệnh.

Giang Lăng đôi mắt đỏ ngầu xông đến, hướng phía Ngụy Tần dùng hết sức lực giáng vào mặt hắn một đấm!! Cậu nắm áo Ngụy Tần, đôi con ngươi đầy oán hận cùng phần nộ nhìn chăm chăm Ngụy Tần: “Có phải là do anh làm hay không?!”

Ngụy Tần ánh mắt nhu hòa đối diện với ánh mắt hung ác của Giang Lăng: “Phải.”

Lại thêm một đấm vào mặt!! Tơ máu theo khóe miệng chảy xuống, Ngụy Tần quay đầu lại, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm Giang Lăng, trầm giọng nói: “Đánh tiếp đi.”

Nắm tay căng cứng dừng lại giữa không trung, Giang Lăng trong mắt phụt ra lửa giận.

Ngụy Tần cay đắng cười: “Cho em đánh đến khi nào thỏa mãn thì thôi, đánh tiếp đi.”

Giang Lăng run rẩy, gắt gao cắn răng, nước mắt từ từ dâng lên viền mắt...

Ngụy Tần trong mắt hiện lên một tia đau xót, hần gơ tay thương yêu xoa xoa gương mặt Giang Lăng, cau mày nói: “... Xin lỗi.”

Giang Lăng sững sốt, thất thần buông áo Ngụy Tần ra, ôm đầu ngồi trên mặt đất, nước mắt không ngăn được mà tuôn rơi...” Tại sao vậy...” từ trong kẽ răng nhả ra ba chữ, Giang Lăng nghẹn ngào nói không nên lời.

Ngụy Tần nửa quỳ xuống đất, muốn ôm Giang Lăng vào lòng, đầu ngón tay vừa chạm vào Giang Lăng trong nháy mắt liền bị cậu hung hăng gạt ra!

Giang Lăng ngẩng đầu, trong lòng đầy rẫy oán hận phần nộ trừng mắt nhìn Ngụy Tần: “Đừng chạm vào tôi.”

Ngụy Tần kinh ngạc, động tác đình trệ.

Giang Lăng hung hăng lau nước mắt, đứng lên chạy ra khỏi phòng bệnh. Ngụy Tần đuổi theo, nhưng lại không thể ngăn cản xe của Giang Lăng, đành để cho cậu tuyệt tình rời đi.

Vốn luôn có cách tìm người, Ngụy Tần trước giờ chưa từng buông tha ai, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi. Nhưng mà hai ngày trôi qua, Giang Lăng giống như đã bốc hơi khỏi thế giới.

Sắc trời mù mịt, không lâu sau, mưa to như trút nước.

Ngụy Tần đứng trước cửa sổ nhìn về nơi xa xăm, thành phố trở nên mịt mờ, giống như là đang bao phủ lấy dáng hình cô đơn trơ trọi của Giang Lăng. Ngụy Tần siết chặt nắm tay, hần quyết định tiếp tục đi ra ngoài tìm kiếm Giang Lăng, cho dù có là mò kim đáy bể.

Giọt mưa điên cuồng đập vào trên kính chắn gió, tạo thành những vết loang lổ.

Ngụy Tần nhìn qua cửa sổ xe trong làn mưa, quét mắt khắp mọi nơi, không bỏ qua bất kỳ dáng người nào. Nhưng mỗi lần hần quay đầu lại vì ai đó trông giống Giang Lăng thì đều khiến hần vô cùng thất vọng.

Ngụy Tần dầm một quyền lên tay lái, cố nén tâm trạng khó chịu, tiếp tục tìm kiếm.

Điện thoại gọi tới đều thông báo rằng vẫn chưa tìm thấy người, muốn trong thời gian ngắn như vậy mà tìm một người, cũng không phải là chuyện dễ.

Thời gian dần về khuya, trên đường ngoại trừ những chiếc xe chạy như bay thì khu vực nhà dân người qua lại rất thưa thớt, cơn mưa ngay cả một chút dấu hiệu tạnh cũng không có, cứ điên cuồng trút nước xuống mặt đất.

Ngụy Tần vừa đánh tay lái, xe chạy nhanh trên chiếc cầu to bắc qua sông, cuồng phong chợt nổi lên, quét vào cửa sổ đến tầm nhìn mù mịt, cần gạt nước lập tức gạt những giọt nước mưa xuống, trong nháy mắt, Ngụy Tần hai mắt lóe sáng, bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh quen thuộc, đang ngồi ở trên thành cầu bằng đá!

Chiếc xe lập tức dừng lại, bọt nước bắn lên tung tóe.

Ngụy Tần đẩy cửa xuống xe, nhìn bóng lưng tà áo tung bay kia, tim đập thành thạch hỗn loạn. Hắn do dự tiến lên một bước: “Giang Lăng!”

Giang Lăng giống như không nghe thấy, cậu cúi đầu nhìn sóng nước dưới chân mình, giống như một xoáy nước đen ngòm hút linh hồn của cậu vào.

Ngụy Tần không gọi cậu nữa, hắn sợ Giang Lăng đại não nóng lên sẽ nhảy xuống.

Hai người cứ như vậy giằng co, trời đất lúc này chỉ có cuồng phong mang theo nước mưa điên cuồng quét qua mặt cầu, dấy lên từng đợt mưa hoa.

Qua thật lâu, Giang Lăng mới chậm rãi quay đầu lại, mặt không thay đổi nhìn thoáng qua Ngụy Tần cả người ướt sũng, thản nhiên cười, giọng nói có chút yếu ớt: “Chậm quá nha.... Không phải anh rất biết cách tìm người sao, tại sao bây giờ mới đến.”

Nụ cười đau thương của Giang Lăng khiến Ngụy Tần trong lòng căng thẳng: “Em xuống đây.”

Giang Lăng làm bộ không nghe thấy, xoay người nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên mặc cho nước mưa làm ướt nhẹp hai gò má.

Nhìn thấy Giang Lăng không quan tâm bản thân mình như vậy, Ngụy Tần trong lòng nôn nóng, hắn gạt đi những giọt nước mưa trước trán, trầm giọng nói: “Em muốn như thế nào.”

Trầm mặc một hồi, Giang Lăng lắc đầu, đưa lưng về phía Ngụy Tần nói: “Tôi sẽ không coi thường mạng sống của mình, Ngụy Tần, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Ngụy Tần bị cậu làm cho tức giận, hấn xông tới một phát bắt được cánh tay Giang Lăng, kéo cậu từ trên thành cầu kéo xuống, vốn định quát cho cậu một bạt tai cho hả giận, nhưng thân thể lại không tự chủ mà ôm chặt cậu vào trong lòng!

Ngụy Tần nhú mào, cắn vào cổ Giang Lăng một cái để trừng phạt cậu, áp vào tai cậu đau lòng nói: “Em đừng dọa tôi, Giang Lăng.”

Giang Lăng đau đớn nhắm mắt lại, sống mũi cay cay, nước mắt dâng lên tràn ngập hốc mắt.

Ngụy Tần vuốt nhẹ sau gáy đã ướt sũng của Giang Lăng, giọng nói nghiêm nghị: “Theo tôi trở về được không?”

Giang Lăng bị ôm trong lòng ngực ướt đầm nhưng vẫn ấm áp của Ngụy Tần, run rẩy không nói tiếng nào.

Về đến nhà, Ngụy Tần xả nước nóng đầy một bồn tắm, để Giang Lăng vào ngâm mình cho tiêu trừ hàn khí.

Giang Lăng ôm đầu gối ngồi trong bồn tắm, rũ mi không nói một lời, hơi nước bốc lên lượn lờ bên khuôn mặt trầm tĩnh của cậu.

Ngụy Tần tắm xong, phanh áo tắm ngồi ở bên bồn tắm hút thuốc, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Hai người từ phòng tắm đi ra, Ngụy Tần đặt Giang Lăng lên giường, xoay người áp cậu dưới thân, giữ lấy vai cậu mà hôn.

Giang Lăng nhắm mắt lại, mặc cho Ngụy Tần muốn làm gì thì làm, nụ hôn của Ngụy Tần vẫn luôn ôn nhu cường thế, đầu lưỡi quấn quýt sưởi ấm cho nhau, nhưng lại làm cho tứ chi của cậu càng thêm lạnh lẽo.

Bàn tay hấn mơn trớn thân thể cậu, không buông tha từng nơi mẫn cảm, Ngụy Tần liếm láp thân thể Giang Lăng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhũ thẳng đứng. Nhưng mà cố gắng của hấn giống như đá chìm đáy biển, không thể có được một tia đáp lại của Giang Lăng.

Ngụy Tần biết bây giờ Giang Lăng đã không còn muốn tiếp tục cùng hấn chơi trò sủng vật chủ nhân gì nữa, thất vọng cùng lo lắng ở dưới đáy lòng hấn bốc lên.

Hấn lấy dầu bôi trơn ra xoa vào cả trong và ngoài cửa huyết, cự bóng chậm rãi đẩy đi vào, phân thân không đi vào sâu trong thân thể cậu mà đỉnh phân thân đâm vào điểm mẫn cảm quen thuộc. Ngụy Tần nắm hai chân cậu nâng lên biên độ lớn đâm chọc, vốn dĩ lúc này Giang Lăng đã không ngừng phát ra âm thanh đâm đả, nhưng bây giờ cậu lại nắm chặt đệm chăn, ngăn ngơ không nói tiếng nào.

Ngụy Tần dừng lại động tác, khẽ hôn lên làn mi đang khép chặt của Giang Lăng, ôn nhu nói: “Tại sao lại không kêu?”

Giang Lăng mở mắt ra, phần nộ nhìn chăm chăm Ngụy Tần: “Anh đừng có mơ rằng tôi sẽ kêu một tiếng cho anh nghe.”

Ngụy Tần sững sốt, nhìn ánh mắt oán hận của Giang Lăng, nhất thời mềm lòng.

Hắn than nhẹ một tiếng, rút phân thân ra, khó chịu nói: “Thôi, em đi ngủ đi.”

Cánh cửa phòng ngăn đóng lại, Giang Lăng ngồi bên cạnh tấm chăn đã được Thôi Cát xếp gọn gàng, dần sức hút thuốc.

Ngụy Tần ngậm điếu thuốc, ngậy người nhìn trần nhà, cho đến khi tàn thuốc rớt xuống người hết, hắn cũng chưa từng hút một hơi.

Hút thuốc đến buồn chán, Giang Lăng mới nằm xuống.

Sáng sớm, cậu tỉnh lại, trên người đầy mùi thuốc lá.

Trong phòng lặng yên không một tiếng động, Ngụy Tần không có ở đây. Nâng người ngồi dậy, Giang Lăng phát hiện bên gối có để một khay thức ăn, mỹ vị trong đó vừa nhìn liền biết là do Thôi Cát làm.

Tắm rửa xong đi ra, Giang Lăng vắt khăn trên người đi tới kéo cửa phòng ngăn, liền phát hiện cửa đã bị khóa trái.

Sững sốt một chút, sự giận dữ liền bùng phát, cậu nhấc chân hùng hổ đập cửa! Nhưng cho dù cậu đã đập vài cái, vẫn không thể thay đổi chuyện cậu đang bị giam lỏng.

Giang Lăng thấp giọng mắng một câu, đặt mông ngồi ở chân tường, vung tay hất tung khay thức ăn, nhất thời sữa bò, bánh ga-tô vung vãi đầy trên mặt đất.

Cậu mò lấy gói thuốc, tiếp tục liều mạng hút.

Buổi trưa Ngụy Tần trở về, việc đầu tiên là lên lầu, lách cách mở cánh cửa phòng ngăn đã khóa trái ra.

Kéo cửa ra, chỉ thấy Giang Lăng cúi đầu chán chường ngồi dưới đất, những hộp thuốc lá trống rỗng ném ở một bên, xung quanh là một đống hỗn độn.

Ngụy Tần sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, trầm mặc một lát, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, lật khay thức ăn lên, nhặt ly sữa bò đã đổ ra hết bỏ vào trong khay.

Ngụy Tần rũ mi mắt, ánh mắt hơi đau thương: “Tôi biết em rất khổ sở...”

Nghe vậy Giang Lăng cười lạnh một tiếng, giương mắt nhìn chăm chăm hắn: “Anh chi bằng cũng đem tôi tống đi luôn cho rồi.”

Cảm nhận được ánh mắt băng lãnh của Giang Lăng, Ngụy Tần nhặt bánh mì đã vỡ nát vào trong khay, ôn nhu nói: “Tôi cũng là vì muốn bảo vệ em.”

“Bảo vệ cái con khỉ!!! ” Giang Lăng đột nhiên đứng lên, đôi mắt đầy rẫy lửa giận nhìn trừng trừng Ngụy Tần, “Anh có biết trong tay tôi nắm bao nhiêu mạng người không hả?!!...”

Ngụy Tần cau mày: “Câm miệng.”

Giang Lăng giống như đã phát điên gào thét: “Tôi thà rằng cùng bọn họ ngồi tù rồi bị bắn chết, còn hơn là làm cái thứ sùng vật chó má gì đó của anh!!”

Ngụy Tần ném khay thức ăn loảng xoảng, đứng dậy kéo lấy vạt áo Giang Lăng xô tới! Hai người ngã nhào trên mặt đất!

“Tôi nói em, câm, miệng. ” Ngụy Tần trừng mắt nhìn Giang Lăng, không cách nào kiềm nén cơn thịnh nộ được nữa.

Giang Lăng nghiêng răng nhìn chăm chăm Ngụy Tần, nhả ra từng chữ: “Ngụy tổng, anh làm ra chuyện này, không phải là để cổ phiếu của công ty được thành quả như bây giờ sao, anh tưởng những người khác đều ngu ngốc hết sao?”

Ngụy Tần sửng sốt, vung tay giáng cho cậu một bạt tai! Giang Lăng tóc tai hỗn loạn, gương mặt đỏ ửng.

“Tôi là vì em!!! ” Ngụy Tần rống giận, tâm tình không khống chế được.

Giang Lăng khẽ run, khuôn mặt lệch sang một bên không đáp lời.

Ngụy Tần áp trán vào lồng ngực Giang Lăng, cố gắng hết sức kiềm nén lửa giận đang bốc lên.

Hít sâu hai cái, Ngụy Tần mạnh mẽ hôn Giang Lăng, nụ hôn cường thế bá đạo không cho phép cậu phản kháng, Giang Lăng nhướn mày, cắn xuống... Đau đớn từ đầu lưỡi nhói lên, vị máu nhàn nhạt tràn ngập, Ngụy Tần giống như không có cảm giác đau, tiếp tục công thành đoạt đất.

Hai người giống như dã thú thô bạo đối kháng, giằng co nhau một hồi, Ngụy Tần buông Giang Lăng ra, hai người thở hổn hển trừng mắt nhìn, bầu không khí chẳng hiểu sao thoáng cái trở nên có chút ái muội.

“Mẹ kiếp Ngụy Tần... ” Giang Lăng từ trong kẽ răng nhả ra từng chữ, giọng nói có phần ghen ngào, “Có bản lĩnh thì chơi chết tôi luôn đi!!”

Ngụy Tần tròn mắt đỏ lên, nắm lấy cánh tay Giang Lăng xoay người cậu lại, sau đó trực tiếp cởi quần Giang Lăng xuống, phân thân lập tức đi vào!!

“A... ” đau đớn như sóng lũ kéo tới khiến Giang Lăng đại não trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng, sau gáy liền bị Ngụy Tần mạnh mẽ ấn chặt xuống đệm chăn! Không để cho Giang Lăng thời gian để thích ứng, Ngụy Tần mạnh mẽ đâm vào.

Giang Lăng cắn răng không phát ra tiếng nào, đau đớn đến mức cả người run rẩy, cậu cảm giác máu tươi đang theo bắp đùi chảy xuống, nhơ nhớp khó chịu. Mỗi một lần đâm vào đều khiến đại não như bị đứt gãy, cảm giác đau đớn hình như không có giới hạn cao nhất, lần sau càng dữ dội hơn lần trước!

Không nghĩ tới mình sẽ bị đối xử tàn khốc như vậy, trái tim Giang Lăng đau đến sắp ngừng đập. Thống khổ giống như biển cả vô tận nhấn chìm cậu đến chết, vô lực trốn chạy.

Nếu bây giờ cậu mở miệng cầu xin..., nhất định có thể có được sự tha thứ của Ngụy Tần... Thế nhưng Giang Lăng vừa nghĩ tới bọn Cố Trung Trương Hằng, lửa giận lại không thể ức chế mà bốc lên, thúc ép cậu phản kháng Ngụy Tần tới cùng!

Nước mắt vì đau đớn nơi hạ thân mà tuôn ra, Giang Lăng áp trán mình vào tấm thảm trên mặt đất, nhìn nước mắt mình lăn xuống, thấm vào rồi không thấy nữa. Bàn tay sau gáy vẫn ẩm áp như vậy, nhưng lại khiến trái tim cậu trở nên băng giá.

Phía sau vẫn còn đang kịch liệt đâm chọc, không một chút do dự, dù có chảy máu cũng không thể ngăn cản Ngụy Tần.

Tuyệt vọng lan tràn, Giang Lăng nhắm mắt lại, hồi tưởng lại sự dịu dàng trước kia của Ngụy Tần, ý thức dần dần chập chờn...

Không biết qua bao lâu, Giang Lăng trong mơ hồ cảm giác được cự bóng rút ra khỏi thân thể, đau đớn bỗng dưng phản phệ, khiến cậu choáng váng đến trước mắt một mảnh tối mờ.

Ngụy Tần kéo cửa ra, quay đầu lại bằng lãnh liếc nhìn Giang Lăng, trầm giọng nói: “Người có thể làm tổn thương em chỉ có tôi, em tốt nhất là hãy nhớ kỹ điều này. ” nói xong liền rời đi.

Trong phòng ngăn lại trở về an tĩnh, Giang Lăng cả người ướt đẫm, giống như là được vớt từ dưới nước lên. Cậu nằm úp sấp thở dốc trong chốc lát, khó khăn nâng thân thể lên, dùng hết sức lực chậm rãi đi về phía trước, hậu huyệt bị tác động, mỗi một bước đi đều đau đớn khôn cùng.

Bò vào trong phòng tắm, Giang Lăng khẽ thở ra đưa tay vịn vòi hoa sen, dòng nước lạnh leo chảy ra, tươi

lên da thịt nóng rực của cậu.

Giang Lăng suy yếu quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, giọt nước giống như viên ngọc theo từng lọn tóc mềm mại mà rơi xuống.

Trong cơn suy nhược, cậu nhớ đến Cố Trung, người luôn lặng lẽ yêu thương cậu, che chở cậu, dịu dàng cùng cậu làm tình, lúc này chắc là đang chịu hình phạt ở chỗ công an... Nước mắt thoáng chốc dâng lên, Giang Lăng siết chặt nắm tay, hung hăng dấm một cú lên mặt đất, bọt nước bắn lên!

Giang Lăng vịn tường, từ dưới làn nước lạnh lẽo đứng lên, trước mắt đột nhiên một trận choáng váng, liền mất đi ý thức.

Ngụy Tần nghe thấy tiếng động từ phòng tắm truyền đến, lập tức xoay người lại kéo cửa ra, hướng vào phòng tắm!”Giang Lăng! ” Ngụy Tần ôm Giang Lăng đã hôn mê, nhiệt độ nóng rực từ da thịt cậu khiến hắn hoảng sợ.

Người dù sao cũng làm 3 năm rồi thế nào cũng phải có ấn tượng khó quên chứ -v - (câu này hình như là lời tác giả:v)

33. Chương 33

Giang Lăng không biết mình đang ở đâu, xung quanh cậu hoàn toàn tĩnh lặng, trong bóng tối không thể phân biệt được nam bắc.

Đột nhiên sau lưng truyền đến âm thanh sụp đổ, cậu mạnh mẽ quay đầu lại —— chỉ thấy Tụ phúc lâu đang ở trong biển lửa hừng hực thiêu đốt! Từng phần từng phần một lần lượt đổ xuống! Cậu nhớ tới các anh em vẫn còn đang ở bên trong, lập tức giống như phát điên xông vào, lại bị một thanh xà ngang rơi xuống ngăn cản bước chân.

“Cố Trung!! ” Giang Lăng dùng hết sức hét to, cậu vô cùng lo lắng tìm kiếm những gương mặt quen thuộc trong những thi thể đang nằm la liệt kia, “Trương Hằng! La Hân!...”

Trả lời cậu chỉ có thanh âm hừng hực của lửa, dường như được phóng đại lên mấy chục lần oanh kích màng nhĩ của cậu.

“Không ... ” Giang Lăng run rẩy, tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất. Trong lúc ngây người, cậu nghe thấy trên đỉnh đầu một tiếng nổ vang, cậu ngẩng mặt lên, chỉ thấy một hòn đá thật lớn hướng tới cậu giáng xuống

Mở mắt ra, Giang Lăng hơi thở hỗn loạn.

Sự ảm áp đang bao lấy thân thể lấp đầy những khoảng trống trong lý trí của cậu, linh hồn cậu giống như còn đang chu du ở ranh giới của cơn ác mộng, không thể phân biệt được đâu là mộng ảo đâu là thực tại.

“Giang Lăng.”

Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, Giang Lăng thân thể chấn động, bây giờ cậu mới phát hiện mình đang nằm ở trên giường Ngụy Tần, bị hắt ôm vào trong ngực.

Ngụy Tần khẽ hôn lên trán Giang Lăng, xác nhận cậu đã hạ sốt, liền yên tâm hơn rất nhiều, ôn nhu hỏi: “Gặp ác mộng sao?”

Không biết là vì sự dịu dàng của Ngụy Tần, hay là vì cảnh tượng trong giấc mộng quá tàn khốc, Giang Lăng rũ mắt xuống, nước mắt thoáng cái dâng lên.

“Không khóc...” Ngụy Tần ôm chặt cậu vào trong lòng, giọng nói thương yêu không gì sánh bằng.

Giang Lăng khóc đến không cách nào nín được, cậu nín chặt áo Ngụy Tần, từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ: “... Trả bọn họ lại... cho em...”

Ngụy Tần đau xót nhắm mắt lại, vuốt ve sau gáy Giang Lăng: “Xin lỗi.”

Sau đó, Giang Lăng không hề phản kháng lại Ngụy Tần. Ngụy Tần kêu cậu làm gì, cậu liền làm cái đó, chỉ có lúc làm tình là vẫn như cũ không rên lấy một tiếng.

Thời gian còn lại, cậu ngồi ngơ ngẩn ở trong phòng ngủ, ngay cả thuốc lá cũng chẳng muốn hút, ăn cũng rất ít, người đã có hơi gầy đi.

Ngụy Tần trong lòng đau xót, nhưng đối với Giang Lăng một chút biện pháp cũng không có.

Lúc ân ái xong, hắt ôm Giang Lăng tựa vào đầu giường, cao trào qua đi Giang Lăng gương mặt phiếm hồng, thoáng hiện lên hình bóng trước kia của cậu —— chỉ có lúc đó, Ngụy Tần mới có thể cảm giác được một tia hạnh phúc.

Cuộc sống đau khổ của hai người cứ như vậy mà kéo dài vài ngày.

Ngụy Tần sợ Giang Lăng bởi vì không ăn uống mà dẫn đến thiếu máu, liền chạy đến phòng khám tư hỏi bác sỹ về việc tiêm thêm chất dinh dưỡng cho cậu.

Vì vậy trong gian phòng to lớn chỉ còn lại một mình Giang Lăng, cậu ngồi ở trên giường, ngậm điều thuốc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, phong cảnh ngoài cửa sổ hòa vào cùng khói thuốc, trông có vẻ như không có thật.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, Giang Lăng sửng sốt một chút, lấy điện thoại ra —— một dãy số xa lạ.

Vừa mới đặt điện thoại bên tai để nghe, đầu dây bên kia liền mở miệng: “Tiểu Lăng!”

Giang Lăng cả kinh, điều thuốc từ trong miệng rơi ra: “Cố Trung?!”

“Tiểu Lăng, em không sao chứ?!”

Giang Lăng trong mắt giống như nhìn thấy ánh sáng trong màn đêm, lấp lánh rực rỡ: “Em không sao, còn anh?!”

Cố Trung tựa hồ do dự một chút, nói: “Vốn dĩ có chút chuyện, bây giờ thì đã không sao rồi.”

“Có người cứu anh ra?”

“Ừm... ” Cố Trung nhìn thoáng qua Tô Chiêu đang được gã ôm trong tay, thần tình có chút chột dạ, “Bọn Trương Hằng toàn bộ đều bị bắt rồi, xem chừng ít nhất cũng phải chịu ba năm.”

Giang Lăng phút chốc đứng lên, trong mắt bắn ra lửa giận: “Tất cả mọi chuyện đều do Ngụy Tần làm...”

“Tiểu Lăng, ” Cố Trung ngữ khí nhu hòa, “Chúng ta bây giờ ngoại trừ nhún nhường để tự bảo vệ mình, thì không còn biện pháp nào nữa, chờ mọi chuyện trôi qua, sau đó sẽ gọi những người còn lại trở về.... Cho dù có phải bắt đầu một lần nữa, chúng ta còn, bang hội còn.”

Tâm tình nãy lên, nước mắt suýt chút nữa lại không kiềm được, đã nhiều ngày trôi qua, Giang Lăng mới lần đầu tiên nở nụ cười: “Ừm.... Cố Trung, em muốn anh giúp em một việc.”

“Ừm, em nói đi.”

Giang Lăng mỉm cười, vẻ mặt xinh đẹp, nhưng giọng nói lại băng lãnh tuyệt vọng không gì sánh được: “Giúp em... phá đổ Ngụy thị.”

Trò chuyện chấm dứt, Cố Trung chỉ ngây ngốc nhìn di động, nhất thời không kịp phản ứng.

Tô Chiêu giật lấy di động: “Vừa mới ra khỏi đó liền nhớ nhưng gọi ngay cho Tiểu Lăng của anh, tốt xấu gì tôi cũng tốn không ít tiền để vớt anh ra đâu nhé...”

Nhìn Tô Chiêu đang lải nhải ở bên cạnh, Cố Trung có một ý nghĩ.

“Tô Chiêu.”

Tô Chiêu ngừng miệng, quay đầu, gương mặt y cùng mái tóc vàng mềm mại bị ánh sáng cam bao phủ càng làm y thêm dịu dàng tuấn mỹ.

Cố Trung đi tới bên y, một tay ôm eo của y, hôn xuống. Nụ hôn bất ngờ khiến Tô Chiêu không biết làm sao, trái tim bỗng đập mạnh.

Hôn đến động tình, Tô Chiêu cảm thấy thân thể chợt nhẹ hẫng, y bị Cố Trung bế lên.

Đã lâu rồi không được thương yêu dịu dàng như vậy, lúc Tô Chiêu bị Cố Trung tiến vào đến tính loạn thần mê, y lại nhớ về thời gian trước.

Lúc đó, bọn họ vẫn còn là vị thành niên, cùng ở trong bang phái của Ngụy Diễm. Hai người ôm một bầu nhiệt huyết cùng nhau vào sinh ra tử vài năm, xuất sắc đến nỗi khiến Ngụy Diễm phải khen ngợi.

Lúc bọn họ ở trong bang phái xây dựng uy tín, suốt ngày gần bó keo sơn tình cảm ngọt ngào. Tô Chiêu khi đó, chưa từng có được hạnh phúc như vậy.

Nhưng mà tất cả những điều tốt đẹp đều bị tan biến trong cái đêm mưa gió đó.

Ngụy Diễm gọi bọn họ vào đứng ở trước mặt, nói rằng ông ta dự định cử Tô Chiêu theo Ngụy Tần xuất ngoại, còn Cố Trung thì lại đi trợ giúp cho Giang Vĩnh Hoành trở thành đại ca của bang phái mới.

Ngày đó, bọn họ ở trên giường điên cuồng làm tình, coi như là lần hoan ái cuối cùng trước khi ly biệt.

Mệnh lệnh của Ngụy Diễm cho dù có là ai cũng không thể chống lại. Tô Chiêu xuất ngoại, trong mấy năm ở nước ngoài, y vẫn luôn nhớ thương Cố Trung, bình thường hay gọi điện thoại cho gã, tuy rằng Cố Trung không có biểu hiện gì bất thường, nhưng Tô Chiêu mãi cảm liên phát hiện ra, y đã mất gã rồi.

Lúc Tô Chiêu cùng Ngụy Tần về nước, Giang Vĩnh Hoành đã trở mặt với Ngụy Diễm, Cố Trung cũng vĩnh viễn đứng ở phe đối lập, trở thành người của Giang Vĩnh Hoành.

Tuy rằng Cố Trung đã không còn muốn ở cùng Tô Chiêu, nhưng Tô Chiêu vẫn như trước luôn thương nhớ gã giống như hạnh phúc mới chỉ biến mất ngày hôm qua, đau đớn khôn cùng, vô pháp cam tâm.

Y bắt đầu điên cuồng quẫn quít lấy Cố Trung, cho đến khi người nam nhân đã từng yêu y không gì sánh được này, lần thứ hai đồng ý trở thành bạn giường của mình.

Sau đó, Tô Chiêu luôn cùng Cố Trung ở trên giường có tình không yêu, bản thân thì đã tê liệt cảm giác...

“Ừm... ” chớp mắt phun trào, Tô Chiêu hai gò má ửng hồng, động tình ôm Cố Trung. Cố Trung cũng hôn y, ở trong thân thể của y phóng ra.

Dư vị đi qua, hai người tựa ở đầu giường, dựa sát vào nhau.

Giống như quay về thuở trước, Tô Chiêu trong lòng tràn đầy yêu thương, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Cố Trung... Em... yêu anh, trước giờ chưa từng thay đổi... ” ý nói Cố Trung đã thay đổi rồi.

Nghe Tô Chiêu dè dặt nói, Cố Trung ung dung cười, bóp tắt đầu thuốc, nâng cằm Tô Chiêu lên, trong mắt đầy tràn nhu tình: “Tôi cũng yêu em.”

Tô Chiêu cau mày: “Lừa đảo.”

“Thật mà. ” Cố Trung cười nói.

“Có đồ ngu mới tin anh. ” Tô Chiêu tức giận xoay mặt đi.

“Ai, ” Cố Trung ngữ khí có chút đau thương, “Tôi bị Tiểu Lăng vút đi rồi, xem ra cả đời này cậu ấy sẽ không theo tôi lên giường nữa.”

“Cái gì? ” Tô Chiêu liếc mắt nhìn hắn.

Cố Trung cười hì hì: “Cho nên là, tôi dự định sẽ đi giành lại tình yêu cũ của mình.”

Tô Chiêu phì cười, hung hăng đấm một quyền vào Cố Trung: “Giành cái đầu anh!”

Cố Trung ha ha cười, xoay người đè lên Tô Chiêu, chăm chú nhìn y, sự dịu dàng trong ánh mắt giống như muốn làm tan chảy xương cốt của Tô Chiêu.

Bầu không khí nhất thời trầm tĩnh ám muội, Tô Chiêu chớp mắt mấy cái: “Anh muốn làm gì.”

Cố Trung đối diện với ánh mắt của Tô Chiêu, nghiêm túc nói: “Nói thật. Tô Chiêu... Tôi muốn thật lòng yêu em một lần nữa.”

Tô Chiêu tim đập nhanh một nhịp, nhất thời hỗn loạn... Lần này, y tin.

“Nếu như em có thể giúp tôi... một chuyện nhỏ. ” Cố Trung nói ra điều kiện.

Tô Chiêu trầm mặc một hồi: “Anh nói đi.”

Cố Trung ánh mắt lóe sáng, gần từng chữ: “Giúp tôi đâm sau lưng Ngụy Tần một dao.”

Tô Chiêu trợn to hai mắt không thể tin được.

34. Chương 34

Mấy ngày nay Ngụy Tần đặc biệt bận rộn, thậm chí có buổi tối còn ở lại qua đêm trong công ty.

“Lăng ca, ” Thôi Cát lo lắng đến ăn không vô, “Em thấy gần đây Ngụy Tần gầy quá...”

Giang Lăng ăn xong đặt đũa xuống: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi, hẳn là một tên cuồng công việc. ” nói xong đứng dậy, lướt qua Thôi Cát đang phẫn nộ.

Bỗng nhiên phát hiện có tờ báo bị ném trên ghế sa lon, Giang Lăng nhặt lên nhìn, nhất thời niềm vui trả thù từ từ chỉ dâng lên!

—— ” Tập đoàn Ngụy thị tiếp tục bị điều tra vì bị cáo buộc thao túng giá cổ phiếu “

Không tới mười ngày, Ngụy thị hai lần lên báo, xem ra danh tiếng đều bị mất hết rồi.

Giang Lăng trong lòng âm thầm cười nhạt, ném tờ báo trở lại.

Theo tin tức thời sự trong ngày hôm ấy, vên vẹn nửa ngày, cổ phiếu Ngụy thị đã bị kiểm soát.

Ngụy Tần càng không thấy hình bóng.

Đêm khuya, Giang Lăng ngồi ở trong phòng ngăn hút thuốc, nghe thấy thanh âm Ngụy Tần trở về.

Cậu tới chỗ cánh cửa, đẩy cửa ra một cái khe nhỏ —— chỉ thấy Ngụy Tần cởi áo khoác, ngồi trên sofa lấy gói thuốc lá ra, thần sắc ngưng đọng trong làn khói.

Chắc là bị chuyện của công ty công kích nặng nề rồi, Giang Lăng đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy Ngụy Tần gọi cậu, trong lòng cả kinh.

“Em trốn ở đó làm gì vậy? ” Ngụy Tần phun ra làn khói mỉm cười, vẻ mặt giãn ra.

Giang Lăng đẩy cửa, bước ra khỏi phòng ngăn.

Ngụy Tần ngậm điều thuốc, đứng dậy đi tới, bàn tay chống lên bức tường thủy tinh phía sau đầu Giang Lăng.

Bị bóng tối của Ngụy Tần bao phủ, Giang Lăng tim đập rộn lên.

Ngụy Tần lấy điều thuốc ở trong miệng ra, nâng khuôn mặt Giang Lăng lên, trong mắt lóe lên tia mừng rỡ: “Hôm nay nhìn em rất vui vẻ.”

Giang Lăng trong lòng cả kinh, có chút chột dạ rũ mắt xuống.

“Nếu làm tình, em có thể thật tâm đáp lại tôi không? ” Ngụy Tần hỏi.

Giang Lăng mím môi trầm mặc hai giây, phun ra hai chữ: “Vọng tưởng.”

Câu trả lời nằm trong dự liệu, Ngụy Tần thoát nhìn cũng không quá thất vọng, hần xoay người tiếp tục hút thuốc.

Nhìn theo bóng lưng Ngụy Tần, Giang Lăng chớp mắt một cái thất thần, đột nhiên cậu có cảm giác, Ngụy Tần đã biết chuyện của công ty là do cậu làm ra.

Buổi tối, Ngụy Tần áp Giang Lăng ở dưới thân luật động.

Phun trào qua đi, hần ôm Giang Lăng vào trong lòng, hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của Giang Lăng, ôn nhu nói: “Nếu có một ngày tôi không còn ở bên cạnh em, em có thể bảo vệ tốt chính mình không?”

Giang Lăng trong lòng cả kinh.

Ngụy Tần hơi tự giễu cười, ung dung nói: “Tôi cứ cho rằng ba năm, đủ để tôi có thể tự mình bảo vệ em, nhưng hiện tại xem ra, là tôi đã đánh giá quá cao bản thân mình rồi.”

Giang Lăng trong ngực chấn động đau đớn, vẻ mặt có chút bối rối.

Ngụy Tần chăm chú ôm lấy Giang Lăng, áp mặt kề sát cậu, giọng nói đau thương khôn cùng: “Này... Giang Lăng, nhìn tôi ... xin em hãy nhìn tôi.”

Lần đầu tiên nghe thấy chữ “xin ” từ miệng Ngụy Tần, phòng tuyến tinh thần của Giang Lăng đã gần như thất thủ, cậu run rẩy, không dám nhìn Ngụy Tần.

Đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, sau đó rầm một tiếng thật lớn, cửa phòng bị văng ra!

“Ngụy Tần!!!”

Chỉ thấy Ngụy Diễm hai mắt đỏ ngầu xông vào, giống như dã thú phát cuồng nắm lấy tóc Ngụy Tần kéo hẳn từ trên giường ném trên mặt đất!

Giang Lăng sợ đến ngất người, đầu óc trống rỗng.

“Nói, công ty đã xảy ra chuyện gì? ” Ngụy Diễm trừng mắt nhìn hẳn.

Ngụy Tần chậm rãi động đậy thân thể, vô lực quỳ trên mặt đất gục đầu xuống, giọng nói buồn bã: “... Cha, con sai rồi...”

Giang Lăng thân thể kịch chấn.

Ngụy Tần cúi người nhận lỗi cũng không thể làm cho Ngụy Diễm khôi phục lý trí, ông ta giống như đã phát điên nhấc chân đạp vào vai Ngụy Tần, sau đó không chút do dự liên tục đánh hẳn!

“Lúc ép tao giao ra công ty mày đã nói như thế nào?! ” giống như Ngụy Tần không phải là con trai của ông ta, Ngụy Diễm hạ thủ hung ác, “Thao túng giá cổ phiếu?! Nực cười, Ngụy thị của tao còn cần thao túng giá cổ phiếu?! Đầu óc mày bị chó tha rồi hả?!”

Một quyền rồi lại tiếp tục một quyền, Ngụy Tần không tránh né, mặc cho Ngụy Diễm đánh hẳn, không lâu sau khóe miệng liền trào máu.

Thanh âm nắm tay đâm vào da thịt, giống như dao nhọn khoét sâu vào trái tim Giang Lăng, đau đớn đến không cách nào hô hấp... Nước mắt giống như vỡ đê dâng lên che lấp tầm nhìn, Giang Lăng run rẩy ôm lấy đầu, hai mắt thất thần.

“Nói, chuyện này là ai xúi giục mày làm, hả? ” Ngụy Diễm gắt gao trừng mắt nhìn Ngụy Tần, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Trái tim Giang Lăng thành thạch nẩy lên, kinh hoàng không ngừng.

Ngụy Tần vô lực lắc đầu: “... Không có ai...”

“Con mẹ nó tao phải giết mày!! ” Ngự Diễm thần tình lạnh lẽo, lại nhào tới!

Giang Lăng hốt hoảng, vừa muốn lao xuống giường, liền nghe thấy một tiếng quát lớn —— “Dừng tay!!”

Giang Vĩnh Hoàn nhanh hơn Giang Lăng một bước vọt tới chỗ hai người, ngăn cản Ngự Diễm: “Anh dừng tay!...”

Giang Lăng ngơ ngác nhìn Giang Vĩnh Hoàn: “Cha...”

Giang Vĩnh Hoàn không có thời gian quan tâm Giang Lăng, chỉ hướng đến phía trước, vội vàng kéo Ngự Diễm đẩy ra ngoài.

Ngự Diễm lúc ra đến cửa, còn quay lại hướng Ngự Tần đang nằm trên mặt đất quát lớn: “Mày cút khỏi công ty của tao! Cả đời này đừng hòng nghĩ đến việc thay thế tao nữa!!”

“Câm miệng! ” Giang Vĩnh Hoàn cũng nổi giận, mạnh mẽ đẩy ông ta ra ngoài, rồi một cái đóng cửa lại.

Gian phòng trở về yên tĩnh, trong tai ong ong, Giang Lăng kịp phản ứng, lao xuống giường nhào tới bên cạnh Ngự Tần.

Nhìn Ngự Tần cả người đầy vết thương, gương mặt xanh tím, nước mắt Giang Lăng không nhịn được lại tuôn rơi.

“... Tôi... Tôi không sao... ” Ngự Tần khó khăn nhìn cậu cười, vỗ về đầu Giang Lăng, dỗ dành cậu.

Giang Lăng nắm lấy tay hắn, hôn lên lòng bàn tay ấm áp đó, nước mắt chảy xuống đầu ngón tay: “Tại sao... Tại sao không nói là do em làm...”

Nghe vậy Ngự Tần trong mắt hiện lên tia sáng, ôn nhu nói: “Không phải em, là Tô Chiêu làm.”

“Chính là em! Là em đã nhờ Cố Trung hỷ... ” Giang Lăng nghẹn ngào đến nói không ra lời, không ngừng run rẩy.

“Giang Lăng... ” nhìn Giang Lăng khóc lóc nước mắt đầy mặt, Ngự Tần trong mắt tràn đầy yêu thương, “Đừng khóc, em khóc làm tôi đau lòng.”

“Xin lỗi!...” Giang Lăng nằm ở trong lòng Ngự Tần.

Ngự Tần mỉm cười: “Nhìn tôi mà nói.”

Giang Lăng ngoan ngoãn ngẩng mặt lên, đối diện với ánh mắt khiến cậu loạn nhịp kia, đôi mắt ngấn lệ đáng thương nói: “Chủ nhân, xin lỗi...”

Nhìn khuôn mặt mỏng manh tuyệt mỹ của cậu, Ngụy Tần giơ tay lên thương yêu vuốt đi dấu lệ trên gương mặt ướt đầm của Giang Lăng, trong mắt lóe lên tia sáng: “Tôi mới nên nói lời xin lỗi, tôi vẫn chưa trả lời em...”

Giang Lăng mở to hai mắt, cả người máu đọng lại.

“Tôi yêu em, Giang Lăng. ” Ngụy Tần mỉm cười nói.

“Ừm... ” nước mắt điên cuồng bùng lên, Giang Lăng khó nén mặt đỏ tim đập, bối rối giống như động vật nhỏ.

Ngụy Tần nở nụ cười, ôm Giang Lăng vào lòng, ngậm chặt môi cậu... Mùi máu nhân nhát lan ra khiến cảm xúc càng thêm điên cuồng, Giang Lăng động tình cùng Ngụy Tần đầu lười quẩn giao. Hai trái tim dường như cùng chung nhịp đập, tiếng tim đập chứa đầy hạnh phúc yêu thương ngân nga trong không khí...

“Anh thực sự định quay trở lại công ty? ” Giang Vĩnh Hoàn hỏi.

Ngụy Diễm hút một hơi thuốc, hai đầu lông mày có chút cau lại: “Không thì làm sao bây giờ, cái thằng ranh kia biến công ty thành ra như vậy, lúc đó thật không nên tin nó mà.”

Giang Vĩnh Hoàn thông thả nói: “Anh bảo vệ nó có chút quá đáng rồi.”

“Hừ. ” Ngụy Diễm bóp tắt đầu thuốc, “Nếu cái thằng đó không chìm vào bể tình với con trai của em, nó sao có thể bị người ta tính toán được!”

Giang Vĩnh Hoàn ha ha nở nụ cười.

Ngụy Diễm tâm tình nhìn như đã khá hơn nhiều: “Vậy còn em, em định làm thế nào? Tụ phúc lâu đã bị niêm phong lại rồi.”

Giang Vĩnh Hoàn ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Ngụy Diễm, không rõ tâm tình cười nói: “Em đương nhiên là phải ở cạnh trông chừng anh rồi, để tránh anh lại đi cấu kết với một tên tiểu côn đồ nào đó rồi ném em đi.”

Ngụy Diễm cười.

35. Chương 35

Chiếc đèn màu da cam lặng lẽ chiếu sáng, không khí trong gian phòng nhỏ lại có vẻ có chút u ám.

Bên ngoài thế giới xảy ra chuyện gì, hai người trong phòng đều không hề quan tâm.

Tô Chiêu quỳ rạp trên mặt đất, bởi vì hai tay bị trói ra phía sau, y chỉ có thể dùng vai chống đỡ trọng lượng thân thể. Trên da thịt rải đầy những vết tích xanh tím, còn có những vết thương máu đã đọng lại, sự va chạm mãnh liệt từ phía sau càng kéo đến một trận đau đớn.

Y mang dụng cụ khóa miệng, nước bọt không cách nào nuốt xuống chảy trên mặt đất, chặt vật khôn cùng.

“Em nói Tiểu Lăng tại sao lại ném tôi đi... hả?! Cũng bởi vì cái tên họ Ngụy kia!! ” Cố Trung trông mắt đỏ ngầu, nắm lấy thắt lưng Tô Chiêu đâm vào, không một chút quan tâm đến cảm giác của Tô Chiêu.

“Tôi đối với cậu ấy tốt như vậy, cậu ấy lại có thể ném tôi đi!! ” Cố Trung đem lửa giận toàn bộ đều phát tiết ở trên người Tô Chiêu.

Đôi mi khép chặt lại trào ra nước mắt, Tô Chiêu không thể nhớ rõ bản thân mình đã khóc bao nhiêu lần.

Lợi dụng quyền lực sửa chữa sổ sách, sau khi làm giả sổ liệu, y nặc danh báo tin về tập đoàn Ngụy thị, sau đó chạy trốn về bên cạnh Cố Trung. Không ngờ... lại phải chịu cảnh ngược đãi như vậy.

Đã nói là ‘thật lòng yêu em một lần nữa’ mà?! Đau đớn xé tâm can, không ngừng tấn công đại não của y, làm y đầu vầng mắt hoa.

Lúc sắp phun trào, Cố Trung rút cự bổng ra, dịch người đến trước mặt Tô Chiêu, một tay nắm lấy tóc y ép buộc y ngẩng đầu, đem tính khí nhét vào trong miệng của y... Tô Chiêu không thể phản kháng, chỉ có thể nuốt xuống ngụm lớn tinh dịch, xúc cảm ấm nóng theo thực quản trượt xuống làm y buồn nôn.

Phóng thích xong, Cố Trung ném Tô Chiêu sang một bên, ngồi trên sô pha hút thuốc.

Mỗi ngày đều là hình thức này, ở trong sự ngược đãi vô tận, Tô Chiêu càng thêm tiều tụy. Đôi lúc y thậm chí đã có ý nghĩ, chỉ bằng cứ như vậy mà chết ở trong tay Cố Trung, kết thúc hết mọi chuyện.

Nhìn Tô Chiêu bị chính mình hành hạ đến không ra hình người, trái tim Cố Trung giống như bị hai bàn tay bóp chặt cầu xé đến đau nhức.

Gã vô số lần tự hỏi mình, tại sao không thể buông tha Giang Lăng, thật lòng thật dạ yêu người luôn ở bên cạnh gã này. Nhưng mà bất luận là ra đáp án nào, đều khiến gã thêm lúng túng rối loạn, mờ mịt không biết làm sao.

Có lẽ... gã vẫn còn yêu Tô Chiêu, chỉ là việc lúc nào cũng bị y quần quýt đã trở thành thói quen mà thôi.

Ý thức được bản thân mình có thể đã sai rồi, Cố Trung bóp tắt đầu thuốc, bước chân như có như không đi tới chỗ Tô Chiêu.

Cho rằng vòng hành hạ tiếp theo lại sắp bắt đầu, Tô Chiêu run rẩy nhắm mắt lại.

Cố Trung quỳ gối trước mặt Tô Chiêu, tháo dụng cụ khóa miệng xuống, sau đó nâng khuôn mặt Tô Chiêu lên, nhỏ giọng nỉ non: “Xin lỗi...”

Một giọt, hai giọt... Nước mắt rơi vào khuôn mặt không thể tin được của Tô Chiêu, kích thích xúc cảm kinh hãi... Cố Trung đau thương chăm chú nhìn Tô Chiêu, không thể kiềm được những giọt nước mắt hối hận: “... Xin lỗi... Xin lỗi...”

Tô Chiêu đau đớn đến sắp phát điên, đôi môi run rẩy nói không nên lời.

Cố Trung ôm chặt lấy Tô Chiêu,: “... Tha thứ cho tôi một lần nữa... Được không...”

Nước mắt nóng hổi chảy xuống khuôn mặt, Tô Chiêu khóc không thành tiếng.

Đúng lúc này, đột nhiên từ cửa truyền đến động tĩnh, hai người mới giật mình phát hiện, cánh cửa bị phá mở, nhân viên cảnh sát thân mặc đồng phục xông vào đè chặt Cố Trung trên mặt đất!

Tô Chiêu sợ đến ngất người, đầu óc trống rỗng. Y bỗng nhiên thoáng nhìn thấy dì Lý nhà hàng xóm đang đứng ở cửa bối rối nhìn quanh.

Lách cách, còng tay khóa chặt hai cổ tay, Cố Trung bị lôi dậy.

“Tô Chiêu!! ” Cố Trung hô to.

“Câm miệng, đi mau! ” nhân viên cảnh sát thúc Cố Trung.

“Tôi yêu em! ” Cố Trung dùng khẩu hình miệng gọi y.

Nghe thấy lời tỏ tình đã trôi xa vài năm trước, nước mắt tuôn rơi, Tô Chiêu vô lực lắc đầu.

—— Tử trung cầu, anh thật là ngu ngốc.

Cố Trung bị phán tội cố ý gây thương tích cho người khác.

Lần này, Tô Chiêu không cứu gã.

36. Chương 36

Gió nhẹ mây bay, mặt trời rực sáng, cơn gió đầu hạ quét qua mặt nước, khe khẽ dao động.

Một chiếc du thuyền nhỏ xa hoa lộng lẫy đang đậu ở bên bờ lá cây um tùm không một bóng người, Ngụy Tần phanh áo sơ mi trắng, bàn tay chống lên thành tàu nhìn về nơi xa: “Giang Lăng, chỗ này đúng là một người cũng không có.”

“Chúng ta không phải người sao. ” Giang Lăng vắt chân, ngồi ở dưới dù che nắng uống nước trái cây.

“Ồ anh xem này, ” Giang Lăng phát phát tờ báo trong tay, “Cha của anh đã rửa sạch tội danh cho công ty rồi.”

Ngụy Tần chậm rì rì đi tới, giật tờ báo trong tay Giang Lăng ném đi: “Đã đến thế giới của hai chúng ta rồi, em còn quan tâm những chuyện này làm gì.”

Giang Lăng bắt mắt nhìn Ngụy Tần, miệng hút nước trái cây.

“Này. ” Ngụy Tần không vui, “Đã nói là cả đời sẽ làm sủng vật của tôi, mới đó mà đã không làm được rồi?”

Giang Lăng gương mặt hiện hồng, không nói gì.

Ngụy Tần làm bộ tức giận: “Tôi muốn trừng phạt em. ” nói xong, liền bế Giang Lăng vào khoang thuyền, thoáng cái ném cậu lên trên sofa.

“Ừm.. ” Giang Lăng bị Ngụy Tần ép tới không thở nổi, đôi môi bị hôn, đầu lưỡi Ngụy Tần cường thế tiến vào.

Đang bận ứng phó với Ngụy Tần, hạ thân cậu lại bị hắn nắm giữ, độ ẩm từ lòng bàn tay hắn khiến Giang Lăng tim đập thành thịch.

“Chủ nhân... ư...” Giang Lăng bị Ngụy Tần sờ đến cương cứng, dục hỏa dâng lên.

Ngụy Tần khẽ gặm đầu nhũ Giang Lăng, thông thả kích thích phân thân của cậu, đầu ngón tay thỉnh thoảng lướt qua cửa huyết, không ngừng trêu đùa.

Duy trì trong chốc lát, Giang Lăng nhin không được cầu khẩn nói: “Đừng đùa nữa... Chủ nhân... em không chịu được...”

Ngụy Tần cười, lấy đầu bôi trơn ra, bôi lên cửa huyết của cậu, sau đó lấy ra một tiểu cầu rung, đẩy vào.

“Ồ... ” Giang Lăng bị tiểu cầu kia rung động đến ngứa ngáy khó chịu, không ngừng uốn éo người.

Bộ dạng ngọc ngậy của Giang Lăng khiến Ngụy Tần không thể nhịn được nữa, hần cầm cự bỗng, đâm sâu vào!

“A!... ” đau đớn từ tràng bách truyền tới khiến Giang Lăng thốt ra một tiếng rên rỉ, tiểu cầu trong nháy mắt đã bị đẩy vào sâu trong thân thể cậu!

“Chủ nhân!... Ừm... Đừng mà... ” tiểu cầu ở bên trong thân thể liên tục rung động kích thích, chọc thẳng vào điểm mẫn cảm, Giang Lăng phải lập tức cầu xin.

Ngụy Tần bắt đầu luật động, đỉnh phân thân đâm vào sâu bên trong, tiểu cầu ở gần điểm mẫn cảm không ngừng rung động, khiến Giang Lăng như sắp phát điên! Cậu run rẩy, cuồng loạn rên rỉ.

Tiểu cầu rung động bên trong Giang Lăng, đồng thời cũng xoa bóp phân thân Ngụy Tần, Ngụy Tần trên phạm vi lớn đâm chọc vào mông Giang Lăng, tiểu huyết căng chặt nóng hừng hực liên tục phun ra nuốt vào cự vật của hắn!

“A!... ” Giang Lăng cả người ướt rượt mồ hôi, gương mặt ửng đỏ, nước mắt chảy xuống. Phân thân không ngừng tràn ra dâm dịch, dục hỏa sắp xé thân thể cậu ra thành hai nửa!”Chủ nhân... Em không được... Cầu xin anh cho em bắn... ” Giang Lăng cầu xin.

Nghe vậy Ngụy Tần xấu xa cười, lấy ra một cái khóa tinh hoàn bao lấy phần gốc phân thân Giang Lăng, sau đó khuấy động.

“Ồ... ” Giang Lăng khóc, trong cơ thể đang bị tiểu cầu và cự bổng của Ngụy Tần đâm chọc, phân thân lại bị đùa bỡn, khoái cảm giống như pháo oanh đại não, cậu có cảm giác mình sắp ngất đi rồi.

Nước mắt ẩn nhẫn của Giang Lăng cùng tiếng rên rỉ dâm dăng của cậu khiến Ngụy Tần bụng dưới lửa nóng, hần tăng tốc đâm vào Giang Lăng, kích thích cậu càng phản ứng điên cuồng.

“Ồ... Chủ nhân... Chủ... ” Giang Lăng nói lời cầu xin cũng chẳng thể nói được đầy đủ, đại não bị khoái cảm đánh vào như muốn hỏng.

Điên cuồng đâm chọc một hồi, Ngụy Tần tháo khóa tinh hoàn trên phân thân của Giang Lăng ra, mạnh mẽ đâm vào sâu trong thân thể cậu, phóng ra! Cùng lúc, Giang Lăng cũng kêu a a bắn ra trong tay Ngụy Tần...

Hai người nằm đè lên nhau, hưởng thụ giây phút cao trào cực lạc. Phun trào xong xuôi, Ngụy Tần tham luyến đè lên người Giang Lăng đang nằm im bên dưới.

“... Chủ nhân...” Giang Lăng gương mặt hiện hồng, vẻ mặt ngượng ngùng, trong mắt vẫn còn ngấn lệ, “Chủ nhân... cái tiểu cầu kia...” thứ đó vẫn còn đang rung động, khiến cậu cảm giác khó nhìn được.

Ngụy Tần cười nói: “Nếu em thích, vậy thì cứ ngâm nó đi.”

Khuôn mặt Giang Lăng càng đỏ hơn, mờ mịt chẳng biết có nghe lầm không.

Vẻ mặt khả ái của Giang Lăng làm cho Ngụy Tần yêu thương dạt dào, hần mỉnh cười, khẽ hôn lên cổ Giang Lăng, nâng thân người, rút phân thân ra.

“A...” tràng đạo co rút lại kích thích Giang Lăng thất thanh.

Tiểu cầu chậm rãi rút ra, cùng bạch trọc bài xuất ra khỏi cửa huyết, cảnh tượng vô cùng dâm mỹ khiến Ngụy Tần lại động tâm.

Hắn nghiêng người nằm xuống ôm Giang Lăng, ôn nhu nói: “Tôi không muốn thả em trở về giới hắc đạo nữa, quá nguy hiểm.”

Giang Lăng lẩm bầm nói: “Vậy thì em có thể làm gì?”

“Làm nhân viên của tôi.”

“Là làm gì?”

“Trưởng nhóm bộ phận an ninh.”

Giang Lăng phì cười: “Em sẽ không làm bảo an đâu.”

“Vậy thì làm vệ sĩ của tôi.” Ngụy Tần ôm chặt cậu, gần như muốn cướp đoạt hô hấp của cậu.

Cần cổ bị Ngụy Tần ôm đến ngứa ngáy, Giang Lăng không ngừng cười khúc khích: “Sao anh có thể tham lam như vậy...”

...

Một năm sau.

Ầm, cánh cửa sắt to lớn nặng nề đóng lại sau lưng Cố Trung.

Quần áo mặc lúc trước tựa hồ có chút không vừa người, đại khái là gầy đi. Cố Trung gỡ đầu, ánh nắng mặt trời chói chang khiến gã không thể mở mắt.

Trên mảnh đất trống trước cửa nhà tù, một chiếc xe Limousine đang đỗ, nam nhân dựa lưng vào cửa xe hút thuốc, từng sợi tóc màu vàng lấp lánh.

Cố Trung trong mắt hiện lên tia sáng, đi về phía trước hai bước, thoải mái nói: “Em học ai mà hút thuốc vậy?”

Nam nhân tóc vàng tháo kính mát xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn Cố Trung, cười nói: “Học anh.”

Trong ánh nắng rực rỡ, Cố Trung đi tới chỗ Tô Chiêu, vạn vật tỏa ra ánh hào quang, bao bọc lên đôi tình nhân ngày tương phùng.

~°Oo Toàn văn hoàn oO°~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-phuc-tung>